Asa a inceput povestea…

februarie 14, 2010 de calatorprincersistele

Soneria insistentă a telefonului o făcu pe Corina să tresară…

„Hm, îşi zise, n-am chef să răspund. E sâmbătă, singura mea seară liberă, să mă lase toţi în pace. Gata, vreau să mă odihnesc…“ Trase cu sete din ţigară, încercând să reintre în lumea filmului pe care-l urmărea la televizor, după cum îi plăcea să spună, „cu juma’ de interes“. “Ţârrrrrrrrr! Cel de la capătul celălalt al firului nu voia să renunţe aşa uşor. „Precis e Floriana, gândi. Ce-o fi vrând, Doamne? Are o urgenţă sau doar chef de poveşti?“

Se obişnuise s-o vadă aproape zilnic, în fond locuia la câteva străzi distanţă, la capătul unui drum de cinci minute, pe prietena aceasta cu totul specială care-i intrase în viaţă cu cinci ani în urmă, şi-i devenise, între timp, atât de dragă. Drept e că, uneori, prea obosită după o zi de muncă, nu-i mai ardea să vadă pe nimeni, se ascundea în bârlogul ei de la etajul al patrulea al blocului sumbru, ceauşist, îl lua în braţe pe Mi, motanul tărcat, şi trăgea obloanele. Singuratică dintotdeauna, îşi încărca bateriile tăcând, se distanţa de cei din jur şi se adăpostea în cubul ei de aer, nu înainte de a fi dat realitatea pe uşă afară. O deranja orice intruziune în această mică lume izolată pe care şi-o construia dinadins, o irita acum chiar şi acest telefon al Florianei. Hotărî să răspundă. „Dacă mă cheamă la ea, îi zic că-s în pijama şi mă pregătesc să fac o baie. Mai am şi mâncarea de mazăre pe foc…Ce sărăcie, îi ora nouă!“, mai apucă să-şi spună înainte de a auzi în receptor glasul ferm al Jupânei.

- Ceau! Hai până la mine!, lansă scurt Floriana, în stilul acela milităros pe care Corina i-l ştia prea bine.

- Hai mă, îs în pijama, am umplut cada, potolu-i pe aragaz, ne vedem mâine…

- Nu, vino te rog acum!

O nuanţă ciudată, imperativă, colora glasul femeii. Corina decise să-i facă pe plac, deşi întrucâtva agasată de ideea de a-şi părăsi colţişorul confortabil, de a se reechipa în „ţol de stradă“ şi a se duce pe strada Luminii, unde o aşteptau scări de urcat. Floriana stătea tot la patru…

Ajunse, un pic agitată, şi intră fără să mai sune sau să bată, după regulile casei, curioasă să vadă, de fapt, care-i problema. În bucătărioara caldă, primitoare, Jupâna o aştepta stând de vorbă cu un tip. „Uff, numa’ de socializat n-am chef la ora asta, îşi înăbuşi o grimasă. Hai, frozen chicken, fă pe comunicativa!“

- Salut.

- Salut.

- Corina, el e Mihai.

Aşadar ăsta era acel Mihai din Bucureşti, amicul Florianei, omul cu care de altminteri se şi conversase odată, pe mobil, când avusese nevoie de nişte informaţii despre programul unei ambasade din capitală. Ştia că era şi el sau, mă rog, fusese până la un punct unul dintre „câmpinei“, discipol al doctorului Darian Câmpineanu, maestru Reiki pe mai multe sisteme.

- Aaa, celebrul Mihai, făcu, întinzându-i mâna în vreme ce, în minte, continua fraza cu un prea puţin politicos „şi de ce-ar fi trebuit, mă rog, să te cunosc şi pe tine?“ Îmi pare bine! Eu sunt Corina.

- Ha…Celebrul!.. Să nu pierdem vremea. Mă cheamă Mihai, spuse bărbatul fără s-o privească în ochi. Se uita cumva pieziş, printre gene, de parcă ar fi întrezărit ceva nu la, ci în jurul femeii uşor derutate care tocmai i se prezentase. E clar, conchise el cu voce tare după câteva secunde de tăcere. În alte vieţi am fost iubiţi, am fost amanţi, am fost de toate, numai căsătoriţi n-am fost…

„Ooops, le vede şi el, se miră Corina. Încă una din străvechile mele cunoştinţe. De-aia mi-a sunat atât de familiar vocea lui atunci, la telefon. Păi ne ştim de când lumea. Deh, ne-om fi şi drăgostit, de unde să ţin minte după sute de ani? Da' acu' cică ar trebui să zic şi io ceva, că prea stau ca muta. Hai, sălbăticiune, bagă text, spune-i ceva deştept lu' Mihai ăsta !

- Ne ştim de când lumea, asta-i evident, replică femeia, lăsând eternul monolog interior să-şi deruleze banda: „ mare baftă că e, la fel ca mine şi Floriana, de la Universitatea Nevăzută, măcar n-o să fiu nevoită să bat câmpii pe te miri ce teme plicticoase.“

Universitatea Nevăzută era…numele de cod pentru Şcoala de Reiki. Aşa-i spunea Dorin, iubitul Corinei. Doi bani nu dădea omul pe preocupările astea esoterice. Se distra pe seama lor de câte ori i se ivea prilejul, de pe poziţiile ateului înverşunat, mândru de inapetenţa lui înnăscută pentru un Dincolo ce i se părea deopotrivă iraţional şi rizibil. În cei patru ani petrecuţi împreună, se obişnuise şi ea cu faptul că puteai discuta orice cu Dorin, absolut orice, mai puţin despre spiritualitate, religie, divinitate. Pur şi simplu n-avea…glandă pentru aşa ceva. Punct. Se născuse, vorba aia, „without fără“, ba se mai simţea şi superior din cauza asta, doar că, bine educat (un lord autentic din specia pe cale de dispariţie a masculilor care coboară primii din tramvai să dea mâna însoţitoarei), punctual până la fanatism şi parolist până-n obsesie nu încercase s-o abată niciodată din drumul ales, chiar dacă-l privea doar ca pe un hobby mai cu dungi şi picăţele.

Cei doi îşi respectau reciproc convingerile, iar povestea lor de amor fusese una lină, fără sincope, fără traume, fără scene tari. Exact ce-i trebuia ei. Pe plan intelectual evoluau în acelaşi perimetru, aluziile culturale n-aveau nevoie de translator, iar umorul amândurora făcuse ca bizara combinaţie dintre un „sceptic“ şi o „mistică“ să funcţioneze binişor. Râdeau în hohote, la unison, repetând bancul cu definiţia ateului. „Un tip elegant, tras la patru ace, care n-are unde să se ducă“. Ne-am iubit, zici? O fi…continuă ea conversaţia în bucătăria Florianei. „I-auzi“, comentă tăcut în vreme ce-şi aranja coafura.

- Da. Uite! Şi-acum te-ai şocat, nu ştii ce să spui, nu-i aşa? Iar femeia din tine reacţionează. Îţi mângâi părul fără să vrei. Asta înseamnă…

- Înseamnă nimic, îi tăie ea elanul verbal, puţin stresată. Tocmai ce m-am spălat pe cap, cunosc şi eu teoriile alea cu limbajul gesturilor. Mare scofală! Apoi scotoci febril în poşetă, după ţigări. Fumătoare pasionată, simţea nevoia de tutun ca de aer.

- De ce fumezi?

- Din nesiguranţă! Era chiar răspunsul sincer. Nu apucase să-l învelească în stanioluri, nici să „mintă monden“. Lăsase micul ritual al aprinsului ţigării şi perdeaua de fum să se aşeze ca un ecran între ea şi

interlocutor. Se simţea agresată, între oameni nou intraţi în peisaj se retrăgea în postura comodă a observatorului tăcut, prefera colţurile de umbră şi nu…luminile rampei. De obicei ţinea figura, cei din jur păstrau distanţa. Nu şi acum. Acestui Mihai nu părea să-i pese de inhibiţiile ei.

- Vezi că ai deja primele trei chakre închise, ăsta-i efectul fumatului ! spuse bărbatul pe un ton tranşant, aproape dur. Lasă-te de prostia asta, îţi face rău din toate punctele de vedere.

- M-aş lăsa, dar nu pot. Adevăru-i că-mi place.

- Nu-i nimic, n-o să-ţi mai placă.

„Măi să fie, da' ce sigur eşti, băiete, de tine! Că şi poate cineva da asemenea verdicte în legătură cu alegerile altcuiva! Vreau să fumez şi o fac, nu mă justific în faţa nimănui", gândi Corina exact când în bucătărie intrară Andrei şi Mona, fiul şi nora Florianei, gălăgioşi şi cu poftă de taifas. Har Domnului, nu mai era nevoită să vorbească, putea să redevină un simplu spectator. Îşi aprinse o a doua ţigară şi trase fumul adânc în piept.

Asta ar fi trebuit s-o liniştească. Între ea şi lume, o ţesătură aburoasă cu aromă de tabac avea întotdeauna darul de a funcţiona ca un zid de protecţie. Numai că…deschise ochii larg. Ce se petrecea aici? Ţigara n-avea gust, dispăruse cu totul senzaţia aceea care-o făcea să rămână în rândul „vicioşilor lipsiţi de voinţă" care nu pot să se lase de tutun. Mai trase un fum, de verificare – la fel, apoi încă unul. Abia atunci realiză că Mihai îi urmărea mimica şi gesturile cu un aer amuzat şi cu aceeaşi uitătură îngustă.„Te pomeneşti că mi-a pus spaţii radiestezice pe ţigări!" Teoria de la Universitatea Nevăzută o învăţase că se poate, ba chiar şi cum anume se procedează, aşa că nu i se părea exclus ca omul din faţa ei să-i fi jucat festa. Era evident că-i plac trucurile de genul ăsta.

- Uff, ce- i asta, nu mai pot fuma!, pufni ea stingând ţigara cu ciudă. Mihai râdea în hohote, cu capul dat uşor pe spate.

Sunetul acela şi felul anume în care-şi sticlea dinţii o poartă pe neaşteptate în alt timp, în alt loc. Râsul bărbatului se transformă în altceva, un zgomot ritmic de paşi pe un drum îngust, pietruit, mărginit de clădiri înalte cu siluetă longilină. E tot ea, dar alta, altminteri, aşteaptă în poarta boltită a uneia dintre casele acelea, purtând pe umeri o pelerină amplă, neagră, cu glugă… Oraşul – e cu siguranţă un oraş – doarme luminat de lună. Femeia poartă părul lung şi e tânără, o ştie, sentimentul acela intens care-i spune că are toată viaţa înainte e inconfundabil.

Se crede invulnerabilă, când ai douăzeci de ani nu există nici nefericire, nici moarte. Sunetul paşilor pe caldarâm se aude din ce în ce mai aproape. Cel aşteptat a venit, e aici. „Sper că n-am lipsit de-aici o eternitate, ciudat cum m-apucă evadările astea aşa, din senin! Măcar de le-aş putea controla în vreun fel, să ajung unde vreau eu, nu unde poftesc dumnealor. Dar să mai băgăm un tutun", îşi spuse femeia. Jocul obişnuit al deschisului pachetului, scosul ţigării, aprinsul brichetei izbutiră s-o „împământeze", iar comesenii, din fericire, nu se ocupau de ea. Multă vreme considerase că aceste ieşiri în lumi stranii, unde se trezea deodată părtaşă unor istorii pe care nu le putea anticipa în vreun fel, călătoare prin locuri şi timpuri străine, sunt simple toane ale imaginaţiei. I se spusese, i se repetase la nesfârşit, încă din copilărie, cum c-ar avea fantezie bogată. Doar că, din câte ştia ea, universurile pe care le creezi intenţionat sunt un regat unde te afli stăpân deplin: tu hotărăşti cine-ţi sunt supuşii, ce fac ei, cât de strălucitor îţi e palatul.

„Filmele" pe care le vedea păreau a ţine alte legi, căci nimic din ceea ce i se derula pe ecranul minţii nu era nici ales, nici provocat, necum controlat de ea însăşi. Şi nici halucinaţie nu era, pentru că nălucile nu înghiţeau niciodată realitatea. Ea se retrăgea doar un pas, cât să lase loc tuturor acestor vedenii, dar rămânea prezentă, aşa cum se-ntâmplă cu un fond sonor care se estompează ori cu imaginile care trec pe „blur" când te concentrezi asupra unui singur subiect, asupra unei unice preocupări. Concretul şi metarealitatea puteau exista în paralel, respectându-se reciproc, doi adversari ce nu-şi încalcă teritoriile.

Atunci şi Acolo păreau să fi făcut un pact cu Aici şi acum. Trecutul îşi leapădă solzii, zeci, sute de vieţi trăite, mii de gânduri, de păcate, de bucurii, de poveşti. Nu sfâşia vălul uitării, lasă-ţi la locul lor vechile chipuri. Din Lacul Amintirii să nu bei, să nu bei, nu rupe încă mreaja ce ţine totul laolaltă. Altminteri îţi va fi greu, vei plăti, vei lupta, vei muri. O parte din ce eşti îşi va găsi sfârşitul. O Parte din Ce Eşti îşi va Găsi Oricum Sfârşitul, auzi

Corina. Iar ţigara, din nou, nu mai avea gust. Ce-a mai fost în seara aceea, ce vorbe s-au spus – ea n-avea, peste-o vreme, să ştie. A fumat – de data asta fără probleme, a mai vorbit cu Mihai, apoi, târziu, a plecat către casă. Îl lăsase pe bărbatul acela să-i spulbere barierele minţii, să scormonească înlăuntrul gândurilor ei. Se opusese la început, apoi cedase. O aştepta o noapte lungă.

Ajunsă din nou acasă, mai stătu o vreme să analizeze evenimentele prin care tocmai trecuse. Făcea asta uneori. Întocmea, cum îi plăcea să spună, fişa zilei ce se încheia, iar sâmbăta aceea fusese „de-a dreptul peste stângul". Mihai…straniu personaj! Ha! De parcă ea însăşi n-ar fi fost îndeajuns de…atipică aşa cum se ştia dintotdeauna, cu un picior în realitate şi celălalt în cine ştie ce lumi. Adormi repede, bucuroasă că venea o dimineaţă de duminică, una fără teroarea ceasului deşteptător. La muncă trebuia să ajungă mai târziu, după-amiază. Şi totuşi, nu anticipase corect. Scurtă i-a fost noaptea: la ora şapte era deja în picioare, trează-trezuţă, odihnită ca după saisprezece ore de somn. Asta ce mai era? Nu înţelegea.

Matinală nu fusese niciodată, iar sâmbăta şi duminica erau zilele ei de răsfăţ, cu ore bune petrecute-n pat, ceasuri de lectură, picoteală şi „visătorie", alt cuvinţel din vocabularul „secret" al femeii: vis şi călătorie…Categoric, dimineaţa asta era altfel, iar ea nu-şi găsea locul prin casă. Ce să faci duminica aşa, cu noaptea-n cap? Hotărî să bea o cafea în pace, să fumeze câteva ţigări şi să treacă din nou pe la Floriana. Până-şi lua ea doza de otravă, oamenii din strada Luminii se vor trezi şi ei. Chiar nu voia să-i deranjeze, şi-apoi Jupâna, cât o fi fost ea de prietenă bună, nu era învăţată cu vizite de-astea pe soare nerăsărit (ei, vorba vine, era în iunie, astrul în cauză făcuse ochi mult mai repede decât ea).

Mai tândăli o vreme în faţa ceştii de ness, apoi îşi aplică scurt o sesiune Reiki de curăţire. N-avea chef deloc să-l asculte pe Mihai ţinându-i o predică despre cum s-ar cuveni să se folosească mai mult de cele învăţate referitor la lumea spirituală. Colac peste pupăză, se părea că-i era ruşine să apară în faţa omului aceluia fără să fi acordat suficientă atenţie celuilalt chip al ei, cel non-vizibil. De ce? Nu stătea să taie firu-n patru. Poate fiindcă ştia că amicul Florianei are ochii sufletului deschişi. Nu-i ascunsese faptul că putea să privească dincolo de toate măştile Corinei. „Hm, slab mai stai, fato, la capitolul apărare, dacă te laşi aşa uşor prădată de…vesta antiglonţ!", îşi zise, deşi era conştientă că exagera. Platoşa ei era bunicică. Nu întâlnise prea multă lume care măcar să încerce s-o neutralizeze, iar dintre temerarii care o făcuseră reuşise unul singur. Străvechiul ei prieten, Valeriu. „Chiar, care-o mai fi viaţa lui Val?, se întrebă. O să-l sun zilele astea." Încuie uşa apartamentului şi plecă la Jupâna.

„Doamne, da' nesimţită mai pot fi, i-am trezit pe ăştia din somn, săracii. Şi doar nu-s obligaţi să-mi ţină mie companie, obosiţi cum sunt, doar fiindcă nu mă lasă piticii să mai stau în pat", se boscorodi singură, aşteptând ca Floriana şi Mihai, cu ochii cârpiţi încă, să-şi facă intrarea în bucătărie. „Acu' asta e, promit că nu mai fac…" Curând, în jurul mesei, la un ceai, se însufleţi şi conversaţia.

- Cum ai dormit? Vru să afle Mihai, zâmbind cu subînţeles. Eeeee…şi ce prostioare ai făcut aseară, după ce-ai plecat de-aici?

- Niciuna!, răspunse ea „…ok, dacă nu cumva faptul că m-am gândit prea cu foc la seara de ieri n-o fi o tâmpenie majoră, normal!", mai completă în aparte.

- În schimb văd că te-ai apucat să-ţi foloseşti mentalul, adăugă bărbatul.

„Da, bine, să nu-mi zici că ştii de ritualul meu de curăţire din dimineaţa asta, replică ea în gând. Dormeai, de unde să afli – şi cum – ce fac io la mine-n vizuină?"

Dialogul continuă pe un ton lejer, presărat cu izbucniri de veselie, tangentând flirtul într-un fel care – culmea! – n-o incomoda pe Corina, în pofida aversiunii ei funciare faţă de orice aducea a cochetărie. Detesta frivolitatea discuţiilor ce se ţes între un el şi o ea care, mă rog, poate se plac reciproc într-o oarecare măsură, o crispa jocul gesturilor şi-al privirilor, genul acela de tensiune electrică umplând spaţiul din preajmă. Şi totuşi, acolo, în bucătăria Florianei, se lăsase în voia acestui dans de societate pe care nu obişnuia să-l practice. I-ar fi fost necesară mai multă libertate decât îi oferea propria armură. Aceea se lipise de ea până-ntr-acolo încât nu observase că s-au rupt deja o parte din chingile care-o ţineau încorsetată. Vorbea, râdea…

„N-aş şti să explic nici când anume, nici în ce fel am început să simt cum câmpurile mele cresc şi se luminează, notă mai apoi în jurnal. Fire lucind, culori incredibile se desfăceau din mine. Albastrul cerului se împletea cu nuanţa suavă a petalelor de trandafir, galbenul soarelui şi oranjul făceau vârtejuri, verdele pal, strălucitor, urca pe spirale violete. Un curcubeu viu creştea în jurul meu, umplându-mă de bucurie. Mă simţeam uşoară, înaripată. Zburam în Lumină. Ceva se schimbase şi la nivelul stării mele de percepţie, altminteri n-ar fi fost cu putinţă nici viziunea Lupului Alb. Mihai tocmai ne împărtăşea câte ceva despre experienţele lui în materie de şamanism, despre întâlnirea cu animalul totemic pe care-l putea acum invoca după vrere. A fost destul să-şi cheme Lupul pentru ca tăcerea să se-aştearnă într-un timp suspendat. Am pătruns şi eu pe uşa poveştii ca să văd o frântură de Dincolo. Aducea cu un câine, era însă uriaş. Mă privea cu ochi reci, de la anume depărtare, încremenit. În mod paradoxal, nu-mi era teamă deşi, în realitatea diurnă, de multe ori mă speriam chiar de câte-un biet căţel de pripas. Eşti prea mică, mi-a spus. Marele Lup Alb îmi vorbise. Asta dacă nu cumva trecusem graniţa spre nebunie. Apoi imaginea păli şi se stinse. Eram din nou pe Pământ“.

Mona şi Andrei veniră şi ei la o ţigară, iar Floriana puse masa. Rubicondă, pofticioasă şi etern generoasă ori de câte ori pregătea mâncare pentru cei din jur, adora hrănitul oaspeţilor, iar bunătăţile se cereau întotdeauna onorate până la ultima consecinţă. Să laşi ceva în strachină era inadmisibil, echivala cu o ofensă profundă.

- Eşti pretenţios? îl întrebă Jupâna pe Mihai, în vreme ce-l servea cu minunăţiile culinare în care pusese, după cum nu ostenea nicicând să precizeze, „simboluri Reiki şi mult suflet“.

- „Chiar aşa, eşti pretenţios…în dragoste?“ gândi Corina, surprinsă de propria-i curiozitate vizavi de omul de-alături.

- Când e vorba de mâncare, nu-s! îi răspunse el Florianei.

„Nu se poate, ăsta m-a auzit! A înregistrat prostia la care m-a dus mintea. Uf, şi…uite la mine, acu’ încep să roşesc ca o caraghioasă. Na, n-are cum fi adevărat. Bine, e telepat omul, dar tărăşenia asta nu mi se întâmplă mie!“, se alarmă femeia. Inima îi bătea săltăreţ, îşi simţea obrajii arzând. Peste marginea farfuriei, Mihai se o privea zâmbind, cu ochii mijiţi.

22 Răspunsuri

1. *pe [februarie 17, 2010 la 4:54 am](#) | [Răspunde](#) MARIA*

Minunat!Astept continuarea!

2. *pe februarie 17, 2010 la 10:41 am | Răspunde Lary*

   Un inceput promitator, foarte frumos. Bafta!

3. *pe februarie 17, 2010 la 12:45 pm | Răspunde krystalis*

   buna!!!d c nu pot sa mi fac abonament pt. newlatter la tine?pupici

4. *pe februarie 17, 2010 la 2:24 pm | Răspunde GabyS*

   Foarte frumos!!! Am citit pe nerasuflate
   Astept continuarea…
   Numai bine!

5. *pe februarie 17, 2010 la 4:31 pm | Răspunde viviana iordan*

   Dragii mei, bine ati venit in “casuta” mea… si in poveste. Va multumesc tuturor pentru vorbele frumoase. Continuarea vine curand, caci o parte din istoria calatorului e deja scrisa. O alta coboara zi de zi, falfaind din aripi, spre sol si asteapta sa prinda viata, sa se intrupeze in cuvinte, sa capteze si mai apoi sa daruiasca lumina. Suntem abia la inceput. Vin spre voi…si va mai astept. Va exista, cred eu, si formula newsletter. Un bob zabava sa se mai batatoreasca drumul abia nascut.

6. *pe februarie 17, 2010 la 5:58 pm | Răspunde daniil*

   Dumnezeu sa te binecuvanteze!!!

   - *pe februarie 18, 2010 la 8:02 am | Răspunde calatorprincersistele*

     Binecuvantat fii si tu! Doamne ajuta!

     pe februarie 18, 2010 la 11:14 am | Răspunde montonel

   Ce-mi mai place… :p Astept continuarea.

   Doamne Ajuta !!

7. *pe februarie 18, 2010 la 11:37 am | Răspunde Luisa*

   foarte frumos! abia astept continuarea.:)

8. *pe februarie 18, 2010 la 5:04 pm | Răspunde mihacori*

   In sfirsit am ajuns sa arunc o privire in secretul romanului tau…. WOW!
   Doream de mult sa am acces la el si am asteptat rabdatoare dar apoi caculatorul udat de Miau cu toate manuscrisele la risc… Ufff….
   Mor de nerabdare sa citesc in continuare!
   Pe cind?

9. *pe februarie 18, 2010 la 9:23 pm | Răspunde Lidia*

   De cand te asteptam cu cartea asta! Picura mai repede “doza” urmatoare, te rog!

- *pe [februarie 19, 2010 la 8:05 am](#) | [Răspunde](#) [calatorprincersistele](#)*

  Am picurat deja ceva… si mai vine in weekend. Daca doresti, te poti abona la newsletter si esti anuntata de fiecare data cand apare ceva proaspat. Te pup!

10. *pe [februarie 20, 2010 la 8:44 pm](#) | [Răspunde](#) paula*

    salut inceputul nu era acesta

    - *pe [februarie 21, 2010 la 4:33 am](#) | [Răspunde](#) [calatorprincersistele](#)*

      Salut. Ba da. Inceputul acestei povesti, al acesteii carti exact acesta este. Desigur, fiecare personaj in parte are propria istorie. Fiecare e liber sa hotarasca daca doreste s-o spuna si altora. Pentru fiecare erou, momentul lui "A fost odata" e altul. Romanul meu are acest punct de pornire…fiindca eu am ales astfel. Am, cred eu, dreptul la aceasta decizie! O zi frumoasa!

11. *pe [februarie 22, 2010 la 9:13 pm](#) | [Răspunde](#) paula*

    nu fii agrasiva cu mine vorbeste mi blind ca eu ma sperii usorr

    - *pe [februarie 23, 2010 la 8:04 am](#) | [Răspunde](#) [calatorprincersistele](#)*

      N-am fost agresiva cu tine. N-a existat o asemenea intentie, n-am vrut nici sa te sperii, nici sa ma arat lipsita de blandete. Am dorit doar sa-ti explic ca autoarea acestui roman considera ca asa si nu altfel incepe povestea. Desigur, cititorul poate sa „deschida cartea" pe la mijloc…si sa gaseasca acolo ceva facut sa-i slujeasca drept inceput. E liber, de asemenea, sa-si imagineze ce vor fi fost/facut eroii inainte de intalnirea din bucataria Florianei, in aceasta incarnare sau in altele. Sau poate sa considere ca toate istoriile se nasc odata cu crearea Universului. Ne aflam intr-un spatiu al nonlimitarii. Michael Ende ii spunea Fantasia…
      O imbratisare…blanda

12. *pe [martie 16, 2010 la 9:34 am](#) | [Răspunde](#) Roxie*

    Da! Imi place, desi imi doresc s-o citesc in formatul clasic, cuibarita intr-un fotoliu. Dar te asigur ca si pe blog e o carte in cel mai adevarat sens.

    Te pup si da-i bataie!

    - *pe [martie 16, 2010 la 9:52 am](#) | [Răspunde](#) [calatorprincersistele](#)*

      Sarumana! Conteaza mult parerea ta de…"cititor profesionist" Sigur ca si mie mi-ar placea sa vad romanul prinzand un trup copertat, cu foi fosnitoare. Poate o sa-i vina vremea. Pana atunci, ii dau bataie….electronic.
      Te imbratisez cu drag

13. *pe [aprilie 7, 2010 la 5:46 am](#) | [Răspunde](#) [Mirko](#)*

    "- De ce fumezi? – Din nesiguranţă!"

    Ce mi-a plăcut… Cât de sigur(ă) pe tine trebuie să fii ca să fii atât de spontan(ă) în "sinceritatea" ta, haha!

    Îngăduie-mi să-ţi divulg finalul, cu mult înainte de final, Viv':

…Uhmm, de fapt, nu. Poate cu altă ocazie.

14. *pe aprilie 7, 2010 la 10:26 am* | *Răspunde* *viviana iordan*

    Hey, Mirko. Ai revenit…Hihihi. Te asteptam. Dar de ce iti spun eu tie lucruri pe care le stii? Pana la final mai e destul. Apoi se pare ca vor fi alte trei carti, de o factura oarecum diferita fata de aceasta. Pentru mine, ca “autor fara voie”, intreaga experienta este fascinanta, trecerile dinspre fictiune spre realitate si invers sunt uimitoare si pline de invataminte. Sa mai vii pe-aici. Ai multe sa imi transmiti. O zi cu soare!

15. *pe iunie 25, 2011 la 8:42 pm* | *Răspunde* *Bia*

    Frumos a inceput povestea…:) Ai un stil aparte de a scrie care nu te lasa sa iti desprinzi ochii de pe ecran pana nu ai terminat, iar mie personal acest articol mi-a starnit atat de mult interesul incat imi vine sa nu ma opresc pana nu le-am terminat de citit pe toate.Nu degeaba ai scris in Maestru catre discipol ca intr-un fel exista asemanari intre acestia deoarece cand am citit prima parte in care iti descriai Universul in care te retrageai ca sa iti reincarci bateriile, departe de toata lumea doar tu cu gandurile tale si cu motanelul tau parca m-am vazut pe mine cu trei ani in urma.De fapt si in prezent imi mai place sa ma izolez cateodata pt a ma reface numai ca acum o fac singura fara Pharo.

16. *pe octombrie 29, 2010 la 11:32 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

    salut…incepe cu inceput…

Paşi prin timp

februarie 18, 2010 de calatorprincersistele

Veni vremea mersului la muncă. Nu direct la redacţie, unde oricum avea de scris destul, ci la un miting împotriva avortului, organizat în faţa Catedralei din inima burgului. Se simţea deja, cumva, „contra cronometru“. Bătrânul Timp, inamicul ei veşnic. „ Întotdeauna am reacţii cretine când intru-n criză de minute. Aş mai sta cu ei, dar tre’ s-o tai. Fir-ar să fie de viaţă!“ Avea impresia că, părăsind bucătărioara Jupânei, pierde ceva esenţial, te miri ce informaţie importantă. „De ce, Doamne?“ Sigur, fusese o dimineaţă destul de interesantă după standardele ei, în fond n-avusese nici măcar pentru o clipă sentimentul că-şi iroseşte vremea aiurea, ceea ce era deja un record, dar nu dărâmătoare cât s-o facă să nu mai vrea să se smulgă din context. Le comunică prietenilor (automat, pentru că era sensibilă la tot ce însemna a recunoaşte oamenii „din acelaşi banc“, o chestie pe care o făcea de ani buni, îl înregimentase şi pe nou-venitul Mihai între ai casei) că are oarece de lucru, iar Floriana şi oaspetele ei se hotărâră s-o însoţească până-n centru, într-o plimbare de duminică. Se îmbarcară într-un troleibuz pe direcţie, se învârtiră o vreme pe Corso, intraseră toţi trei în biserica unde se aflau moaştele sfântului ocrotitor al locului. S-au şi fotografiat lângă faimoasa fântână din preajmă, Jupâna făcând pe artistul, apoi Floriana plecă acasă iar Mihai declară că vrea să meargă cu Corina la miting. De fapt femeia îşi dorise asta cu intensitate, şi el, în lipsa altui program mai ademenitor, se conformase.

- Ia zi, o să fie cineva gelos dacă ne vede împreună prin târg?

- Nu. N-are cum să afle, locuieşte în alt oraş şi ne vedem doar o dată pe săptămână, în plus e chiar un tip normal, nu-i paranoic, şi nu I-am dat niciodată motive să nu aibă încredere în mine.

Aveau să se despartă o oră mai târziu. „Mişto diviziunea asta a muncii, se strâmbă ea: eu la redacţie, să-mi fac articolul, gaşca – la ştrand, în formulă extinsă: cu Mona, cu Andrei…“ Şi-ar fi dorit să se ducă la scaldă cu ei. Numai că avea treabă şi, în plus, nu mai călcase printr-un asemenea „loc de pierzanie“ de vreun deceniu. Cândva îi plăcuseră soarele, apa, felul în care-i stătea costumul de baie. Acum…tempi passati. „Vine o vreme, cugeta ea, când oglinda nu te mai flatează, ţinuta sumară nu-ţi mai vine bine, ajungi să eviţi să te expui în lumină crudă. Pentru Corina momentul se ivise când avea cam douăzecişicinci de ani, iar de-atunci trecuse ceva. N-avea tinereţea Monei şi-a lui Andrei, nici dezinvoltura Florianei pentru care ştrandul însemna, simplu, apă, înot, bălăceală şi libertate în ciuda anilor şi-a kilogramelor în plus. Culmea, deşi avea o burtă şi-o vârstă rotunde, Jupâna era, categoric, frumoasă. Un chip strălucitor, ochii de lumină, sânii bombaţi şi picioarele bine desenate o făceau încă dezirabilă pentru destui bărbaţi, doar că ea se gândea mereu la fostul, cel plecat, Ioachim, tatăl lui Andrei. „Pe când eu n-am fost aşa nici în adolescenţă, ce să mai… Bine măcar că Dorin mă iubeşte oricum. Slabă, grasă, veselă, tristă, de cinşpe sau o sută de ani, pentru el îs tot aia. Deh, ca-n prima zi! Şi mai zice că- i un tip raţional“. Femeia surâse gândului. La sfârşitul săptămânii urmau să se împlinească patru ani de când erau împreună, îi trecu prin minte în vreme ce-şi scria story-ul la computerul din redacţie. Baie,

soare…I-ar fi plăcut ideea, dar era mult prea târziu. „O să fie altădată. Altădată spre niciodată.“ Concluzia n-o deranja.

Cu trupa s-a întâlnit abia spre seară, din nou acasă la Floriana. Râsese din nou, cu poftă. Ba chiar – aici amintirea devenea vag înceţoşată – mai ştia că-i spusese lui Mihai în maşină, când porniseră spre gară cu Jupâna la volan, că la fel s-a întâmplat când alte vieţi ale lor se intersectaseră. Le făcuse întotdeauna plăcere să glumească unul cu celălalt. Iar modelul părea a se repeta la nesfârşit: se întâlneau, se iubeau, se urau, se amuzau împreună, se blestemau, se despărţeau, mureau. Ordinea evenimentelor nu era mereu aceeaşi, esenţa însă da. Se regăseau şi povestea începea din nou. De pe foile vechi se ştergea scrisul de demult doar pentru ca altul, proaspăt, să se-aştearnă. Un palimpsest cobora de Sus, sute, mii de ani nu mai aveau însemnătate, iar clipa – clipita – redevenea veşnicie. Şi-au luat politicos la revedere, schimbând numere de telefon şi adrese de mail, apoi Corina se întoarse, la capătul unui weekend mai altfel, la viaţa ei obişnuită. Cel puţin aşa încercase, pentru o destul de lungă perioadă, să creadă. Timpul curgea firesc între preocupările diurne de serviciu (noroc cu obligaţiile redacţionale, o ţineau prinsă într-un real în faţa căruia raţiunea n-avea motive să depună armele) vizitele dese pe strada Luminii, practica Reiki şi, desigur, serile şi nopţile de miercuri petrecute în compania lui Dorin. Prima fusese chiar sărbătorirea celor patru ani de…convieţuire paşnică şi decursese după ritualul încetăţenit. Flori, o masă la restaurant, tandreţe. Femeia însă nu se simţea în apele ei, iar omul o găsea, la rându-i, schimbată.

- Ce-i cu tine? Eşti…nu ştiu…Îţi strălucesc ochii într-un fel…Aproape că nu te pot privi. Şi fumezi mai puţin! Tot Universitatea Nevăzută e de vină?

- Tot!

- Ştii bine ce părere am eu despre toate prostiile alea, dar dacă ai ajunge să te laşi de ţigări zău c-aş începe şi eu să cred că vrăjile voastre funcţionează, îi spuse Dorin la „masa aniversară“. Renunţase la tutun cu ani în urmă şi era extrem de mândru de asta, dar pe Corina nu izbutise s-o convingă să-i urmeze exemplul. Dialogul continuă fără hopuri, cei doi se simţeau în largul lor împreună, nu „tricotau tăceri“, iar seara festivă fusese, până la urmă, ok. Mă rog, un ok pentru care, cel puţin de-o parte, s-au depus oarece eforturi… Femeii nu-i era gândul la iubitul ei şi nici la dragoste. Sâmbătă avea să primească iniţierea Shamballa Reiki, iar subiectul ăsta o interesa mult mai mult decât afacerile romantice. Amânase destul sesiunea de acordaj pe acest sistem, de teama „bubuielilor“ despre care ştia că vin odată cu deblocarea unor straturi karmice. Nu stătuse să cerceteze amănunţit tot ce făcuse în vieţile anterioare, dar bănuia că de pe-acolo se poate abate asupra ei un nor negru. Comodă din fire, de fapt, dacă era s-o zică pe-a dreaptă, leneşă până la graniţa patologicului, ştia şi c-ar fi trebuit de multişor să se pună serios pe treabă ca lucrător al Luminii. Alţii, din aceeaşi promoţie, aveau deja cursanţi, pacienţi, ea mersese mai încet. După Shamballa ritmul urma să se accelereze şi nu era convinsă că va ţine ritmul. Până la urmă cedase presiunilor lui Mihai (vorbeau zilnic pe messenger, iar el insistase ca iniţierea să aibă loc cât mai curând, maestră fiind Floriana), deşi nu se abţinuse să nu cârtească: avea încredere în Jupâna, dar până atunci fusese exclusiv discipola unor bărbaţi. Darian Câmpineanu…istorie antică şi aceea. În urmă cu vreo două veacuri, pe când Corina era o copilă sărmană într-un cătun din stepa rusească, el – vraci bătrân şi cu faimă – îi făgăduise s-o ajute să scape de necazuri. Promisiunea de-atunci nu s-a mai

împlinit din cauza depărtărilor mari, de străbătut luni întregi, iar doctorul venise în oraşul ei de azi ca să-şi ţină cuvântul dat demult. De la el primise iniţierile Reiki. Îi purta şi-acum acelaşi respect de odinioară, ba chiar îi vorbise vreo patru ani cu dumneavoastră, deşi erau practic de aceeaşi vârstă. Ar fi aşteptat pentru noul acordaj până la proxima lui vizită în zonă, dar trebuia să se grăbească. De ce? Deocamdată habar n-avea.

Pe tărâmul inorogilor

februarie 20, 2010 de calatorprincersistele

”Se pare că îngerul tău protector a fost schimbat cu unul mai mare, e timpul să înveţi mai mult, îi scrisese Mihai într-unul dintre mailurile recente. *Roag-o pe Floriana să îţi dea Shambala. Atunci când se va întâmpla, să mă anunţaţi şi pe mine. O să mă mut şi eu în Astral să te ajut. Ai încredere că apar şi fac ce trebuie. Dacă mâine sau poimâine te poate primi la cabinet, nu ezita. Deocamdată nu pot veni în zonă fizic prea curând. Şi-apoi să nu te gândeşti că sunt un zeu, ci doar un spirit liber. Atât. Cândva o să înţelegi şi tu cine eşti şi ce poţi. Rupe trecutul şi zâmbeşte.“*….„Spirit liber – da, tre’ să recunosc. Zeu? Hai să fim serioşi, nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te cazez în Olimp, băiete!…Un nemuritor care face greşeli de ortografie… Că ştii multe, ok, că vrei să m-ajuţi, mulţam, deşi nu văd deloc de ce graba asta cu încă o iniţiere Reiki“, îi răspunsese mental Corina. Categoric, omul o nedumerea, iar mesajele lui elegtronice erau şi ele destul de năucitoare, ca un soi de concluzii la o înşiruire de informaţii lipsind din text. Într-un fel straniu, se simţea obligată să le subînţeleagă cumva, să le extragă dintr-un loc în care, după toate aparenţele, bărbatul acela considera că are şi ea acces. Drept e că, în plin proces de transformare, feemeia îl cam bombardase cu ceea ce numea „prostioarele“ ei. Avea impresia c-o luase razna, aşa că-i povestea mereu lui Mihai despre toate acele metamorfoze. *„Stai liniştită*, o calmase el într-un reply, *sunt treceri. Se pare că aveai nevoie să te ajut şi am făcut-o aşa cum ştiu eu şi cum trebuie, cu ajutorul Universului. Nu te speria şi nici nu te mâhni dacă viaţa ta va lua o nouă turnură. Eşti ceea ce eşti şi vei vedea ce poţi face. Cândva o să fii în stare şi tu să-i ajuţi pe alţii, Pământul şi semenii care stau pe această închisoare a îngerilor. Vibraţia ta urcă fiindcă te eliberezi de balastul trecutului. Toată această schimbare e pentru Shambala. Se pare că ai prieteni buni, căci o meriţi. Să nu uiţi că în viaţa asta nu eşti singură. Acolo Sus suntem mulţi care vrem să ajutăm fără să cerem nimic în schimb(…) S-o asculţi pe Floriana, ea este acum mentorul tău şi, crede-mă, şi eu mă consult de multe ori cu ea…“* Dimineaţa noii iniţieri fusese una specială. Ştia, fireşte, de la cele trecute, să tot fi fost vreo şapte dacă nu mai multe, că în timpul meditaţiei pe care ceremonialul o presupune de fiecare dată, se primesc daruri din Cer. Avusese şi ea parte de-ale ei, mereu altele, întotdeauna surprinzătoare, iar câteva se activaseră în timp ce aplica oamenilor proceduri de tratament şi se arătaseră a fi, de fapt, restituiri din Astral ale unor unelte cu care, cândva, lucrase tot pentru tămăduirea aproapelui. Şi totuşi, ceea ce se întâmpla acum era mai mult decât neaşteptat. Drept în faţă îi apăruse un… unicorn. Dacă ochii minţii ar fi avut volum, i-ar fi ieşit din orbite când superba licornă, una arătând întocmai cum o descriu basmele, se apropiase de ea. Îi spusese că îi era Călăuza şi o dusese pe un tărâm populat exclusiv cu inorogi. Erau acolo cu sutele, neverosimil de frumoşi, de blânzi, iar starea de graţie trăită în preajma lor avea să fie imposibil de uitat. Se isprăvise şi iniţierea, ieşise din starea de conştienţă modificată şi încă mai simţea – fizic – mângâierea mătăsoasă a primului venit, însoţitorul ei. „Bine, dar parcă soiul ăsta de fiinţe fabuloase pot fi văzute doar de fete mari. Ceea ce – regret – nu mai sunt de mult…“ O umflase şi râsul. Îşi aminti însă apoi că, în unele variante ale legendelor cu licorne, ele se lasă zărite de cei cu suflet de copil. Aşa mai veneai de-acasă. Niciodată nu fusese pe de-a-ntregul matură şi adultă, supravieţuise nuştiucum înlăuntrul ei un fel de inocenţă. Şi nu pentru că n-ar fi avut păcate. Oho, erau cu duiumul, mari, mici şi felurite, însă undeva se găsea un strat intangibil, curat, pe care-l apărase cu preţul unor suferinţe pe care ar fi vrut să nu le mai învie. Ce însemna, totuşi, unicornul? Mihai o lămurise, însă extrem de laconic, pe messenger, imediat după iniţierea la care, din Astral, participase conform celor promise. *„N-am vrut să se întâmple asta. Se pare că va trebui să te învăţ şi Şamanism. Cei ce au drept Călăuză inorogul sunt rari, misiunea lor e să ajute Galaxiile“.* „Să ajut…vai de mine, eu care de-abia mă descurc cu amărâta asta de viaţă de zi cu zi. Am în grijă

o mâţă şi zău că uneori mi-e greu…Auzi, Galaxiile!“ Urmau cele douăzecişiuna de zile ale crizei de vindecare. Va fi oare cu plăţi mari? Era prea târziu să se îngrijoreze.

Altminteri, nici după-amiaza sâmbetei cu licorne nu fusese banală. O multitudine de stări contradictorii o asaltaseră, demolând cu lovituri hotărâte structuri şi modele comportamentale aproape chistificate. Ziduri de idei ce căpătaseră, în timp, soliditatea pietrei se spulberau cu o repeziciune căreia încă nu era pregătită să-i facă faţă. Nu ştia nici măcar dacă toate acestea erau consecinţele procesului pe care îl parcursese sub îndrumarea Florianei sau simptome ţinând mai degrabă de mentalul ei, devenit vulnerabil din cauze greu de acceptat. Apelase iarăşi la Mihai în căutarea răspunsurilor pe care se ferea să le găsească în ea însăşi. Asta deşi, undeva în anii adolescenţei, notase, sub imperiul unor emoţii de care nu-şi mai amintea, două rânduri pe care le păstra şi azi într-un caiet îngălbenit. *„De născut, ne-am născuit ştiutori. Mai târziu am uitat ce înseamnă să fii“.* Intuia că, dacă exista o explicaţie pentru ceea ce se petrecea cu ea, aceea trebuia să fie simplă. „Şi, probabil, îndeajuns de incomodă ca s-o ocolesc“, gândi. Se puse aţadar să compună un lung mail şi îl expedie, de la calculatorul din redacţie, pe adresa de yahoo a Lupului Alb. Se străduise să-şi îmbrace nelămuririle într-un limbaj colocvial, zona small talk, să nu se vadă că-i era inima cât un purice. Se ascundea îndărătul cuvintelor, se încredinţa lor ca întotdeauna, convinsă ca aveau s-o apere. Încă nu ştia că ele, trădătoare, o vor lăsa să-şi caute propiul Adevăr într-o lume mai înaltă, tăcută.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat calauze, galaxii, inorogi | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe iunie 25, 2011 la 9:27 pm* | *Răspunde* *Bia*

   Ce mult mi-ar fi placut sa am si eu asemenea trairi in timpul initierii in shamballa sau chiar si dupa…

După Shambala

februarie 22, 2010 de calatorprincersistele

”Iaca întreb şi io, ca omu’, ai să-mi răspunzi poate dacă o să ai timp şi chef. Nu-mi dau seama dacă anumite fenomene ţin de criza post- Shambala sau rămân cu ele pe vecie. De exemplu, am devenit extrem de impulsivă în reacţii. Am făcut o grămadă de cumpărături (deşi nu mă dau banii afară din casă) şi-am schimbat felul în care arată o parte din apartament. Am dat draperiile în lături. Aşa, cam de vreo zece ani nu am prea suportat lumina de zi în casă pe timp de vară, apelam şi ziua la iluminatul artificial, acum mi-a venit să – nu ştiu – mai relaţionez şi cu soarele, deşi stau la etajul patru şi e foarte cald. Plus că-mi cam dau drumu’ la gură din prima, nu stau să cumpănesc de şase ori ca până acum. Şi înc-o fază: mă bate o idee la modul insistent să mă duc la munte vreo două zile cu cortul în condiţiile în care a) n-am fonduri b) n-am concediu c) n-am nici măcar cort. Când am întrebat…unde arde, mi-a şoptit o viorea ceva ce nu reuşesc să înţeleg: ca să te re-creezi şi să te recreezi. De-aia te întreb pe tine (am încercat şi cu Floriana, dar a fost cam evazivă), intră astea la perioada de vindecare sau la schizofrenie? Mai ales că mă chestiona zilele astea o colegă, pe tonul cel mai serios din lume, de ce consum efedrină… Ba chiar m-a informat că e un drog şi că are efecte secundare. Îţi dai seama c-am bulbucat ochii cât sarmaua. Din păcate, în manualul Shamblla pe care l-am luat la purecat şi învăţat nu se dau detalii despre cele douăzecişiuna de zile de după şi transformările aferente. Aşa trebuie să decurgă?“

Răspunsul nu se lăsă aşteptat. Era scurt, dar suna încurajator.„Toate simptomele sunt normale, aşa se întâmplă într-o perioadă când te tratezi şi te integrezi în legile Universului. Să stai cu tine să te redefineşti e firesc, să iei pastile e ciudat. Ai deja toate leacurile naturale, energetice. Este o eliberare de mii de emoţii pe care ai ţinut să le sufoci, acum ies la lumină, deci…succes! Nu te înspăimânta, asta e normalitatea. Acceptă-te aşa cum eşti“, spunea Mihai. Să nu te temi…uşor de zis, însă Corinei nu-i era la îndemână să se reconcilieze cu această fiinţă (ea însăşi?) atât de diferită de accea cu care se identificase amar de vreme. Iubise întotdeauna insula capitonata a certitudinilor, îi plăcuse să creadă că viaţa ei se desfăşura pe un traseu linear, lipsită de iluzii, cu minuscule bucurii şi tristeţi, fără răsturnări de situaţie. Ocolea cu obstinaţie neprevăzutul de orice fel, noutatea, chiar extrem-pozitivă, o făcea să se blocheze. De aceea îşi construise migălos o zonă de maximă siguranţă unde se retrăgea ori de câte ori cevacontrazicea schema ei mentală. Intra în apărare pasivă, rămânea în mod deliberat într-un soi de nemişcare până când realiza că primejdia a trecut. Fusese chiar convinsă că va putea face asta la nesfârşit. Să nu te temi…Câteva luni mai târziu, după boala ce se abătuse asupra ei ca plată pentru îndrăzneala de a nu fi îndeplinit Voia Divină şi de a se fi depărtat de drumul dăruit de Dumnezeu, Corina avea să înţeleagă, în sfârşit, mai mult.

„Frica…îţi trebuie curaj să vorbeşti despre ea. Recunosc, m-am speriat. Cum îţi spuneam, nu de tine la nivel de sine, nici de tine ca entitate ori de cine şi ce eşti, acum când ne-a fost dat să ne regăsim. Mi-a fost teamă de ceea ce apariţia ta ar putea să provoace. A şi făcut-o. Mi s-a terminat vacanţa spirituală. Şi acum…?“ Corina nu mai ştia exact când anume, în vara aceea absurdă, scrisese toate astea cu gândul de a le transforma într-un nou mail pentru Mihai. Le mâzgălise într-o seară pe o foaie de hârtie, de unde urma a doua zi să le copieze, la serviciu, în

attach. S-a răzgândit. Fără doar şi poate, rânduleţele astea erau din cale afară de patetice. „Madam, îţi interzic să fii ridicolă!“ îşi ordonase şi…executase comanda. Totuşi, textul rămăsese undeva prin dosarele de-acasă. Suflet de arhivar, cum se autoeticheta, ironic, uneori, femeia păstra toate înscrisurile, cu sau fără importanţă, cumva ca să se convingă că ziua de ieri a existat aievea. Mai avea şi însemnările din studenţie, ba chiar, în camera ei de copil din casa părintească, bileţelele schimbate cu colegii în timpul orelor din toţi cei patru ani de liceu. De aceeaşi soartă aveau parte şi desenele. Supravieţuiseră toate. Trecutul ca istorie trăită avea nevoie de cronicile acestea inofensive. Fără semnificaţii majore ori vreo destinaţie precisă, purtau viaţă în ele, deşi stăteau prăfuite prin cotloane, iar ea nu le cerceta aproape niciodată. Îi făcea bine să le ştie pe-aproape, minuscule, prisoselnice oglinzi stând mărturie pentru o existenţă asemenea. A trebuit să treacă destulă vreme – în definitiv, chiar dacă zburase extraordinar de repede, era totuşi vorba de mai mult de-un an şi jumătate – ca să înţeleagă cu adevărat ce anume însemnase acel iunie 2007. Fusese, fără-ndoială, un nod temporal. Unul din punctele de neocolit din ţesătura destinului, locul de unde porneşte evantai de drumuri până când ochiurile plasei se adună din nou. Cu mintea…de-acum (de parcă, vezi Doamne, ar fi devenit pe parcurs vreo înţeleaptă…nici poveste, deşi i-ar fi plăcut) vedea că o parte din evenimentele acelea ar fi arătat altfel dacă nu se lăsa luată în halul ăsta prin surprindere.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat criya de vindecare, initiere, Shambala Reiki | 9 comentarii

9 Răspunsuri

1. *pe februarie 22, 2010 la 7:42 pm* | *Răspunde* *Lidia*

   Nu am mai comentat la Inorogi, ca asteptam continuarea, dar nu ma pot abtine acum: scrii al fel de bine precum vorbesti! Puteam spune simplu” scrii foarte bine”, dar acum realizez ca si in scris transmiti acelasi efect de ” bresa in infinit” cum faci dupa ce sta omul de vorba cu tine! Si cand esti trista emani speranta in ceva mai bun…
   E o piesa a lui Tangerine Dream, “Force majeure” care s-ar plia pe romanul tau…
   Mii de zambete luminoase de la mine…

   - *pe februarie 23, 2010 la 7:55 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     …”Bine” au ba, ai vazut bine, cu ochisorii tai de prozatoare experimentata…Scriu asa cum vorbesc. Stiu ca autorii cu pretentii nu procedeaza asa. E riscant, cata vreme discursul personajelor ajunge sa semene suspect de mult cu cel auctorial. Exista si primejdia repetitiei, avem cu totii cuvinte, teme, “refrene mentale” care se repeta aproape fara modificari. Sunt prea lenesa sa purced la experimente literare. Spun o poveste si, ca la gura sobei, o istorisesc…cu vocea si vorbele mele. Cateodata insa chiar simt ca e adevarat ce-mi ziceam pe la inceputuri. “Aceasta carte nu am scris-o eu. Am fost doar mana care tine pana”.
     Un mare zambet luminos le imbratiseaza pe cele trimise de tine, aduna laolalta toate zambetele Universului si le risipeste printre pamanteni. La buna vedere!

2. *pe februarie 22, 2010 la 7:58 pm* | *Răspunde* *lili*

   Salut, Viviana
   Nu stiam ce bine scrii! Sunt placut surprinsa.Transmiti f f bine emotiile si nelinistile prin care a trecut Corina.In mare, le-am recunoscut si in mine.Abia astept sa o citesc mai departe.Pare atat de realista incat imi vine sa-i dau sfaturi Corinei…….
   Daca as fi gasit cartea in raftul unei librarii as fi luat-o negresit.Face parte dintre cartile care imi sar “de singure”in mana.
   Dincolo de toate, apreciez curajul tau de a scrie o astfel de carte…

pe [februarie 23, 2010 la 7:47 am](#) | [Răspunde](#) *[calatorprincersistele](#)*

Multumesc mult de incurajari. Nu stiu daca scriu bine, stiu doar ca…trebuie sa scriu. Daca vrei sa ii dai sfaturi Corinei, esti absolut binevenita. Desi e un simplu personaj, e foarte posibil ca, in aceasta etapa a transformarilor, multi oameni vii sa treaca prin ceea ce a trecut ea, parte din procesul trezirii spirituale. Acestora le-ar fi de folos sa primeasca indrumari, pentru ca intrega a ventura sa nu li se mai para…smintita. Curaj? Sunt oricum, numai curajoasa nu, dar simplul fapt de a alege sa indeplinesti misiunea personala poate mobiliza resurse interioare despre existenta carora nu aveai nici un semn.
Dumnezeu sa-ti calauzeasca pasii, mintea si inima!

3. *pe [februarie 23, 2010 la 8:40 am](#) | [Răspunde](#)* *[Mirko](#)*

   WoW! Abia aştept să te citesc! Deocamdată „sunt pe drumuri”, haha, până prin martie, dar îmi pare foarte plăcut pe-aici, Vivi!

   - *pe [februarie 23, 2010 la 12:28 pm](#) | [Răspunde](#)* *[calatorprincersistele](#)*

     Fii binevenit, sburatorule… Ma cam gandeam eu ca “te potrivesti” in peisaj Odata la doua-trei zile apare ceva nou. Postarile te vor astepta, cuminti – cumintele, pe cand va fi sa te aduni de pe cele coclauri. Inchei cu o urare japoneza care mi-a placut mult candva: „sa-ti fie bine acolo unde esti, unde te duci si unde vei ajunge”.

4. *pe [februarie 23, 2010 la 9:21 am](#) | [Răspunde](#)* *GabyS*

   Devine din ce in ce mai interesant…
   Foarte frumos scris si povestit… foarte natural”
   Astept si citesc cu placere fiecare parte care apare…
   Mult succes si numai bine!

   - *pe [februarie 23, 2010 la 12:30 pm](#) | [Răspunde](#)* *[calatorprincersistele](#)*

     Multu’ …Ii dam drumul mai departe…”cale lunga, de poveste, ca-nainte mult mai este”, vorba basmului. Sa fii vegheat de ingeri!

5. *pe [octombrie 28, 2010 la 10:25 am](#) | [Răspunde](#)* *[calatorprincersistele](#)*

   Stiu. Am aflat… dupa ce am bajbait ani in sir incercand sa raspund unei singure intrebari, unui urias DE CE? Am aflat cateva raspunsuri si apoi, parafrazandu-l pe Sorin Comorosan, Cineva mi-a schimbat intrebarile.

Greşeala

februarie 25, 2010 de calatorprincersistele

Din păcate, se recunoştea în multe din reacţiile puerile de pe-atunci. A le nega, fie şi retrospectiv, ar fi însemnat să se dezică de sine însăşi, cea care fusese, or asta i se părea ipocrizie pură. Nu, ipocrită nu era, se considerase însă întotdeauna civilizată. Credea din toată inima în virtuţile discreţiei, fusese educată în acest spirit, părinţii îi repetaseră mereu că există şi sincerităţi deranjante, şi lucruri de nespus, şi curiozităţi inavuabile, şi sentimente pe care e de bonton să le-ascunzi. Acasă auzise întruna că „o doamnă“ nu se implică niciodată într-un scandal, că singura atitudine demnă într-o atare situaţie e să taci din gură şi să ieşi din scenă. „Dânsa părăseşte sfada/Întorcându-se cu coada“ intra aici pe post de citat-cheie, cub de zahăr după pilula amară a…lecţiei de autostăpânire. Maică-si îi plăcuse mult Topârceanu. Fapt e că, şi azi, Corinei îi repugnau discuţiile tensionate, tonul ridicat, nu era în stare să se certe şi orice interpelare severă îi inducea o stare de perplexitate. Trecea prin lume cu paşi de catifea, atentă să nu stârnească nervozitatea celor din jur. Uneori nu-i reuşea manevra, apoi despica firu-n patru încercând să priceapă cum de ajunsese în mijlocul tunetelor şi fulgerelor. Ce furtună iscase, zilele acelea, una din scrisorile ei către Mihai… Fără să vrea, apăsase pe un resort care-l făcuse să reacţioneze brutal. Îi ceruse să-şi istorisească propria poveste, iar el i-o retezase cu bruscheţe, acuzând-o că ar fi vrut să-i smulgă cine ştie ce secrete. *„Nu îmi plac oamenii care mă obligă să fac un lucru fără logică, spunea mailul lui de răspuns. Când o să vrei să spui adevărul poate te mai ascult, dar din acest moment nu mai am chef. Nu eşti capabilă să îmi oferi ceva. Impune-ţi stilul altor bărbaţi, nu mie, deci…mai gândeşte cine pe cine ajută şi…eu rămân cu Dumnezeu, nu cu o muiere!!!“*. La momentul cu pricina, comunicarea, negru pe alb, avusese darul s-o lase mască. Avea impresia că o se pun în cârcă intenţii oculte pe care, oricât de temeinic s-ar fi cercetat, nu le nutrise deloc. Nu voise să impună nimănui nimic, acum se mira de efectele unui mesaj pe care-l ştia nevinovat. Dacă era pe-acolo vreun adevăr ascuns sub preş, nu-l vedea. Crezuse că până şi relaţia lor, de amiciţie sau ce mama zmeilor era aia, trebuie să funcţioneze pe bază de reciprocitate. Ea îşi pusese din prima sufletul în palme, el rămăsese misterios, nu voia sau nu putea să se deschidă. „Şi ce mai e şi treaba asta cu…alţi bărbaţi…cu a alege între Dumnezeu şi o muiere?“. Tâmpiţica aia de rugăminte nu păcătuise decât prin a fi, poate, copilărească, în plus polarizarea asta pe sexe n-avea ce să caute într-un context…hmmm… „tovărăşesc“. Grav era că nu ştia cum să-şi repare gafa şi nici nu-şi permitea luxul să lase lucrurile aşa cum se arătau. Mai era mult până să afle că tocmai întâlnise un Negociator, unul dintre aceia care au coborât de prea multe ori în Infern şi-au tot urcat la Ceruri ca să salveze suflete de om. Un spirit ce făcuse mereu înţelegeri cu Dumnezeu după ce, mai intâi, Îl trădase înclinând balanţa spre iubiri pământeşti, apoi, preţ de alte vieţi, Îl slujise cu credinţă ca să răscumpere vinovăţii cosmice. Corina nu avea cunoştinţă de toate astea, aşa că îşi ceru spăşită iertare printr-o lungă scrisoare. Nu voia să-l lase supărat pe Mihai, iar odată totul trecut se simţise de parcă i-ar fi luat cineva un bolovan de pe inimă. La propriu. Greşise, dar cum? Nu s-ar fi putut lăuda că se descurcă în a reaşeza rapid şuvoiul emoţiilor în albia firească a calmului, a liniştii. Unde rămăsese ea însăşi, cea adevărată şi sieşi cunoscută, cine era străina asta iresponsabilă ale cărei ieşiri atrăgeau urmări dificil de anticipat şi gestionat. Unde era imobilitatea la care ţesuse migălos, rotunjindu-şi coconul? Părea să nu mai încapă în gogoaşa aceea aseptică.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat alegere, Dumnezeu, greseala, negociator de suflete, vinovatii cosmice | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe [februarie 26, 2010 la 1:58 pm](#) | [Răspunde](#)* *mihacori*

   Si totusi a parut dur … si neprovocat, Mihai al Corinei.
   Sper ca explicatiile date nu sint doar scuzele pe care habitual le gasim pentru cei dragi. 😕
   Sa nu uitam ca un suflet batrins si intelept e plin de dragoste si asa apare si din actiuni si cuvinte.
   A fi cu Dumnezeu cu adevarat insemana si a te purta si vorbi blind cu “o muiere”.
   Asteptam deci urmarea si cu ea si lamuririle.

2. *pe [februarie 28, 2010 la 1:43 pm](#) | [Răspunde](#)* *viviana iordan*

   “Mihai al Corinei”… Nu cred că Mihai e, in vreun fel, al Corinei. Niciun om nu e al altuia si toti sunt al Celui care i-a creat. Mihai e al lui Dumnezeu. Si…o ştie, spre deosebire de mulţi dintre noi. Poate că, la început, Corina s-a gândit la el în termeni pământeşti. Şi-a amintit, de cum l-a văzut, că fusese “al ei”. Cândva il iubise, îl iubise enorm. Se numea atunci altfel, arăta diferit, dar fusese “al ei”. Ea – “a lui”. Amândoi – ai Tatălui. Când încă gândea ca un om, trăia ca un om şi simţea ca un om – umanitatea e un soi de …copilărie – şi ea ar fi fost tentată să-l judece. Numai că el prinsese deja aripi, Corina…încă nu. El le ceruse, convins că le va primi, ea nici măcar nu concepea că ele chiar există. Era – să mă ierţi – o “muiere”. Şi numai bunul Dumnezeu ştie de ce el vedea-n ea…mult mai mult. Nu te grăbi. Citeşte. Ai să vezi şi-ai să simţi. Povestea e departe de-a fi gata…

Visele Flăcării Violet

februarie 26, 2010 de calatorprincersistele

Tot cam pe-atunci începuseră şi visele. Era oricum dintre oamenii cu activitate onirică intensă, somnul îi era presărat din pruncie cu imagini colorate, de regulă coerente, pe care dimineaţa şi le amintea în detaliu. Îi făceau chiar bine acele drumuri nocturne, adesea prin locuri frumoase unde din când în când se lăsa auzit cântec de necrezut, cu versuri în limbi necunoscute. Câtă vreme zăbovea în lumea lor, le şi înţelegea, alte dăţi o însoţeau şi în stare de veghe, purtătoare ale unor mesaje ce nu-i dădeau pace. Erau glasuri care spuneau ceva. Cât de valide puteau fi însă propriile ei aprecieri asupra semnificaţiei acestor solii din stele? Nu era sigură că n-a căzut în capcana subiectivităţii, o împărăţie aparte a iluziilor dictate de dorinţele egoului. Era greu uneori să nu te rătăceşti prin labirintul înşelător al peisajelor ce par vii numai fiincă le hrăneşti, fără să ştii, cu sângele cald al himerelor în care-ţi torni inima. Şi-apoi mai era şi orgoliul…„De ce s-ar ocupa tocmai de mine nişte fiinţe de rangul ălora?“, se întreba, pentru ca ulterior să admită că s-ar fi simţit măgulită să se afle astfel în colimatorul unor făpturi de lumină. Iar pentru o a doua opinie reintra în funcţiune mecanismul mailurilor către Mihai. Devenise aproape o „rubrică fixă“, nădăjduia să nu ajungă, totuşi, pisăloagă sâcâindu-l veşnic cu nevoia ei perpetuă de explicaţii suplimentare. Până la urmă omul ăsta nu fusese inventat ca să-i asculte întrebările fără sfârşit, dacă tot făcuse nişte ani de…Universitate Nevăzută putea şi singură să-şi găsească undeva prin Cer lămuririle de care avea atâta nevoie. Era însă mai comodă prima variantă şi, în plus, dac-ar fi vrut să fie pe deplin siceră cu ea însăşi…dar nu.

„Astea ce-or mai fi?, îl chestionase. Ieri am ajutat-o puţin pe mama Florianei şi mi-a fost lene să-mi fac autotratamentul, aşa că am cerut Flacăra violet a lui Saint-Germain, am primit-o şi am adormit înăuntrul ei. Treaba-i c-am visat mai întâi cu Maestrul Mikao Usui şi Doamna Takata. Au venit la mine, moment în care am gândit ceva de genul că poate trebuie să-mi refacă acordajul, că l-oi fi pierdut. Răspunsul spunea că nu e aşa, dar că trebuie reconfirmat, ăsta a fost exact termenul folosit de ei. Mi-au pus mâinile pe umeri şi pe ochi, iar el mi-a zis că, atunci când palmele mele lucrează, la fel trebuie să se întâmple şi cu ochii. Ok, m-am trezit, mi-am dat seama c-a fost un vis, am readormit şi…secvenţa nr. 2. Stau întinsă, înconjurată de o reţea de fire subţiri, multicolore, luminoase şi nişte creaturi mici, despre care ştiu dpar că sunt Echipa de Doctori (?) împletesc aceste sfori multidimensionale în jurul meu, aşezându-le după un anume model. Ieri, cu excepţia unor mărunţişuri şi-a unor lumânări aprinse pentru mamaTerra şi, în semn de gratitudine pentru Doamne-Doamne, nici măcar n-am avut te miri ce preocupări spirituale. Ce poate fi cu visele astea, any idea?“ Ceea ce i se întorsese în Re: fusese edificator şi (previzibil!) scurtissim: *„E drumul tău. Începi să te recunoşti, iar cei de Sus încep să te ajute pentru că tu te ajuţi. E ceva normal. Foloseşte-te de privire pentru semne şi răspunsuri, lucrează pentru al treilea ochi, în rest nu te aştepta ca în fiecare zi să ai de treabă ceva spectaculos. Tu fă ce trebuie să faci zilnic şi apoi o să vină şi plusuri. Faptul că te rogi pentru Şefu’, Pământ şi alte entităţi e foarte-foarte bine. Deja e ceva, apoi o să apară şi îndatoriri zilnice mai mari. Aşteaptă, nu te grăbi ca fata mare la măritiş, că uite ce prost o făcuşi.“*

Îndatoriri mai mari…

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat Doamna Takata, Flacara Violet, Mikao Usui, Saint Germain | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe februarie 26, 2010 la 1:14 pm* | *Răspunde* *oana*

   Draga Viviana,

   Citesc cu nesat ceea ce scrii; ai panash. Ma regasesc in multe din secventele pe care le descrii: a propos- am impresia studentului la medicina care pe masura ce studiaza simptomele maladiilor i se pare ca le incearca si el sau ca le-a trait deja.
   Ca sa nu o mai lungesc- scrie cat mai mult, cel putin dupa gustul meu o faci foarte bine si iti multumesc ca te-ai gandit sa creezi si acest blog.
   Cu ganduri bune, Oana.

   - *pe februarie 28, 2010 la 10:18 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     Draga Oana, ma bucur ca te regasesti in poveste. O scriu pentru cei ca tine, fiecare un Calator prin Cer si stele, in felul lui. Tot ce imi doresc, cu Voia lui Dumnezeu, e sa aprind si eu o steluta care sa lumineze drumul cautatorilor. In curand, cei mai curajosi dintre cititorii acestui blog vor putea deveni si personaje in carte. Stai pe-aproape!
     Pace, Lumina si Iubire

2. *pe septembrie 7, 2010 la 5:28 am* | *Răspunde* *mag dalen*

   la ultima mare meditaţie m-am întors în lumea mea, la timpul răsăritului, iar lumea neagră, ascunsă şi dulce, prindea contur şi se arăta ochilor mei sub razele soarelui violet: “bună dimineaţa!”
   cât despre Echipa de Doctori, i-am vizualizat şi eu şi cei care erau lângă mine, fascinaţi, hipnotizaţi. Vibraţia mea este violet, iar din ea, vectorial, se compunea în jurul corpului meu fizic făpturi şi flori din altă lume. înţelegi?

   - *pe septembrie 7, 2010 la 8:45 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     Inteleg…Cei ca noi stiu sa se recunoasca intre ei de indata ce incep sa-si reaminteasca de Acasa… Ma bucura enorm ca te-am gasit. Se pare ca avem multe sa ne spunem.

De neoprit…

martie 1, 2010 de calatorprincersistele

„Îndatoriri mai mari…numai să le pot duce. Nu le văd şi nu mă văd… Încerc să am răbdare şi dau chix, nu disting ce anume mi se cere şi de ce, îşi zise femeia. Noroc că am cu cine să mă consult. Zău că i se potriveşte, ca animal totemic, Lupul Alb. Ca-n poezia aceea…Şi-ţi va mai ieşi/Lupul înainte/Ca să te-nspăimânte/ Să nu te-nspăimânţi/Frate bun să-l prinzi/ Că Lupul mai ştie/Seama codrilor/Şi-a potecilor/ Şi el te va duce/ La picior de plai/La Fecior de Crai/ Să ajungi în Rai. Chiar, o fi ştiind-o? Până la urmă, o postase pe mess, iar feedback-ul fusese imediat. „N-am mai auzit-o, dar spune adevărul.“ Aşa era. Doar că până acolo, în locul acela fabulos abia întrezărit spre care te purta drumeag îngust, amuncă de găsit în hăţişul viclean al închipuirilor făcute să te-abată de pe cale, mai era mult de mers. Şi nici măcar nu pornise – mai erau câţiva paşi… O aştepta un ocol până să i se ofere, cu clemenţă, încă o şansă de-a-şi aduce aminte de făgăduielile dintâi. Cândva, înainte de a se naşte, stătuse la sfat cu Îngerul Păzitor şi Ursitoarea. Venise aici să împlinească un rost, apoi… Înaripatul îi rămăsese alături s-o apere. Cealaltă, Preafrumoasa, plecase lăsând în urmă zâmbet trist.

Aci totul se înceţoşa. Ori de câte ori îi revenise în minte acea felie de trecut făcuse tot posibilul s-o alunge cât mai departe, deşi, dacă îndrăznea s-o reînsufleţească („îndepărtarea temerilor prin expunerea la stimulul care le induce“, ar fi spus doctorul Câmpineanu), descoperea adevărul despre ceea ce avea să fie o fractură în soartă. O ghicise, dar târziu, fără putinţa de a mai schimba ceva, asistase paralizată la evenimentele deja de neoprit. Erau forţe inerţiale prea mari şi prea însemnate spre a mai fi controlate de voinţa ei de om prins în vâltoare. *„Bine, m-am speriat*, nota ea în jurnal după ce ajunsese să se detaşeze emoţional de episodul cu pricina, *m-am blocat şi n-am ştiut cum să merg înainte. Nu-mi rezolvasem problemele cu Măria Sa Timpul şi rigiditatea mea se izbise de nişte informaţii pe care refuzam să le procesez. A funcţiona în dublu regim, în Aici/Acum şi Acolo/Atunci, pe deplin prezentă în ambele spaţii, reparând greşeli codate de-acum la nivelul fundamental al propriei fiinţe, era o experienţă care mă tentase iniţial. Când chiar venise, am respins-o cu îndărătnicie, zidind la loc porţile prin care întrezăream Nemărginitul. Voiam mai întâi să înţeleg mecanismul prin care cele trei corpuri temporale ale mele ajunseseră să trăiască deplin, să descifrez, la nivel teoretic şi raţional, felul în care mi se schimbase percepţia supra trecutului, prezentului şi viitorului, antrenând, în mod curios, şi modificări în relaţia cu Spaţiul. Mai trăisem ceva asemănător cu mulţi ani înainte. Visasem într-o noapte că mă aflam în faţa unei table negre de şcoală şi demonstram, în faţa unei clase de cursanţi, că noi, oamenii, trăim într-o uriaşă iluzie. Formidabil e că e că, totat ignorantă într-ale ştiinţelor exacte, umplusem tabla de formule şi arătasem auditoriului, mai întâi din punctul de vedere al chimiei, apoi din cel al fizicii, că Spaţiul şi Timpul nu există. Mă trezisem ameţită, regretând că nu mă ajută memoria vizuală…Dacă aceea ar fi fost perfectă, aş fi luat Premiul Nobel! Fireşte, la nivel conştient lăsasem asemnea preocupări pe seama savanţilor, nu prea riscam să-*

mi pierd liniştea de grija marilor teme universale, cel puţin nu la anii ăia. Atunci trecusem totul în carneţelul cu ciudăţenii, acum însă „filmul“ se difuza pe treză lumină, iar lămuririle erau lipsă la apel. Logica umană flămânzea după argumente, iar eu încă nu-mi dădeam seama că trecusem hotarul dincolo de care n-am mai păşit niciodată. Atunci i-am scris lui Mihai mailul acela care l-a scos din sărite până la a-mi spune să-mi văd de drum…Ceea ce am şi făcut. Era unul din traseele posibile. Frica îmi dictase alegerea.“ Cu puţină răbdare, putea găsi, în arhiva de inbox, textul din august 2007. Nu avusese curiozitatea să-l recitească, acum venise însă momentul: şi pentru el, şi pentru replica tare care urmase. Corina se puse să „sape“ prin rafturile adresei ei de yahoo. „Ăsta să fie ? Ia să vedem!“. Nu, era un alt mesaj. Îşi aruncă ochii peste el. *„Am nevoie de toată puterea mea de concentrare ca să-mi dau seama dacă reacţionez emoţional la o întâmplare de demult, la un eveniment petrecut ieri, la altul ce tocmai e în curs de desfăşurare sau la ceva din viitor. Hm, a fost pentru prima dată când am fost lăsată să asist acolo Sus la felul cum se construiesc formele în care se toarnă viitorul…Asta da experienţă, păcat că nu pot nici descrie, nici picta ce-am văzut. Sigur că, pe Pământ, mă comport…caraghios, nu o dată, în cele mai anodine discuţii, mă pomenesc zicând în ultimele zile în loc de în următoarele zile şi chestii de-astea, de se uită lumea la mine ca la alte arătări. Sper să nu scriu ieri în loc de mâine sau…halte prăpăstii prin ziar în perioada asta“*, îi comunicase, iar Re: ul, deocamdată, era îngăduitor. *„Hai că eşti de groază, ai frecat-o pe dudă şi acum te sperii că trecutul bate la uşă şi te ia la rost… hihihihihi…vezi că nu ţine de tine şi e mai bine să accepţi ideea. AICI şi ACUM se trăiesc clipele acestei vieţi“.*

Încălcasem nişte legi

martie 3, 2010 de calatorprincersistele

Făcu clic pe alt titlu. Acela era! Cu tot „pachetul“ stărilor ce-l generaseră, era încă acolo, prins în biţi, numai că învelişul acela energetic n-o mai atingea. Fusese al ei, creaţia ei, acum era un corp străin, calcifiat. Un lithopedion al minţii. Îl urmări cu săgeata cursorului, de data asta fără tresărire. Putea face asta, învăţase. *„Zi şi mie dacă există vreun procedeu rapid pentru rezolvarea unei tulburări de percepţie temporală pe care nu ştiu cum s-o abordez, se plângea ea în pagină. Axa firească pe planeta asta, pe orizontală şi aşezată frumos, cronologic, mi s-a învălmăşit în cap, deşi nu ştiu să fi făcut vreo tâmpenie care să aibă aşa ceva drept consecinţă directă. Zic nu că n-oi fi făcut vreo prostie, ci că nu ştiu s-o fi comis. Deci legătura normală cu timpul mi-a luat-o pe arătură, am impresia că toate se petrec simultan, pe verticală. Bun, în teorie ştiu şi eu că, în altă dimensiune decât a noastră, aşa şi este, dar a trăi experienţa asta pe viu şi foarte des, în condiţii exterioare dintre cele mai obişnuite, e destul de sâcâitor, mai cu seamă acum, când trebuie să fiu foarte în prezent aici la lucru. Dacă da, ce e de făcut şi cum trebuie privită problema? Încerc să nu mă sperii prea tare, dar mi-ar fi util să înţeleg ce se întâmplă, totuşi, ca să ştiu dacă mai sunt ok sau nu.“* Răspunsul lui Mihai fu ca o izbitură. O făcuse proastă, îi scrisese că, dacă voia să stea pe Pământ şi să se lege de Pământ n-are decât şi că, dacă nu intenţiona să aibă încredere în cine e şi ce face, era mai bine să-i uite numele. În fine, cam asta era esenţa. Fusese mai degrabă surprinsă de tonul agresiv al mesajului, copleşită de substratul lui ultimativ, decât jignită de epitetul pe care, de altfel, o singură persoană i-l mai aplicase, demult de tot: Val. Contextul, desigur, diferea, dar şi atunci fusese vorba de o alegere şi de-o greşeală. *„În aceeaşi după-amiază au apărut primele semne de boală, nota ea aproape doi ani mai încolo. Prima a fost criza de fiere, însă aceea nu avea de ce să mă ia pe nepregătite.Mă lovea ori de câte ori mă supăram pe cineva. Dacă nu reuşeam să mătur mâhnirea în câteva ore, se instalau starea de rău, durerea atroce de cap şi întreg alaiul manifestărilor îndeobşte legate de bila toxică. Trebuia să suport, să-mi fac autotratament nu puteam, suferinţa înceta de îndată ce îmi ceream mental iertare de la omul pe care mă mâniasem. Acum n-a fost destul. Trei zile mai târziu eram internată la Urgenţe cu diagnosticul de apendicită acută cu mare risc de perforare. Asimptomatică, fără semnele clasice, descoperită doar la analiza sângelui. Noaptea am intrat în operaţie, când m-am trezit am aflat de la medic că, odată deschisă, s-a constatat că aveam de fapt altceva: piosalping. O infecţie de etiologie necunoscută ce îmi cuprinsese zona abdominală inferioară stângă: nu doar apendicele, ci şi ce mai era pe lângă. Punga de puroi, cu organe afectate cu tot, fusese scoasă cu grijă printr-o tăietură oblică, lungă, care-mi transmitea deja semnale ascuţite. Convalescenţa a trecut repede. Durerile fizice erau mari, mai ales pentru una ca mine, deloc deprinsă cu boala şi zăcutul. Nu mai puteam fuma, dispăruse şi din memorie gustul ţigării, citeam şi încercam să mă resemnez cu toate schimbările. În primul rând, cu faptul că eram, de-acum, pe jumătate femeie. Odată cu apendicele mi se extirpase ovarul stâng şi trompa uterină aferentă. Dacă voiam copii…Nu, nu voiam şi, de altfel, nici cu inventarul complet nu rămăsesem vreodată însărcinată. Faptul – unic – că la un moment dat văzusem sufletul luminos al unuia din posibilii mei fii coborând în câmpurile mele spre a se întrupa şi că îi refuzasem şansa asta nu-l înregistram la capitolul…*

fertilitate. Aşadar, maternitatea se excludea. Nu c-aş fi avut cine ştie ce vocaţie pe tema asta ori pe cea conjugală. Nu mă vedeam legănând un prunc şi aşteptându-mi acasă bărbatul. În plus, mă alesesem cu ditamai cicatricea: asta avea să fie în lunile ce urmau, un subiect recurent de dezbatere între mine şi Dorin. O uram, mă dezgusta, mi-era scârbă s-o privesc. Când am reînceput să facem dragoste, totul se desfăşura într-un întuneric deplin, deşi bietul meu iubit repeta la nesfârşit că pe el nu-l deranjează deloc dâra lăsată de bisturiu. Ba chiar se oferise să-mi plătească încă o intervenţie chirurgicală, una estetică de refacere a aspectului pielii. Am refuzat net. Ştiam că nu am voie să accept asta. Că, într-un fel, câtă vreme urma rănii avea să fie acolo, rămâneam legată de episod ca de o formă de plată. Peste ceva vreme, şocul trecut, mi-am luat inima-n dinţi şi să privesc în Nevăzut ca să descopăr cât şi cui greşisem. Încălcasem nişte legi. Nu ştiam – cine să mi-o spună? – că boala ar fi putut fi ocolită şi că un şir de decizii pe care le consideram dintre cele mai neînsemnate fiindcă, gândeam eu, nu mă afectează decât pe mine pot antrena la rândul lor un lanţ de evenimente şi mici, şi mari, punând în mişcare o roată gigant".

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat boli ciudate, incalcare, Legile Universului, neasumarea misiunii personale, plata karmica, revelatie, timpul ca simultaneitate | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe martie 3, 2010 la 8:22 pm | Răspunde* *radu*

   frumos,…cursiv,….real….
   multumesc…..
   ce m-a facut sa scriu e "eticheta" –"neasumarea misiunii personale",….ce n-a fost pusa acolo doar de dragul frumusetii verdelui in care e scrisa….
   deocamdata nu intreb….raspunsul (poate) va veni cu capitolele urmatoare…..
   ca si remarca personala,……nu te opri din scris,….

   inca o data ,…. multumesc….

   pe martie 4, 2010 la 8:37 am | Răspunde *viviana iordan*

   Multumesc pentru incurajari, draga Radule. Pentru ca nu intrebi, nici eu nu iti raspund…:-) Ceea ce vei avea de aflat din capitolele urmatoare ramane acolo si curge spre blog in ritm natural. Ar fi multe de discutat despre misiunea personala. De multe ori, prinsi in iluzia realitatii, o uitam cu desavarsire. Iar apoi, cand se apropie funia de par, nu vrem sa pricepem ca, de Sus, se doreste ca noi sa ne amintim „contractul" dinaintea intruparii si sa purcedem la a implini ceea ce scrie acolo. Cat despre povestea Calatorului, ea se deapana mai departe…

Hessra: amintiri de pe altă planetă

martie 4, 2010 de calatorprincersistele

Ultima zi de august. Corina era aproape vindecată. Rana n-o mai durea. Cea fizică. Se închisese complet, se cicatrizase. Numai tristeţea aceea, acel inexplicabil fără-de-rost refuza s-o părăsească. Dispărea, ce-i drept, din vreme-n vreme, dar revenea mereu, musafir nepoftit şi înnegurat. Amintirile Hessrei erau singurele care se încumetau să-i stea împotrivă. Umpleau locul, se împingeau înafară, creşteau din interior şi opinteau să spargă învelişul fantasticului şi să pătrundă-n real întocmai ca rădăcinile arborilor din oraş, ţâşnind de sub asfalturi. Nu puteai, n-aveai cum s-o ignori. *„De mână – cu toţii -, noi patru într-un grup mai mare, cu alte nuclee de fraţi şi surori, ne-am dus Sus să cerem ca următoarea noastră călătorie să fie pe Terra. Ne doream şi noi să fim frumoşi şi diverşi ca terrienii. Şi mai voiam să demonstrăm (să nu crezi că dincolo de Pământ nu există trufie) că tot ceea ce ştiam şi am învăţat ne va folosi şi acolo, în acea atmosferă grosieră, non-spirituală. Mă lăsasem convinsă de ei, fraţii mei, să particip la această aventură. Am ezitat îndelung, nu-mi plăcuse niciodată locul acela de sub cerul albastru cu un singur soare, loc căruia mulţi dintre ai noştri în spuneau Temniţa. Har – Te – Mataah. Dar n-aş fi îndurat să fiu departe de ei, de ceilalţi copii. Erau lumea mea, singura mea lume, iar dacă ei hotărâseră aşa, dacă, apoi, Tatăl îşi dăduse acordul, trebuia să plec şi eu. Pe Intermediar fusese greu, perioada de pregătire şi antrenamentele de-acolo erau destul de dure, însă trecusem cumva prin ele de dragul celorlalţi, iar ei mă ajutaseră. N-aveam cum să prevăd întreg calvarul coborârii, nici contactul nemijlocit cu lumea oamenilor, cu atât mai puţin faptul că misiunea avea să eşueze şi că vom rămâne prizonierii Terrei, un loc atât de diferit de Casa Noastră. La noi se trăieşte mult, bolile sunt rare şi înseamnă plăţi de netrecut. Nu avem nevoie de acel tip de durere atât de familiară pământenilor. Nu ştiam, înainte de a ajunge aici, că te poate chinui ceva ce-i al tău, capul, măselele, oasele, starea de indispoziţie fizică ne era cu totul străină. Şi totuşi atunci, la început, am renunţat de bunăvoie le ce eram pentru ce suntem. Nu mi-a părut rău, eu una am făcut-o în Numele Iubirii, dar cu suferinţa trupului n-am reuşit niciodată să mă împac.*(De ce scriu acum?, notase între paranteze Corina, şi tot ea îşi răspunsese într-un fel care nu i se potrivea deloc: pentru că TREBUIE. Pentru că NU AM DE ALES! Peste mai mult de-un an, când va reciti textul, se va mira de unde aceste majuscule. Nu le folosea niciodată, i se păruseră totdeauna emfatice, arogante, paranoide). *Şi nici cu eufemismele servite de doctor pacientului înaintea vreunei proceduri invazive. Va dura un pic, va pişca puţin… iar bietului om poate-i vine să urle. Sau, mai nou, în filme, alta e formula: Veţi simţi un mic disconfort. Mi-ar plăcea să le explic odată celor de Acasă ce sunt filmele. Acolo n-ai nevoie de un ecran plat, unde alţii trăiesc – se prefac că trăiesc – în locul tău.Experimentezi*

– IMEDIAT! Orice vrei. Şi-acum nu ştiu cui spun asta. Coplanetarilor mei nu. Celor de-aici, din locul de surghiun (benevol, totuşi, cel puţin la-nceput) nici atât.“ Istoria se întrerupea aici şi avea o singură continuare, datată 6 octombrie, acelaşi an. *„Nu-mi place să mă duc pe Planeta Mamă, deşi sunt mereu întâmpinată cu dragoste. Nu pot să uit că, deşi eu singură am ales să plec, mai apoi am fost exilată şi a trebuit să rămân în Har – Te – Mataah. Am folosit Cunoaşterea în mod greşit, abuziv, acum mă tem de ea, deşi cu nostalgie. Sunt şi alţii asemenea mie. Toţi ciudaţi, niciunul prea bine înfipt în pielea lui de pământean, măcar că se află aici de miliarde de ani* (Chiar acum, când scriu toate astea, spunea Corina revenită în ea însăşi, refuz să privesc înapoi spre propriile cuvinte. Totul pare rodul unei minţi bolnave.) *Vrem să fim terrieni, dar creierele noastre funcţionează altfel. La noi medicina e foarte avansată. Comunicăm prin telepatie, putem face asta şi aici, acum, pe Pământul care ne e casă, dar unde nu ne-am aşezat pe deplin. Suntem singuratici aproape toţi, pentru că puţini băştinaşi suportă tendinţa noastră de a fi Călători prin Cer şi Stele. Venim de sub Firmamentul Roz-Portocaliu, Albastrul nu-i al nostru. Un singur soare nu ne pare destul.“*

„Hm, elucubraţii!“, decreta apoi ori de câte ori dădea cu ochii de carnetul cu scoarţe maro unde scrisese toate astea. Pe pagina întâi, cu o mână fermă, pusese o dată: 23 iulie 2007. Dacă i-ar fi zis cineva că, până la urmă, va umple toate filele dintre coperţile cartonate, ar fi zâmbit a neîncredere. Trecuse întreaga nebunie la index, cu tot cu poveştile Hessrei întrerupte în toamnă. Lăsă deoparte visele, trăirile ciudate, experienţele limită din timpul meditaţiilor şi iniţierilor. Cel mult, când o contrariau peste măsură, i le împărtăşea Florianei. Bine, nu pe toate. Sau, mă rog, nu integral, cu câte un „nu ştiu“ pe jumătate mincinos plasat drept răspuns la vreo întrebare ce i se părea, în ultimă instanţă, din cale-afară de indiscretă. Curios lucru, deşi Jupâna îi era prietenă bună, prezenţa ei nu-i dădea ghes la confidenţe. Discuţiile o coteau constant spre cele ale Nevăzutului, ale terapiei şi iniţierilor Reiki sau se îndreptau spre un diurn voios, punctat cu poante, cu hohote de râs, uneori cu mici tăceri consumate în faţa eternei farfurii cu ceva bun.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat alta planeta, aventura, exil pe Terra, telepatie | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe martie 4, 2010 la 3:12 pm* | *Răspunde* *daniil*

   BRAVOOOO…..!!!

   pe martie 5, 2010 la 3:12 pm | *Răspunde* *viviana iordan*

   Multu’, dragule. Vad ca esti pe-aproape. Firesc, si tu esti un stelar…

Venim şi plecăm

martie 7, 2010 de calatorprincersistele

Bineînţeles, subiectul bolii nu fusese ocolit, mai ales că Floriana, draga de ea, o ajutase enorm când cu spitalul, avusese grijă de pisoi, o vizitase aproape zilnic, îi trimisese şi Lumină. Acum erau împreună acasă la Jupâna şi dezbăteau de zor cauzele celor întâmplate.

- Să nu crezi că n-am stat să văd ce şi cum. Am intrat în meditaţie şi-am descoperit că, la un anume nivel, am supărat Conducerea Galaxiilor. Ştiu că sună a ţăcăneală…

- Nu, nu chiar!

Corina ar fi voit să audă continuarea, dar se feri să iscodească. Ştia că insistenţele nu-şi aveau rostul şi că, dacă Jupânei i se arăta că are de transmis un mesaj, o făcea fără nicio ezitare. La momentul cu pricina îi spusese şi de „cearta“ cu Mihai – impropriu termenul, dar altul nu găsise – şi de mailul buclucaş, dar fără să sufle vreo vorbă despre faptul că acea criză de fiere şi tot ce-a mai fost veniseră imediat după. Oricum, dacă stătea acum să analizeze situaţia, nu-i purta pică. Doar că, pur şi simplu, încetase orice comunicare fiindcă nu tânjea să-şi mai audă alte alea furioase. N-avea apetit pentru scandal nici măcar prin corespondenţă. „Hm, are dreptate, sunt proastă. Dar nu cum crede el. Proastă, imbecilă de-a dreptul a fost când mi-am închipuit că…Hai s-o lăsăm baltă. Time to grow up, frozen chicken.“ Opri aici maşina de gândit. Dac-ar fi mers mai departe, ar fi dat peste ea un val … N-avea chef. Important era să-şi vadă de treabă, aşa că exact asta făcea. Venise iarna, se apropiau Crăciunul, Revelionul, ziua ei. Era decembrie, deja decembrie.

- Vine Mihai la Timişoara, peste-o săptămână. Am vorbit la telefon, o ia cu el şi pe Alina.

- A, da? „N-are decât. Salutare şi sănătate la neamuri!“ Fain, îi transmit salutări! De Alina ştia vag, din auzite, de la Floriana, care o şi cunoştea. Că e prietenă cu Mihai, că adeseori lucrează împreună, că locuiesc aproape şi, când el e plecat, mai are grijă de casă, mai aprinde o lumânare. Că e o tipă cumsecade, cu capacităţi paranormale înnăscute. „ Da, nativi, până la urmă ăştia-s aşa construiţi de la bun început, fiecare pe felia lui. Şi Floriana…Deh, când ai – ai, când nu…Poate ţi se dă după ani de muncă, poate ba. Bravo lor! Io cu astea lumeştile, că vin sărbătorile: brad, potol festiv…“

Îi ieşiseră foarte bine bunătăţile de Crăciun. Cum, aproape în fiecare an, îşi petrecea Ajunul acasă, cu mâţa, ţinea să-şi amintească de copilărie, de părinţii ei care muriseră demult. Mirosul de cetină, de portocale şi de sărmăluţe proaspăt făcute după reţeta mamei erau obligatorii. La fel, în pom, lumânările subţiri, colorate, înfipte în sfeşnice cu clemă, vechi de zeci de ani (acum nu se mai făceau) în locul ledurilor moderne şi globuri de sticlă, nu din odiosul plastic. Totul trebuia să fie la fix. Era singură – şi ce dacă? Sincer, nu-i lipsea Dorin, nu în seara asta când evoca anii de demult şi iernile petrecute cu ai ei. Moş Crăciun era întotdeauna aşteptat cu înfrigurare. E drept că, într-un decembrie – să tot fi avut vreo şapte ani – remarcase ea că, deşi brăduţul e altul, podoabele…se cam repetă. Le recunoscuse şi i se păruse ciudat. Rezolvă singură dilema, conchizând că bătrânul cu barbă e destul de înţelept ca să ştie ce zorzoane anume atârnă în pomul fiecărui copil. Nici faptul că, altă dată, îşi surprinsese părinţii legând de zor aţă bomboanelor („saloane“, aşa le zicea), nu-i strecurase îndoieli prea mari în suflet. Când mama îi spusese pe şleau că Moş Crăciun nu există, primul impuls a fost de negare. Apoi, când a acceptat…realitatea, i-a reproşat bietei femei că deconspirase secretul. Corina zâmbi propriei imagini de demult: o fetiţă furioasă, care tocmai pierduse un vis. „Cam la fel mă port şi acum, gândi. Oare pe Luminii e împodobit grăsanul?“. Nu, nici vorbă, constată ea peste vreo douăzeci de minute. În camera Jupânei, drept în mijloc, trona frumuseţe de brad argintiu rotofei, cumpărat din vreme, croit parcă după chipul şi asemănarea proprietarei care cotrobăia după cutiile cu globuri. O ajută să decoreze pomul, o asistă în vreme ce trimitea, pe mobil, sms-uri de felicitare. Inclusiv lui Mihai, care rupsese legăturile cu ea. Vizita din decembrie ieşise cu scântei, omul plecase, însoţit de Alina, după o izbucnire nervoasă şi-i comunicase Florianei că nu se vor mai revedea.

- Ştiu, mă, că-i întors pe dos, da-i seara de Ajun, nu pot să nu-i dau un semn. N-am chiar un batalion de prieteni, să nu-mi pese. Sper să-i treacă starea asta, până la urmă…

- O să-i treacă, îngână Corina, mai mult ca să-şi încurajeze amica. Nu-l

cunoştea suficient de bine ca să ştie cum reacţionează. Poate că dispăruse definitiv din peisaj. „Asta e, venim şi plecăm…”

Revelion de una singură

martie 9, 2010 de calatorprincersistele

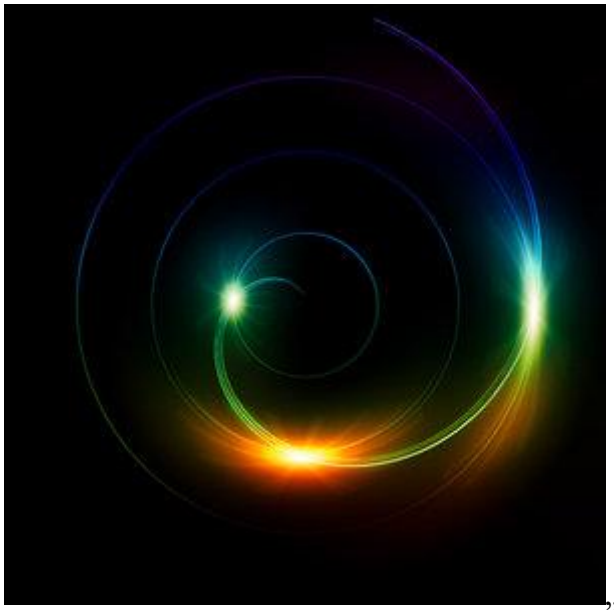

„Ce an mai fu şi ăsta, bine că s-a dus!“ Imediat după miezul nopţii, îşi turnă şampanie în pahar. „Hai la mulţi ani şi să dea Dumnezeu un 2008 cu zile bune“, îşi ură expediind Universului un zâmbet. Revelionul…Dorin o sunase de vreo trei ori, înainte de ora doişpe, îşi spuseseră unul altuia cele cuvenite, încheiaseră ultima convorbire cu tradiţionalele declaraţii de dragoste. Cândva, la începutul poveştii lor, Corinei îi fusese greu să-i zică „Te iubesc“. Nu fiindcă n-ar fi fost, pe-atunci, adevărat. „Efuziunile sentimentale sunt la locul lor doar când alinţi un copil… sau un cotoi“, gândi în vreme ce-şi trecea degetele prin blăniţa pisicului încovrigat, comme d'habitude, la ea în poală. Fără doar şi poate, relaţia cu Dorin izbutise s-o schimbe, să-i mai dizolve din asperităţi, poate şi fiindcă bărbatul era extrem de afectuos, de atent, de statornic. „Hm… Exact cum mi l-am… desenat în minte în perioada aia sinistră dinainte de a-l cunoaşte. Un om bun, care să pună preţ pe calităţile mele, să-mi tolereze defectele, să nu dea bir cu fugiţii când vede cât îs de dificilă… Să fie lângă mine când vreau eu, să plece când am poftă să fiu singură, să nu mă streseze, să nu-mi impună nimic… O grămadă de condiţii şi, culmea, le-a îndeplinit bietul pe toate“. Femeia ridică din sprâncene. De ce vorbea despre el la trecut? Simţise, cu câteva luni bune în urmă, că misiunea ei pe lângă Dorin se apropia de sfârşit, îi comunicase şi Florianei lucrul ăsta, doar că între timp intervenise episodul cu boala, căderea de după, iar iubitul ei îi fusese alături şi se comportase exemplar, neoferindu-i nici cel mai vag motiv de a decide ea despărţirea. Ştia cumva dinlăuntru că trebuie să plece mai departe, însă nu avea curajul de a-şi asuma singurătatea şi nici vina de a fi ea aceea care părăseşte. Nu voia să-l rănească, o oripila ideea de a fi sursa suferinţei cuiva, cu atât mai mult cu cât, oricât s-ar fi străduit, chiar nu avea ce să-i reproşeze. Poate doar faptul că sfera spiritualului, atât de importantă pentru ea, lui îi era cu desăvârşire străină. Şi că, fizic, nu-l mai dorea. „Nu, aici baiul e la mine, eu sunt cea defectă. Păi da, operaţie, chestii, nu-i de mirare că acum…“, îşi zise amintindu-şi că, de multe ori, ca să nu-l respingă, trebuise să-şi scadă propria vibraţie, apelând la cunoaşterea esoterică. Până şi fără asta, rămăseseră destule lucruri frumoase între ei. Nu li se ura unul cu altul. „Numai că tabloul aduce mai multa a camaraderie decât a iubire, poate-ar fi bine să-şi găsească o alta…“ Era o iluzie. Ştia că Dorin nu va pleca decât când va avea certitudinea absolută că ea voia asta. Nu, nu-l legase în vreun fel, nici n-ar fi fost corect, însă tipul îşi plătea nişte datorii karmice şi, până la stingerea lor, avea să rămână pe loc. Era unul dintre puţinii ei debitori, în general avusese ea de îndurat ponoasele minunilor făcute în alte vieţi. Avea o problemă cu bărbaţii. La nivel de sine, îi cam iubea „cu minus“, iar în câteva încarnări precedente, tot ca femeie, îşi bătuse joc de ei cu multă plăcere. Conştientizase toate astea de-o vreme, i le confirmase, vara trecută, şi Mihai, ba chiar îi spusese din prima că aspectu' se cerea rezolvat chiar până la tema căsătoriei şi-a copiilor. Un fragment de discuţie în bucătăria Florianei…„M-am încordat ca un arc şi i-am spus… ce i-oi fi spus? Să-şi vadă de treabă, probabil. Cea de genul ăsta. Nee, am fost mai doamnă. I-am turnat adevărul gol-goluţ, că n-am înclinaţii matrimoniale şi că nu mă interesează nici convieţuirea, nici plozii. Mi-a servit o replică din care nu lipsea partea cu…menirea femeii…Era să mă pufnească râsul“. Îşi aprinse o ţigară, ridică din nou paharul cu şampanie şi toastă în aer. „La mulţi ani şi ţie, băiete, cu ideile tale medievale cu tot! Să ai parte de-un an bun!“ Îşi vizită mental prietenii, vechi şi noi, pe cei cu care mai păstra legătura, dar şi pe

ceilalţi, apoi trimise-n văzduh o urare…generală şi dădu stingerea. Pentru ea petrecerea era gata. De dimineaţă avea să fie la Catedrală. Nu pierdea niciodată slujba Sfântului Vasile.

Întâlnirea cu Alia

martie 10, 2010 de calatorprincersistele

„Pe Alia am întâlnit-o în februarie. Venise să facă, împreună cu Floriana, o curăţire casei Otiliei şi-a Danielei Groza. Ştiam locul. La ultima vizită în zonă a lui Darian Câmpineanu, fuseserăm invitaţi toţi patru – doctorul, Jupâna, colega ei Lorena Dragu, eu – să luăm prânzul acolo, pe strada Berna. Doamna Otilia era o gazdă ireproşabilă, mâncarea savuroasă ne picase foarte bine, dar era evident că starea de apăsare pe care o simţiserăm cu toţii încă de la intrare avea cauze precise. Jack, bătrânul câine al Danielei, ne întâmpinase primul. În ciuda faimei de dulău rău, agresiv, dăduse ocol mesei din mijlocul odăii şi ne salutase pe fiecatre în parte, spre mirarea mărturisită a stăpânei. Alia… ştiam că o cheamă Alina, dar pentru mine a fost Alia de la bun început. Nu-i uitasem privirea pătrunzătoare, înţeleaptă, surâsul blînd, puţin trist, vag condescendent. I-am spus pe numele de Sus şi a rămas impasibilă. Ştia cine e, dar de mine nu părea să-şi aducă aminte şi nu înţelegeam de ce. Alia, Hessra, Eord şi Tamrian. Patru au fost. Doi apăruseră deja. Mihai şi Alina. Semănau într-un fel greu de definit, doar că ea era fără îndoială mai tolerantă, mai puţin înverşunată. Sau aşa îmi păruse cât stătuserăm de poveşti, apoi în timpul lucrării din strada Berna, la care participasem şi eu. Cu o inimă înconjurată de flori de gheaţă închisese portalul către Anticeruri căscat chiar sub patul în care dormea Otilia, iar ritualul de curăţire a casei fu până la urmă lung şi complicat. Ne aflam doar la prima rundă, iar treaba nu era nici pe departe încheiată. Văzusem totul în Astral, dar nu observasem (drept e că nu eram suficient de concentrată) că o entitate de întuneric, un soi de turtă gelatinoasă, mi se furişase în geanta rămasă deschisă pe scaun. Alia fusese aceea care-mi atrăsese atenţia, am rezolvat problema şi i-am mulţumit. Au fost zile frumoase, pe mine una mă bucuraseră şi mă trimiseseră cu gândul la el, la ei, la Acasă. Am revăzut-o apoi la a doua sesiune de purificare energetică din casa Groza. De la ea am primit iniţierea în şamanismul Ama Deus. Pasărea Irapuru m-a luat sub aripă şi m-a purtat sus, spre înaltul cerului, deasupra unui lac fabulos. Mi-a cumpărat un nod mistic Feng-Shui, i-am dăruit un rozariu de la Santiago de Compostella, cu crucea în formă de pumnal. Astăpânise unul asemănător odinioară, când drumurile ni s-au încrucişat în miezul altor istorii, iar acum se întorcea, prin timp şi spaţiu, la ea. Ne-am despărţit prieteneşte, în gară. O condusesem la tren împreună cu Floriana. Am stabilit să comunicăm prin mail, ceea ce însă nu s-a întâmplat.“

Concediu cu program impus

martie 12, 2010 de calatorprincersistele

Corina se opri lângă calendarul aşezat pe birou şi-l studie cu atenţie. Octombrie 2008… Era toată un pachet de nervi. Vrusese să-şi ia concediu în prima jumătate a lunii, aşa cum stabilise din vară împreună cu iubita ei prietenă care se întorcea, pentru două săptămâni, în ţară. În ultimul moment, totul se dusese pe apa sâmbetei.

La redacţie, cererea nu i se aprobase pentru perioada dorită din cauza unui idiot de festival, Anda o anunţase că vine acasă abia de Crăciun. „Parcă-i un făcut. Când e să n-ai noroc, n-ai şi basta. Şi ce de planuri…c-o fi…c-o păţi, că mergem la munte, la căbănuţa lui Angi… Aşa, oi sta acasă, nas în nas cu mâţu', oi citi…Mişto concediu", îşi zise. Cu încetul, se resemnă şi încercă să privească totul dintr-o perspectivă cât de cât îmbujorată. În definitiv, avea nevoie de odihnă, chiar dac-ar fi preferat un program mai puţin „pensionăresc". Se replie şi îşi înscrise cele zece zile libere pentru sfârşitul lui octombrie. Nişte foloase tot se arătau: avea să rateze, vorba vine, aniversarea firmei la care lucra, inclusiv bairamul obligatoriu cu toţi angajaţii. Dacă absentai nemotivat, erai luat la ochi! Şi putea să meargă, în 25, la nunta Lorenei. „Nu că mor de drag, niciodată nu mi-a plăcut genul ăsta de sindrofii, dar biata fată nu prea are prieteni. Floriana şi-atât, în rest rubedenii şi colegi de muncă…" La început o şocase ideea că Lori se mărită. Ei, nu neapărat că se, cât cu cine! Cu Dinu, fratele mai mare al lui Darian. Pe vremea facultăţii, numele lui avea oarece greutate în lumea interlopă din campus. Nu ştiuse niciodată exact ce învârte tipul, îşi amintea în schimb perfect că, din când în când, se şoprea câte ceva despre gaşca lui Câmpineanu. Se vorbea de bătăi, de chefuri periculoase, de jocuri de noroc… Straniu era că, în aceeaşi perioadă, vreme de-un an, şi celălalt, medicul, pe-atunci boboc la Politehnică, locuise prin zonă. La unul dintre cursurile Reiki, în pauză, îi povestise Corinei că el a fost cel care, vara pe arşiţă, a scos hidrantul pe geamul căminului şi a dat drumul la apă în capul trecătorilor. Se amuzase s-o afle, mai ales că era şi ea dintre martorii – din fericire…ne-muraţi – evenimentului ce făcuse, la vremea respectivă, înconjurul Complexului Studenţesc. Nici nu era greu, se trăia acolo ca-ntr-un sat, toţi ştiau totul despre ceilalţi. „Lorena, cumintea, bleguţa Lori şi turbulentul Dinu Câmpineanu, cu beţiile şi cafturile de pomină! Ce combinaţie…Mă rog, poate între timp să se fi liniştit omu', da'… Interesant i se părea alt lucru: întrebată de Floriana despre primele întâlniri, despre felul în care-au ajuns să se placă şi să se ia, Lori ridicase din umeri. „Cum, mă! Păi io dacă am o bucurie la unu', şi-ncă d-aia serioasă, nu-şi uit nimic-nimicuţa! Pot să-ţi recit şi peste o mie de ani ce-am gândit când l-am văzut …întâiaşi dată, ce-a zis şi ce-am zis, cum a privit…Tot! Pe când Lori…" În fine, cert e că la nunta asta chiar trebuia să facă act de prezenţă şi îi era cam târşă. Îi şi

spusese Jupânei că se aşteaptă la câteva ore de plictis cu ciucuri, mai cu seamă că de dansat nu dansa, iar conversaţiile de convenienţă o interesau puţin spre deloc. Mă rog, dacă venea Darian, era rost de discuţii mai de Doamne-ajută, dar deocamdată doctorul nu dăduse un răspuns clar invitaţiei. Iar cu Floriana prin preajmă, situaţia n-avea cum să fie prea nasoală. Ca să se asigure, Corina scosese până şi ansa şi raportorul, să măsoare dacă nunta aceea va fi pentru ea o experienţă oarecare. Bizareria era că răspunsul fusese negativ. „Hm, deci n-o să mor de mohor…Bine, ştiu că la biserică o să fie fain, o să mă uit la cununia din Cer, cu adevărat frumoasă, dar la restaurant…Ei, ce-o fi o fi, aşa arată concediul meu, ne conformăm.“ Se mai uitase şi la RVD – Realizarea Voii Domnului – era 100. Dacă era pe-aşa, nu mai era loc de-ntors: ţoale de gală şi-un 25 octombrie cu program fix şi figuri impuse. Restul zilelor de concediu puteau fi trecute la liber alese.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat concediu, cununia din Cer, Realizarea Voii Domnului, schimbare de plan | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe martie 16, 2010 la 10:26 am* | *Răspunde* *Roxie*

   Tot un pic salbaticuta! As fi curioasa: cine-s Campinenii astia? Oare eu ii cunosc?

   pe martie 16, 2010 la 12:02 pm | *Răspunde* *viviana iordan*

   Nu cred ca ii cunosti, draga mea…

   pe aprilie 24, 2011 la 11:49 pm | *Răspunde* *Cazare pensiuni*

   Interesant postul tau. Zilele urmatoare o sa parcurg mai multe posturi.

   pe aprilie 26, 2011 la 9:12 am | *Răspunde* *calatorprincersistele*

   > Ma bucur ca ti-am starnit interesul. Pofta buna la lectura, dar incearca sa incepi cu inceputul, cu prima postare din arhiva….exista o cronologie in povestea asta.

Autor anonim, caut personaje…

martie 12, 2010 de calatorprincersistele

…Adică, pe voi. Ştiu că sunteţi acolo. Dacă aţi călcat pragul acestui blog şi mă mai vizitaţi din când în când, cu voi vorbesc acum. Dragi cititori, iubite cititoare, am să vă fac astăzi o ofertă neobişnuită. Riscată şi riscantă. Vă invit să deveniţi, dacă doriţi, eroii mei de duminică. Până acum au fost doar click-uri şi scroll-down-uri. Aţi păşit în poveste, poate v-aţi regăsit în ea, poate v-aţi plimbat printr-o galerie a oglinzilor în care aţi zărit propriul chip. V-a plăcut sau v-a intrigat. Dacă v-ar fi plictisit, aţi fi mers în altă parte.
Doar că acum vă poftesc, vă provoc să-mi fiţi alături. Cartea aceasta nu e scrisă până la capăt, aşa cum vieţile noastre, câtă vreme trăim, nu au punctul final. Dacă mă urmăriţi acum în loc să faceţi altceva – să munciţi, să dormiţi, să iubiţi, să mâncaţi, să râdeţi, să vă înşelaţi, să vă bucuraţi, să cântaţi, să greşiţi – sunteţi şi voi eroii tăcuţi ai poveştii. Dacă vă simţiţi bine aici – de ce n-aţi vorbi? Vă fac loc.
Vreţi să fiţi Vocile de duminică?
Sunteţi şi voi Călători prin cer şi stele?
Vă revine cuvântul!
În ultima zi a fiecărei săptămâni, mesajele voastre vor forma o secţiune aparte. **Puteţi** adresa întrebări Florianei, Corinei, lui Mihai. **Puteţi** să găsiţi răspunsuri frământărilor prin carte trec personajele cărţii. **Vă puteţi** spune propriile istorii. Toate poveştile lumii, adunate laolaltă, o intregesc pe cea mare.
Dacă vă surâde ideea, vă aştept.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat autor anonim caut personaje, blog interactiv, fictiune interactiva, invitatie in poveste, vocile de duminica | 12 comentarii

12 Răspunsuri

1. *pe martie 12, 2010 la 10:04 pm | Răspunde* *GabyS*

   Urmaresc cu drag si nerabdare fiecare postare… Totul este asa de natural povestit si in acelasi timp presarat cu momente foarte deosebite, in care parca se deschide o poarta spre ceva ce nu stiam sau nu intelegeam pana acum…

Mi-ar place sa vii cand poti cu cateva completari sau detalii despre intamplarile si experientele mai putin intelese sau cunoscute unora din noi, ca exemplu viziunile si trairile din astral, mesaje, etc…

Se intampla cateodata ca intr-un timp foarte scurt sa trecem prin atatea intamplari sau evenimente cat nu am trecut intr-o viata intreaga. Sunt momente in viata in care parca trecem printr-o poarta, intr-o noua etapa a vietii si evolutiei noastre. E foarte important sa avem pe cineva sa ne poata ghida cel putin atunci cand se deschide o "poarta" si nu stim unde am ajuns, sau cum e mai bine sa facem dupa.

E foarte frumoasa propunerea/invitatia in care si noi sa fim un personaj intr-o povestire fara sfarsit…

Multumiri si mult succes!
Pace si Lumina!
Cu drag, GabyS

- *pe martie 13, 2010 la 10:38 am | Răspunde* *viviana iordan*

  Draga Gaby, portile prin care trecem sunt ale noastre, pentru noi. Pot fi, in esenta, aceleasi, pot aparea in fata mai multor calatori intr-un fel asemanator, dar fiecare avem drumul nostru, asa cum, chiar daca strabatem aceeasi carare, niciodata nu vom calca peste urmele pasilor altuia, nu cu totul… Inteleg ca ai multe intrebari. E firesc sa fie asa. Cineva, un alt Calator prin cer si stele pe care l-am reintalnit nu demult, mi-a amintit ca au valoare lucrurile pe care le descoperim noi insine. Cand nu reusim, suntem ajutati la momentul potrivit. Daca decizi sa fii o Voce de duminica, nu te opreste nimeni sa fii una…interogativa. Daca iti vei exprima nedumeririle punctual, asa vor fi si explicatiile. Cere si ti se va da, insa nu uita ca intrebarea inseamna deja jumatate din raspuns.
  Dumnezeu sa iti calauzeasca pasii!

2. *pe martie 12, 2010 la 11:29 pm | Răspunde* *do re mi*

   Eu am primit astazi cdou piatra pi ,o piatra rotunda ,culoarea vantului,cu o gaura in mijloc ,seamana cu un portal .Ce ar spune Mihai despre ea ? ca e shamanica ?

- *pe martie 13, 2010 la 10:52 am | Răspunde* *viviana iordan*

  Draga Do Re Mi, asa cum exista samanismul, cel arhaic si cel modern, exista si ceea ce se cheama samanica, adica trairea samanica. Aceasta din urma nu se obtine in urma unui proces de initiere,, ci prin schimbarea de paradigma. Cu alte cuvinte, daca vrei sa modifici realitatea, modifica felul de a o privi. Stii deja sa faci asta. Nu ti s-a intamplat oare sa vezi "cu alti ochi" un peisaj pe care credeai ca il stii pe de rost?
  Mihai ti-ar spune ca pietrele au inteligenta si simtire proprie si vin la tine cu un scop anume. Sunt partenerii nostri minerali. Cadoul pe care l-ai primit are culoarea vantului, un alt element prieten. Iar gaura din mijloc poate intr-adevar sa fie un portal. Intra asadar in comuniune cu

piatra. Curat-o mai intai energetic, netul e plin de indicatii in directia asta, apoi tine-o in palma, relaxeaza-te, comunica si tu cu ea, imblanzeste-o. Ascult-o si iti va spune ceea ce trebuie sa stii. Multumeste-i ca a venit la tine, intreab-o ce are sa te invete…Dupa ce iti va raspunde, nu uita sa ii multumesti din nou pentru ca a facut-o. Fii atenta la ceea ce simti in acele momente….Apoi, daca doresti sa impartasesti aici noua experienta, feel free to do it. Vei sti si cum, si daca.
O zi cu aripi de lumina!

3. *pe martie 13, 2010 la 7:12 am | Răspunde* *Lidia*

   Hm, interesanta propunere, ca si cum n-ai vrea sa fi singura printre …astri! Mi-ai amintit de perioada cand ma gandeam la moarte ca la o stare de singuratate fara sfarsit, sa fii constient, sa nu ai corp, sa nu te doara nimic, dar sa nu mai poti intalni niciodata, sub nicio forma, pe nimeni si nimic! Acum mi s-a mai schimbat perceptia, acum ma vad in echipa si lucrand, heh…
   Revin duminica, azi am una dintre acele zile lumesti peste care abia astept sa sar…

   - *pe martie 13, 2010 la 11:12 am | Răspunde* *viviana iordan*

     Perceptia asupra mortii se schimba dupa ce incetam sa ii mai imprumutam infatisarea temerilor noastre. In copilarie, pe la vreo sapte ani, sfarsitul inevitabil imi provoca o spaima insuportabila. M-am consolat singura cu o idee de genul “pana cresc eu mare, doctorii vor descoperi leacul nemuririi”. Fireste, avea sa treaca “o eternitate si ceva” pana sa fi eu mare, asa ca medicina se putea ocupa pe larg de problema. Asta m-a linistit pe deplin Cand am mai crescut, cea mai frumoasa descriere a mortii mi s-a parut cea a baciului din Miorita…nunta cosmica. “Brazi si paltinasi i-am avut nuntasi”. Cine stie de ce, desi aveam doar vreo 11 ani, cand citeam asta imi imaginam o biserica foarte mare, in care “incapea” toata natura…
     Revenind la povestea Calatorului, v-am poftit in spatiul fictiunii pentru a urmari o idee. E un joc. Stii cutiile acelea chinezesti, lacuite, in care cea mai mare contine una mai mica, in care e una si mai mica, unde gasesti alta inca mai mica, in interiorul careia e una mica de tot, sub al carei capac sade una minuscula? Istoria mea e putin diferita, o cutie mare in care incap, asezate una langa alta, cutii mai mititele. Maestrul meu spunea ca fiecare om se naste cu cel putin o informatie pe care trebuie s-o impartaseasca altora. Se practica pe forumuri, in retele ning, de ce nu si intr-un blog – carte? Te astept duminica, Voce draga!

4. *pe martie 14, 2010 la 12:27 am | Răspunde* *do re mi*

   ce sincronicitate ,tocmai am aflat ca astazi este ziua Pi -3,14 ,deci astazi imi voi lua puterea din piatra cu ajutorul trairii pe care am simtit-o pipaind-o ,a fost o simtire divina plina de iubire .

   pe martie 14, 2010 la 10:37 am | Răspunde *viviana iordan*

   Pai vezi? Daca stii s-o asculti, Lumea iti vorbeste…Te-ai deschis spre ceea ce trebuia sa primesti si …s-a intamplat

5. *pe aprilie 30, 2010 la 11:06 am | Răspunde* *catalina*

   …n-am realizat brusc ca imi lipseste ceva, am tinjit mereu, am dorit mereu, am cautat acel ceva tot timpul si nu stiam sa ii dau un nume…

Ii spuneam uneori ‘dor de acasa’, dar…culmea ca eram in casa mea, mai ziceam ca imi e dor de mama, dar…ma trezeam ca nu ma alina nici mama, este ceva greu de descris in cuvinte.
De cele mai multe ori refugiul il gaseam in somn, nu intimplator, ci pentru ca acolo evadam din lumea gindurilor lumesti, si ma delectam cu linistea si frumusetea iubirii.
Mi-am propus la un moment dat sa devin foarte incarnata, sa imi umplu timpul si mintea cu preocupari lumesti,sa uit durerea si dorul ce ma napadeau continuu.Sa nu innebunesc, asta a fost prima grija, apoi m-am lasat dusa de val si imi era relativ comod.
Insa…a venit vremea…simt si constientizez ca vremea a sosit, si nu stiu cum sa actionez, sau ceva ma blocheaza…
O sa va scriu din cind in cind cite o poveste. Sper sa ma primiti aici…
Catalina

- *pe aprilie 30, 2010 la 12:20 pm | Răspunde* *calatorprincersistele*

  Bine ai venit, Catalina, impreuna cu povestile tale! Stiu ce inseamna sa iti fie dor de Acasa, asa cum multi dintre prietenii mai vechi si mai noi ai acestui blog stiu si ei. Nu trebuie sa fugim de lumea 3D, dar nici sa ne aruncam in ea cu inversunare. E suficient sa “mergem cu fluxul”, sa invatam sa ne simtim in apele noastre si aici si in acel dincolo dupa care tanjim. Sunt sigura ca ai multe sa spui, sa ne spui. Eu, Viviana, si personajele mele (Floriana, Corina, Mihai) promitem sa stam cuminti si sa le ascultam.
  Un salut prietenos de pe-o raza de soare

  pe aprilie 30, 2010 la 1:32 pm *catalina*

  multumesc, esti tare blinda si primitoare, ma simt deja in largul meu pe acest blog.
  voi reveni cu povesti.
  lumina si caldura sa aveti in suflet prieteni!

  pe aprilie 30, 2010 la 3:43 pm | Răspunde *vivi iordan*

Te asteptam cu drag, Catalina!

Cineva m-a scos din trup

martie 15, 2010 de calatorprincersistele

- Tre' să-mi fac ceva pentru nunta lu' Lori. Mi-am luat azi nişte materiale super! Hai pe la mine mai spre seară, să le vezi…

- Bine mă, vezi că ajung pe la şapte, mai am ceva treabă pe la redacţie!

- În regulă, pa. – Pa ! Ei da, mătăsurile, taftalele şi lame-urile pentru viitorul „haute-couture" al Jupânei trebuiau studiate… zâmbi. Floriana practica un stil vestimentar a la Mariana Nicolesco şi deţinea o colecţie impozantă de ţinute de gală, toate producţie proprie, care mai de care mai somptuoase. Drept e că-i şi plăcea să-şi inventeze modelele, să le croiască şi să le coase, în plus era mare amatoare de chefuri cu ştaif. „ Botezuri, ospeţe, cumetrii…deh, bal să fie, porţelanuri şi cristal pe masă şi…e perfect. Coana mare se distrează, gândi Corina. De mi-ar da şi mie din entuziasmul ei…"

- L-am sunat pe Mihai, vine încoace ! Să vezi surpriză pe Lorena ! I-am zis că vin însoţită la nuntă, dar nu i-am spus de cine anume…

- A! Ăsta fusese tot comentariul. Bine, ştia că reluaseră amiciţia, supărarea lor veche se risipise de-o bună bucată de vreme, dar nu prea vedea ce-ar căuta el la marele eveniment: pe mire nu-l ştia, cu mireasa erau simple cunoştinţe. „Sigur, dacă vin şi Darian, şi soru-sa Mena cu bărbatul…"

- Vine şi Mena, continuă Floriana, când i-am zis de asta lui Mihai s-a bucurat.

- …

Nu-i ardea să continue dialogul despre nuntaşii din 25 octombrie, o obosea subiectul. „Vine şi Mihai…" Ultima dată comunicaseră cu vreun an în urmă, prin mail, apoi mai primise de la el câteva forwarduri, după aceea – tăcere absolută. La vremea cu pricina, ajunsese la concluzia că a fost ştearsă din lista de adrese, iar reacţia ei fusese contradictorie: un pui de enervare şi-un suspin de uşurare. ID-ul rămăsese în lista de messenger, dar niciunul dintre ei nu mai avusese vreo iniţiativă în a-l aborda pe celălalt. Puseseră punct. Nimic de zis, aveai ce învăţa de la el însă, dacă asta presupunea să devii „ciuca bătăilor", poate era mai bine aşa. „Şi-apoi, dacă am fi continuat să ne scriem şi să vorbim pe mess, cu siguranţă s-ar fi ajuns iarăşi la – eufemistic spus – izbucniri temperamentale. Nu că n-a avut dreptate în ceea ce spunea, dar…Şi-apoi, de ce? Eu una am încercat să fiu cât am putut de blândă şi urbană. Şi tot degeaba. M-o fi trecut la…irecuperabili, dar cu ocazia asta am scăpat de reproşuri. Na, o să ne revedem. Şi? Dacă stau în banca mea şi nu-mi dau drumul la gură, cred că, de data asta şi după o pauză aşa de lungă de la ultimul schimb de replici, n-o să-mi mai sară în cap", încercă să-şi dea curaj, uşor mirată de faptul că, oricât se străduia să-l reprime, încerca o vagă emoţie vizavi de apropiata întâlnire cu Mihai şi de întreaga tevatură cu nunta Lorenei. Mai avea foarte puţin până la concediu.

„Iar nu mai am date despre felul în care au trecut primele zile. Oi fi pierdut vremea aşa cum, de altminteri, plănuisem. Poate c- a fost un şir de dimineţi lungi, somnoroase, de după-amieze cuminţie în compania vreunei cărţi, de seri cu vizite pe la Floriana. Câte? Nu mai mult de trei-patru. Totu-i pe blanc, mai puţin două din nopţi. Una după alta, fiecare cu visul ei. Memoria, cred, le-ar fi păstrat oricum, chiar dacă temporarily, şi totuşi am pomenit de ele în caiet ca şi când ar fi trebuit cândva să dovedesc că aşa, şi nu altfel, au stat lucrurile", scrise, apoi căută însemnările datate 19 octombrie 2008, ora 6,00. Vasăzică notase toate astea în zori, înainte ca imaginile să se şteargă, alungate de lumina zilei. *„Cineva m-a scos din trup! Am trăit întâia extracorporalizare totală, întocmai ca în cartea lui Robert Monroe!, citi.* Îşi dorise mult experienţa aceea, însă n-o crezuse posibilă, nu pentru ea însăşi, nu fără luni bune de antrenamente „după manual", încercări pline de răbdare şi sortite, măcar la început, eşecului. Era convinsă că, în absenţa lor, declicul şi…ieşirea nu aveau cum să se producă. Şi totuşi, când a fost să fie, totul decursese „conform graficului": cu intrarea în starea aceea de vibraţie, cu vâjâitul din urechi, intens ca al unui avion ce îşi ia zborul, cu starea de panică imediat următoare, când recăzuse în fizic într-o poziţie nefirească. În pat, corpul îi stătea întins pe spate, ceea ce ieşise din el venise înapoi pe-o parte. O mână fermă o prinsese pe-a ei cea eterică, ajutând-o să iasă din nou. Frica dispăruse.*"Am fost asistată de cineva. Nu i-am văzut chipul, ştiu însă că acelaşi personaj mi-a apărut în vis ieri dimineaţă.*

Purta o haină şi un melon violet, eram undeva la o petrecere, iar eu eram conştientă că are ceva să-mi comunice. Credeam c-o să-mi vorbească, însă la un moment dat a dispărut şi s-a îndreptat către nişte tineri care-l aşteptau. N-a vrut să-mi spună atunci nimic, în decorporalizare a făcut-o. Mi-a zis că nu am de ce să fiu supărată, că atunci trebuise să se ducă să-i înveţe pe alţii, eu nefiind singurul „elev“. Şi că…da, tot el m-a împiedicat în ultimele zile să mănânc carne şi să fumez, tocmai ca să pot ieşi în siguranţă. Acum ne aflam amândoi faţă-n faţă, în penumbră, într-o încăpere unde pătrunsesem prin tavan, chiar în apropierea unor ferestre cu perdele scurte, opace, a căror culoare nu o puteam distinge. Mai văzusem partea de sus a unui dulap, înregistrasem forma unui pat lat, o masă…Interlocutorul meu stătea în întuneric. L-am rugat să-şi arate faţa. A refuzat. Convorbirea a fost scurtă, m-a lăsat să mă întorc de unde plecasem, nu înainte de a mă informa că, dacă voiam să continuăm, va trebui să-i recunosc energia, în caz că vreo entitate răuvoitoare ar fi avut ideea să se prefacă a fi el.“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat experiente onirice intense, extracorporalizare, iesiri in astral, mesaje, Robert Monroe, vibratie, vise | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe martie 15, 2010 la 11:22 am* | *Răspunde* *daniil*

   Am trait si eu o asemenea experienta…frumos tare.La un moment dat ne vom vedea live si vom discuta mai multe.
   Dumnezeu sa te binecuvanteze !!!

2. *pe martie 15, 2010 la 12:54 pm* | *Răspunde* *viviana iordan*

   Abia astept sa-mi povestesti in direct cum anume ti s-a intamplat. Presimt niste discutii lungi si interesante. Pana atunci, saptamana minunata, plina de lumina!

Un musafir nepoftit

martie 17, 2010 de calatorprincersistele

„De fapt…hmm… făcuse ceva mai mult decât să mă avertizeze, recunoscu femeia într-un colţ de jurnal, o adăugare târzie la povestea iniţială. Ocultase cu bună ştiinţă pasajul, pe de o parte fiindcă suna şi mai aiuristic decât restul, pe de alta – pentru că nu discutase cu nimeni episodul, ca să ştie unde să-l încadreze. *În continuarea aceluiaşi vis, m-am trezit din nou acasă. Nu eram singură. Cumva acela pe care îl vizitasem mai devreme îmi întorcea favorul. Stăteam aşezaţi în fotolii, alături, într-o linişte deplină. Eu una mă bucuram şi atât, dar n-a durat mult. Am întors privirea spre oaspete şi am înmărmurit: era o hidoşenie cu aspectul unei mumii pe jumătate mâncate de viermi. Cum ajunsese aici şi de ce, pentru câteva secunde, mă lăsasem înşelată asupra identităţii salei? Mi-am făcut o cruce mare şi entitatea aceea s-a risipit, dispărând în mii de bucăţi.Niciodată n-am ştiut dacă aliatul meu misterios îmi trimisese un demon în chip de…aplicaţie practică a învăţăturilor proaspăt transmise sau atrăsesem oroarea numai fiindcă eram nou-nouţă prin Astral, un fel de ţânc inconştient, numai bun de fentat. Semne de întrebare erau ele mai multe. Dacă musafirul nepoftit era puternic, cum de explodase atat de uşor? Nici să mă sperii ca lumea nu apucasem…Şi, by the way, chiar puteam, de-acum încolo, să disting exact vibraţia maestrului care m-a ajutat să ies din corp? Acolo înregistrasem totul drept profund benefic, într-un fel copleşitor. Aveam certitudinea că experimentul fusese iniţiat anume ca să înţeleg că până şi voiajul extracorporal intră în sfera posibilului. N-aveam de la cine să aştept un răspuns.“*

Rewind

martie 21, 2010 de calatorprincersistele

- Am vorbit la telefon cu Mihai. S-au schimbat planurile şi-acum turbă de ciudă… Iniţial trebuia să vină cu cineva cu maşina, chiar sâmbătă înainte de cununie, acu' s-a trezit că varianta asta pică şi c-o să ajungă mâine, cu trenul. Era furios cu spume! A păţit ca tine cu perioada de concediu…Nici lui nu i s-a potrivit socoteala de-acasă cu a' din târg, semn c-avem de muncit serios, toţi trei, la nunta lu' Lori!

- Probabil…C- apoi dacă n-aveam niciun business pe-acolo, să fii tu liniştită, pe mine nu m-ai fi prins decât, cel mult, şi numai pentru sufleţelul Lorenei, la biserică. Om vedea atunci la ce e de pus osul. Corina îşi luă rămas bun de la Floriana şi o porni spre casă, să se apuce de treabă. „Hm, program administrativ…ce mai, o fericire !". Şi era deja luni.

„Era soare în dimineaţa aceea de marţi şi încă nu alcătuisem programul zilei. Îmi băusem cafeaua, fumasem câteva ţigări, apoi coborâsem în părculeţul dintre blocuri, nu înainte de a fi trecut frumos prin întreg ritualul unui autotratament Reiki, plus toată meditaţia şamanică a Zâmbetului interior. Nu mă simţisem nici suficient de relaxată, nici destul de încrezătoare ca să-mi încep ziua fără Surâs. Voiam să trec, ceva mai încolo, pe la Floriana, ştiam că trebuie să-apară şi Cella, scrise femeia în caietul cu copertă maro. *Cella…simpatic personaj şi, pe lângă asta, copil bun. Îi promisese Jupânei c-o ajută la spălatul geamurilor. Până la urmă ne-am întâlnit în parc, unde staţionam citind Psaltirea Maicii Domnului. Se prezenta la…datorie, aşa că am hotărât s-o însoţesc pe Luminii. Mihai era deja acolo."*

- Salut.

- Salut. Ai slăbit. Tăcu brusc. Nu ştia ce să adauge la ceea ce tocmai spusese. Într-adevăr, arăta diferit, mai înalt decât şi-l amintea şi mult mai subţire.

- Da. Zece kile, în trei luni, fără niciun fel de efort.

- Şi…cum? Zi-mi şi mie, că mă interesează direct.

- Prin comandă mentală!

…„Da, bine, minunat. Că io-s de grădiniţă, iar Zâna Bună există! Dac-ar fi aşa uşor, am fi cu toţii în trupa de balet, supli, arătoşi şi mâncând pe rupte“, bombăni ea în gând. Se aşezară cu toţii la masă, iar femeia se linişti văzând că Mihai conversează cu Floriana şi cu Cella. Altminteri, atmosfera a fost voioasă, bărbatul părea relaxat şi bine dispus, nu semnaliza c-ar fi vrut s-o atace. Se concentra pe moment asupra nou-venitei, căreia îi aplica, în linii mari, acelaşi tratament de spargere a limitărilor mentale de care avusese parte şi ea, cu un an şi jumătate în urmă, între aceiaşi patru pereţi. Reacţiile Cellei – stupoarea, amuzamentul, chicotelile şi roşitul – o făcură pe Corina să-şi aducă aminte că, la vremea ei, se comportase identic. Avea acum ocazia să vadă totul din poziţia spectatorului. “De râsul curcilor. Şi eu, şi ea – femei bătrâne, şi…”

- …Şi, fetelor, uitaţi-vă la ea cât de cuminte stă acolo acuma, nu zice nici pâs…

Zâmbi, deşi se chinuise să-şi confecţioneze ceva ce credea ea c-ar putea trece drept mină indiferentă. “Poker face, my ass!”Ridică ochii din farfuria umplută, după obiceiul locului, până la refuz, apoi răspunse:

- Daa, am luat poziţia ghiocelului…

- Nu mai vrea să vorbească cu mine, de când i-am zis vreo două pe messenger. Terci am făcut-o anu’ trecut, iar de-atunci n-a mai intrat cu mine pe mess. Am enervat-o…!, le povestea Mihai gagicilor, aruncând din cândcând câte-o privire ironică spre capătul mesei, unde „victima“ lopăta de zor prin mâncare.

Vocile…unde sunt?

martie 21, 2010 de calatorprincersistele

Oferta duminicală a rămas în vigoare. Chiar nu vrea nimeni sa fie personaj? Desigur, în orice poveste există şi eroi tăcuţi, dar mi-ar plăcea să vă aud.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat autor anonim caut personaje | 8 comentarii

8 Răspunsuri

1. *pe martie 25, 2010 la 9:16 am | Răspunde* *strong heart*

   eu as vrea sa fiu un personaj… ce personaj as putea fi? te imbratisez cu mare drag si iti trimit multa-multa iubirica!

   - *pe martie 25, 2010 la 9:53 am | Răspunde* *calatorprincersistele*

     Tu, draga mea draga, esti oricum personaj in poveste. Existi undeva in viitorul ei, un viitor in care intri cu eleganta, cu incredere, cu iubire, raspandind lumina, te afli si intr-un trecut al ei, pentru ca o parte din partea inca nescrisa e deja intamplata si a ramas undeva in urma, cand timpul linear sustinea ca suntem in septembrie 2009. Numai ca realitatea se grabeste, cu fictiunea trebuie sa ai rabdare…Ea se misca mai incet si altfel…
     Iar daca vrei sa fii si un personaj in prezent e suficient sa spui, la randul tau, O POVESTE.

2. *pe martie 26, 2010 la 9:24 am | Răspunde* *andrei*

   bun gasit!
   despre ce este cartea?
   Despre noi, despre lumea noastra sau despre lumea visurilor noastre? sau despre toate la un loc?

   Poveste.
   Secolul XXI, anul 2010, Romania.
   Fiasco pe toate planurile.
   Romanul se refugiaza in avatar. Este propriai umbra.
   Lipsa de curaj. Destin implacabil, spune. Nu, mai degraba se justifica. Isi linisteste constiinta.
   Cauta tertipuri pentru a supravietui.
   Nu-i pasa.
   Nu-i pasa ca lasa mostenire posteritatii o tara schilodita si muuulte datorii.

   Secolul XXI, anul 2010, Romania, Bucuresti.
   Lupta intereselor la varf se accentueaza.
   Politicienii au imbracat haina cabotinului si au inceput sa defileze cu lozinci pe la toate tembeliziunile existente, in timp ce tara geme de durere.
   Romanii?
   Se strang in bisericute si vorbesc de rau varful piramidei, ca pe vremea celui ce a fost nu de mult impuscat pentru aceleasi motive: genocid!
   Asteapta, probabil, inca cateva decenii pentru a se convinge ca ei trebuie sa faca ceva.
   Probabil, vor repeta istoria, desi este evident ca impuscarea unui om nu rezolva nimic.

Secolul XXI, anul 2010, Romania.
Nu mai avem o tara, avem umbra ei.

- *pe [martie 26, 2010 la 9:51 am](#) | [Răspunde](#)* *[calatorprincersistele](#)*

  Bine ai venit!
  E o carte despre…lumile noastre, o carte despre oameni obisnuiti care traiesc lucruri neobisnuite, despre puterea povestilor si felul in care vietile noastre sunt, pana la urma, tot povesti care capata sens si coerenta pe masura ce (si…in masura in care) suntem dispusi sa le citim. Povestea ta e si ea binevenita. E diferita de cele ale personajelor din aceasta carte, dar le si contine, cata vreme putem vorbi de unitate de loc si timp, Romania secolului XXI. O tara si, cum zici, o umbra. Exista si o lumina, dar e dincolo de val.

3. *pe [martie 26, 2010 la 11:24 am](#) | [Răspunde](#)* *andrei*

   Calator printre stele, din nefericire, ai dreptate!
   Numitorul comun il reprezinta doar locul si timpul, pentru romani.
   Fireste ca exista si o LUMINA, altfel nu ar exista o umbra.
   In ecuatia:
   O tara – o umbra, frumos ar fi fost sa fie o tara – o lumina!
   Dar … mai e mult pana departe, adica pana cand constiinta romanilor va gasi punctul comun nu in fuga, evadare, resemnare, ci in propriul viitor!

   Toate cele bune.
   Eu sunt personajul care poate percepe realitatea tot la fel de bine ca si irealitatea.
   Nu este suficient, ca si natie, sa vorbim doar despre spiritualitate, sa evadam in mici colectivitati sperand ca “dincolo” este tinta, sa plonjam in basme pline de miracole, pentru ca… riscul cel mare, este sa pierdem nu numai identitatea, dar sa lasam posteritatii doar artificii metalingvistice din care nu vor putea sa renasca precum pasarea Pheonix.
   Toate cele bune, multumesc pentru gazduire.
   Un sfarsit de saptamana minunat.

4. *pe [martie 26, 2010 la 5:57 pm](#) | [Răspunde](#)* *viviana iordan*

   Nici eu nu sunt pentru refugiul in lumi fantaste, si eu cred in implicare si in “concret”. In fond, chiar daca pot privi dincolo de val (eh, ridic si eu putin coltul cortinei, din cand in cand), si eu traiesc aici, acum, in Romania, am un job, o casa, program administrativ si datorii la intretinere Sper doar ca la un moment dat sa devenim cu totii mai intelepti, sa facem alegeri constiente, sa INTELEGEM mai mult. “Knowledge is power”, nu? Te voi gazdui cu placere cand vei mai dori sa vii in vizita. Un weekend inflorit!

5. *pe [aprilie 1, 2010 la 3:00 pm](#) | [Răspunde](#)* *andrei*

   Calator printre stele, sarbatori fericite alaturi de cei dragi, sanatate si iubire.

6. *pe aprilie 6, 2010 la 9:32 am | Răspunde* *viviana iordan*

   Multumesc de ganduri bune, draga Andrei! Sper ca, inainte de a ajunge la mine (eu am apucat la un comp abia azi, in a treia zi de Paste, urarea ta a a intrat pe frecventa care te face sa primesti exact ceea ce emiti si ti-a adus si tie praznic luminat langa aceia pe care ii iubesti.

Din nou…

martie 25, 2010 de calatorprincersistele

- Nu m-ai enervat, protestă ea anemic.

- Nu puţin! i-o tăie el pe ton de glumă, apoi continuă să se întreţină cu Floriana şi Cella. „Nu m-ai enervat, m-ai amărât în ultimul hal, asta ai făcut, de mi-a trebuit o grămadă să mă adun de pe jos“, ripostă ea pe tăcute, apoi gândul îi porni îndărăt spre momentele acelea. Nu-i plăcea să se întoarcă la ele şi totuşi se dusese să le studieze din nou. Îi scăpase ceva…Prea mult nu absentă dintre comeseni, prinse din coadă o discuţie despre felul în care doi oameni pot să facă dragoste în astral. I se păru suspect nu subiectul în sine, ci faptul că, pe marginea unei cărţi pe care tocmai o citea, atinsese ea însăşi tema într-un dialog cu Floriana, cu doar câteva zile mai devreme. Se miraseră împreună de cazul a doi inşi care consumaseră oarece partide de amor în lumea nevăzută înainte de a se întâlni (şi recunoaşte) în plan fizic. Îi spusese atunci Jupânei că, dac-ar fi fost în locul femeii ăleia, i s-ar fi făcut ruşine la…momentul adevărului. Cum să admiţi aşa ceva în faţa unui tip pe care, în realitate, îl vezi pentru prima oară? – …Şi îşi amintesc de orgasmul avut în astral, le zicea el fetelor, când un moment de neatenţie o făcu pe Corina să scape furculiţa din mână. Cu clinchet! Ooops! Bărbatul se opri din expunere şi începu să râdă în hohote, cu capul dat pe spate. „Na, bravo, o luăm de la capăt, de parcă-n bucătăria asta timpul nici nu există, iar distribuţia-i obligată să repete la nesfârşit un acelaşi tablou dintr-un act al piesei. Ce se întâmplă acum ţine de anul trecut, iar vara lui 2007 e totuşi departe, ce căutăm iarăşi aici, de parcă nimic nu s-ar mai fi petrecut de atunci? Simţi nevoia imperioasă să se ridice de la masă, să plece, să iasă, să fugă din încăpere. Îşi luă Camelul şi bricheta, se strecură în dungă spre uşă, nu înainte de a răspunde unei alte glume a lui Mihai cu un „Here we are again!“. Se refugie pe balcon. Aprinse ţigara şi trase un fum cu patos. „Uff…parcă e ceva-ceva mai bine. Încep să-mi revin“, conchise. Prin fereastra deschisă răzbătea până la ea zumzetul glasurilor celor trei.

« Din nou…
Alte exuvii »

Sunshine Blog Award

martie 29, 2010 de calatorprincersistele

Un premiu mi-a insorit zilele. Nu stiu daca il merit, pentru ca am primit acest Sunshine Blog Award de la draga mea Strong Heart – www.putereaprezentului.wordpress.com, cu a carei prietenie ma mandresc si careia ii datorez in mare parte faptul ca, impreuna cu cartea mea, am patruns in blogosfera.

Am descoperit aici o lume continand multe lumi. Unele m-au atras, m-au facut sa le iubesc si sa le frecventez, invatand de la ele.

Trimit asadar aceasta minunata raza de soare spre ei…

Lidia www.lidia-handabura.eu
Mirko www.proiectari.blogspot.com
Viorel http://scoaldereiki.ning.com
O echipa luminoasa www.fymaa.blogspot.com
George www.georgeenea.blogspot.com
Adrian www.armadaa.blogspot.com
Amira www.amira-paranormal.ro
Theo www.reikitheodora.ro
Costi www.ImpacareaPersonala.
Carla www.lumeaspirituala.ro ….

Lista ar fi mult mai lunga daca i-as adauga, asa cum merita, pe cei care au primit deja premiul. Un gand inflorit pentru fiecare dintre prietenii mei.

Alte exuvii

aprilie 7, 2010 de calatorprincersistele

„În definitiv, ce treabă am eu cu toate astea?“ De fapt, se simţea bine, doar că nu-i era deloc limpede de ce anume se întorsese în punctul de unde plecase. După boală şi tot restul, îi luase ceva vreme să-şi reconstruiască…mă rog…„modelul literar“, pornind de la ceea ce desemnase ea însăşi ca fiind „datele realităţii“. Alesese – bine, prost, nici nu mai conta acum, câtă vreme îşi manifestase

liberul arbitru şi plătise – iar apoi…„Apoi mă aşteptam să-mi văd de propăşire, să las în urmă toate minunile astea, cu Galaxii şi misiuni capitale cu tot…Sunt prea puturoasă şi basta!“, îşi spuse, în pofida faptului că, de undeva mult mai departe şi mult mai Sus, dintr-un Netimp înfăşat în lumină, se privea pe sine însăşi ştiind că zgura de temeri, de spaime, de idei preconcepute, de raportări la informaţiile unui trecut deja revolut se dă la o parte, strat după strat. Nu se putea, nu se mai putea opune acestei curgeri, şuvoiul trecerilor o prindea în ape învolburate, iar cioturile de care s-ar fi putut prinde dispăruseră. Nimic nu mai atârna de ea şi slabele, omeneştile ei puteri.

- …Cu aia de-afară e mai greu, desluşi o frântură de dialog dinăuntru.

Aia de-afară era ea şi se pare că „zburase“ puţin şi mai…afară decât în balconul Florianei. Hotărî să revină în bucătărie. Gaşca propusese niscai plimbări prin târg, iar Corina se conformă programului de grup.

„A fost o zi…destul de frumoasă, una peste alta, scrise mai târziu pe fila nouă din faimosul caiet. *Adică, în fine, pasabilă. Dar tot nu m-am prins cum anume am ajuns să discutăm – era spre seară, în parc – despre relaţia mea cu Dorin. Desigur, nu eu am deschis subiectul, am încercat în schimb să iau apărarea omului cu care-mi duceam viaţa. Ţin minte că i-am spus lui Mihai – le-am spus, că doar şi Jupâna a fost de faţă – că e paşnic şi de treabă, că nu ne-am certat niciodată, că…M-a uimit reacţia amândurora, mi-au dat de înţeles că, de fapt, comportamentul iubitului meu ar fi fost strictamente determinat de ceea ce eu voiam din parte-i şi că, de Sus, venise deja momentul separării. Intervenţia mea legată de pisicul care, de vreo jumătate de an, nu mai voia cu nici un chip să şadă, ca până atunci, în braţele lui Dorin le stârnise ambilor zâmbete şi aha –uri. Ştiau ceva ce mie-mi scăpa.“*

- E clar…! Nu-ţi iese din cuvânt, totul e după tine. Dac-ai veni pe uliţa mea, altfel ar sta lucrurile…

- Daaaa…ce să-ţi spun, ne-am certa ca ţiganii!

- Nu, de ce? Ai face ce hotărăsc eu. Surâse în felul acela inconfundabil, cu ochii ascunşi între rânduri de gene negre, dese ca peria.

- Poate, dar asta nu înseamnă că n-aş protesta…ca la uşa cortului, replică ea intrigată. „Mda, cum zicea, fie iertată, bunică-mea: să vorbim, să nu tăcem, adăugă în gând, deşi pe tema dinainte, cea a sfârşitului poveştii ei de dragoste, ajunsese şi ea la concluzii asemănătoare. Până la urmă, pe cine mint că totu-i bine şi frumos cu Dorin? Deh, poate n-o fi chiar de Sus (mă îndoiesc că pe Doamne – Doamne îl preocupă my love life !), dar eu una simt c-am ajuns la capăt şi-am să-i aduc lucrul ăsta la cunoştinţă cât de curând. Dacă mă ţin balamalele.“

„*Cândva, şi nu demult, eram un om în mica lui lume. Una cu dezamăgiri şi bucurii, cu îndoieli şi îndrăzneli, cu emoţii şi dureri, amintiri triste şi altele însorite. Lângă mine era cineva – pe Pământ, nu în gând – cu care împărţeam toate astea. Imperfect ca şi mine, un tovarăş de drum. Lui îi vorbeam despre întâmplările mele, mie mi le împărtăşea pe ale lui. Poate că nu mai eram fericiţi, dar făceam dragoste şi mâncam împreună şi nu eram singuri deşi ne vedeam rar, iar eu trebuia uneori să devin Întuneric ca să pot ajunge la el. Azi am de scris o carte, de purtat lupte pentru care nu sunt pregătită, de descoperit taine, de deprins miracole. Am de păşit pe cărări neumblate, de primit răspunsuri şi de mers spre Lumină, de dat socoteală celor din stirpea Îmblânzitorilor de Stele“.* Ostenită, Corina închise caietul, nu înainte de a nota, în colţul din dreapta al filei, data. 8 noiembrie 2008.

Martoră la naşterea unui Univers

aprilie 11, 2010 de calatorprincersistele

În dimineaţa următoare avu de lucru. Asta după o noapte anapoda, în cursul căreia, la un moment dat, se trezise cu un fluture uriaş, cu aripi multicolore, zbătându-i-se undeva în centrul torsului, de parcă tocmai ar fi ieşit din cocon. Ce era nu ştia, îşi amintea însă enorma surpriză cu care asistase la tot. Bău un ceai şi ronţăi chewing-gum în locul tradiţionalei cafele cu ţigară, aşteptând, în bucătăria cu trandafiri pe pereti, ca trupeţii să fie gata de plecare. Ioana îi convocase pe Floriana şi Mihai la o curăţire de casă, propriul ei apartament, iar ei (din complezenţă sau poate nu) o lăsaseră şi pe Corina să li se alăture. Programul comun continuă cu o nouă rundă prin parcuri (altele, bine că oraşul avea destule!), pe malul apei şi pe la Catedrală. Biserica era aproape goală. Se opriră să stea puţin de vorbă cu părintele Mitru, unul din puţinii preoţi cu har care slujeau aici, se închinară la moaşte, se rugară, oaspetele Jupânei deschise dimensiunile până Sus, îndemnându-le pe cele două femei să privească Slava Cerească, în toată splendoarea ei, apoi se întoarseră cu toţii pe Luminii.

„Abia atunci am ajuns să pomenim câte ceva de vara lui 2007, de boala mea, de eroarea căreia îi căzusem pradă. Mi-am luat inima-n dinţi şi i-am spus până şi ceea ce văzusem analzând, la diverse niveluri, cauza celor întâmplate. Un strat superficial trimitea la ceea ce s-ar fi numit crime îm potriva Iubirii, un altul, superior, la supărările Consiliului Intergalactic, Mai încolo mintea mea refuzase să meargă. Mi-a cerut să-l iau de mână. Apoi, cu ochii închişi, am călătorit până în locul de unde am putut fi martoră naşterii unui Univers. Ieşisem (cum?) din continuum-ul spaţiu-timp, mă lăsasem purtată spre începuturi, întrezărisem crâmpeie din marile taine, cu lumi care se nasc şi stele date morţii. Şi totuşi, eu…? Asta dacă nu eram cumva pe punctul de a… Am ridicat, buimacă, pleoapele. Era deja prea mult pentru mine. Mă aflam sub stare de şoc nu atât emoţional, cât cultural. Cum…?!? În aceeaşi zi, şi tot la Floriana acasă, văzusem demoni stând la o distanţă respectuoasă, în Astral, şi nu mă făcuseră nici măcar să tresar. Ştiam că nu au voie să atace. Ceea ce însă m-a făcut de-a dreptul să îngheţ de spaimă fusese altceva. Priveam, prin uşa deschisă a bucătăriei, către hol, când prin mijlocul tavanului coborî o lumină. Era pură, superbă, strălucitoare, blândă şi totuşi la simpla ei apropiere începusem să tremur. Valul de emoţie fusese atât de intens, încât mă văzusem nevoită să mă retrag pentru câteva minute în odaia Jupânei, Aşadar, coborâse…Har Domnului că nu trebuia să explic nimănui ce anume m-a înfricoşat. Şi nici de ce…Încă nu uitasem – cum aşputut ? – povestea aceea de demult. Să fi trecut…cât? Aproape zece ani. Lumina de-atunci…“

- Bă, dacă tot ieşiţi, luaţi-mi şi mie un pachet de 100 de lumânări de la supermarket, că tot vă e în drum, le ceru Floriana. Voia să se odihnească puţin, iar Corina şi Mihai plecau într-o scurtă plimbare prin cartier.

- Bun, pa, ne vedem mai încolo.

Merseră o vreme în tăcere, fără ca vreunul să se simtă obligat să vorbească. Erau, poate, în multe feluri, dar nicidecum convenţionali. Lălăiră împreună un cântecel cunoscut, fără să observe ironia ascunsă în versurile care spuuneau "Când s-o-mpărţit norocu'/Fost-am io dus la lucru", text cu dedicaţie. Făcură cumpărăturile de rigoare, pe urmă se aşezară pe-o bancă în pădurice a ce se întindea la câteva străzi de blocul Jupânei.

- …Mâine seară vine Dorin, va trebui să-l provoc la o discuţie serioasă şi să-i spun că s-a terminat.

- Da, e mai bine s-o faci acum, n-are rost să amâni.

- Problema e că nu sunt ştiu părăsi pe cineva, mi-e groază de suferinţa pe care o pot provoca, ştiu cât e de chinuitoare.

- Şi…? Chiar nu vezi că trebuie s-o iei din loc? Asumă-ţi chestia asta, zi-i omului ce ai decis şi gata.

- Bun, dar nu ştiu cum o să mă împac cu…

- Ce, nu eşti în stare să-ţi găseşti pe unul care să ţi-o pună?, îi turnă bărbatul o nesimţire.

- Nu despre asta e vorba. Aventuricile nu mă interesează, reuşi să îngaime după ce-şi reveni un pic din şoc. Nu- i venea deloc să recunoască în faţa lui că – da, nu se mai închipuia ever combinată, nici măcar pe modelul "one night stand".

- De ce, au şi aventuricile rolul şi locul lor, se mai rezolvă din karmă.

- O fi, dar tot nu…

- Iar singurătatea poate fi şi ea cu sens. Eu unul le-am spus celor câteva zuze care, la momente diferite, aş fi dorit să-mi nască un copil, băiatul pe care trebuie să-l am, să mă aştepte. Apoi s-au întâmplat altele şi altor femei le-am zis să mă lase în pace. Poate că oi fi eu aşa, mai interesant, fiindcă vorbesc altfel, dar… Am drumul meu, iar dacă sunt singur sunt aşa cu un scop. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea de lucru, să trimită în calea mea oamenii pe care-i pot vindeca sau ajuta să se vindece, iar acum asta fac.

Corina nu-l mai asculta. Nu se simţea în stare. Un strop de autocontrol n-ar fi stricat, mai ales că… Se trezi gândind la reacţia lui Dorin faţă de ideea despărţirii. „N-o să priceapă nimic. Dacă i-aş zice că mi-am găsit pe altul, totul ar fi mai pe înţelesul lui, aşa însă…Oricum, mâine seară va avea parte de o surpriză neplăcută, pe care n-o merită. Şi n-am de ales. Ufff, şi pe mine mă doare.Ruptura trebuie să aibă loc acum, nu mai…" Se întoarse spre Mihai:

- Hai să mergem, s-a făcut frig.

- Hai!

- Ştii, ieri noapte mi s-a activat, pe toată întinderea torsului, ceva cu aripi colorate, ca de fluture…

- Da, e Fluturele Şamanic al Vieţii şi al Morţii. Dacă ţi l-aş lua, ai muri.

"…Super, Fluturele Şamanic…nimic mai natural decât asta…şi spusă aşa, pe nepusă masă, de parcă eu…şi după toată…" Iritată, femeia grăbi pasul spre strada Luminii, deşi un prim impuls o îndemnase să se ducă glonţ acasă, să întocmească un mic plan, dacă se poate cât mai puţin ofensiv, pentru întrevederea cu Dorin. Uşor nu-i era. Fusese lăsată baltă de multe ori, ea însăşi „dăduse papucii" unui singur băiat, cândva pe la 20 de ani, şi-atunci o făcuse trimiţând o scrisoare. De un altul se descotorosise subtil, prin mind-control, determinând relaţia să se stingă de la sine, fără traume de nici o parte. Acum…,, Ar fi bine să nu analizez toată povestea asta uzând de logică. Că, zău, din perspectiva raţionalului… ". Ajunsă la Floriana, constată repede că n-are stare. Se duse să fumeze pe balcon, cu plânsu-n gât, dar tutunul nu izbuti să alunge tristeţea cu care "anvizaja" momentul

discuţiei edificatoare. Era în miezul unui vârtej de deznădejde, furie, frustrare, autoînvinovăţire şi alte asemenea, într-un ghem de umilinţă decorat din plin cu sentimental zădărniciei, n-avea decât să-şi care până acasă norul negru şi să rămână cufundată în el până trece. O şterse cu capul plecat, urmărită de privirile îngrijorate ale Jupânei. Ştia exact ce va face. Va intensifica toate aceste sentimente întunecate până la extrem, fără să lupte cu ele, apoi… Băgă cheia în broască. Norul nu mai era acolo. Cineva îi luase “bagajul”! Cum…?

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat Fluturele Samanic al Vietii si al Mortii, nasterea unui Univers, singuratatea poate avea sens | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe aprilie 11, 2010 la 3:23 pm* | *Răspunde* *do re mi*

   E, fluturele ala nu venise degeaba … taman la fix

2. *pe aprilie 12, 2010 la 7:24 am* | *Răspunde* *viviana iordan*

   Asa e…:-) In momentele de gratie ne dam seama cat de multe sunt lucrurile si evenimentele care vin “taman la fix”, si nu numai cele placute… Atunci ni se da sansa sa vedem un fragment din peisaj c u…ochii lui Dumnezeu, iar totul devine magic, caci intrezarim contururile unui plan perfect. Ceea ce parea complicat ni se dezvaluie in simplitate. Era acolo dintotdeauna, la o lungime de brat, dar nu stiam ca e de-ajuns sa intindem mana. “Cere si ti se va da”, “Bate si ti se va deschide”… Nu sunt metafore, sunt adevaruri. El ni le-a spus, dar noi nu L-am inteles. O zi frumoasa, Do Re Mi, sa mai vii pe-aici si sa mai vorbim…

Nu mai e vreme, e-aproape Timpul

aprilie 13, 2010 de calatorprincersistele

„…Un Sanctuar să fie orice spaţiu prin care treceţi, loc sfânt oricare dintre odăile voastre. Şi rugaţi-vă împreună, ca să nu vă secătuiască puterile. Aveţi grijă să nu cădeţi, nu daţi crezare acum nici celor mai frumoase dintre gândurile voastre. Vor fi doar gânduri de om, iar omul din vina lui însuşi s-a mai prăbuşit şi altădată. Păşiţi acolo unde nimic nu vă mai atinge şi unde nu există altceva decât Lumina. Aici în Cer sunteţi liberi şi puri, Copii Mei. Rugaţi-vă împreună ca să nu vă pierdeţi şi vi se va îngădui să vă regăsiţi după ce trece cumpăna dintre a Învinge sau a Muri. A Învinge sau a Muri…A ÎNVINGE SAU A MURI…NU MAI E TIMP…RUGAŢI-VĂ ÎMPREUNĂ“. Apoi Vocea tăcu. Un uruit ciudat, ca un zgomot de fond venit de departe, îi luă locul. Corina trecu iar linia dintre lumi. *„E întuneric aici şi mi- e frig…frig…Nu văd nimic, iar Orfeu a plecat. Unde e şi de ce nu vine? Mi-e greu fără el şi o ştie… Unde e…? Euridice strig, dar ţipătul ei se preschimbă în piatră. Întinse braţele, însă în mânecile largi ale tunicii albe nu era nimic. Numai fum…“* Clipi. Îi frigeau palmele şi-şi aminti sfatul lui Mihai. „Când se întâmplă asta, să emiţi energie, să tămăduieşti, să direcţionezi Lumină spre cineva sau ceva“. Le făcu căuş, apropiindu-le una de alta, apoi le simţi brusc îngreunate. Ceva nevăzut, sferic, de consistenţa unei mingi, se aşezase între ele. Intrigată, aruncă o privire Dincolo: era…Planeta Pământ. Rămase o vreme cu globul în mâini, aşteptând să se domolească valul de căldură din podul palmelor. Dar nu, acestea continuau să ardă, până când altceva, mai voluminos, luă locul Terrei. Femeia se uită iarăşi: Calea Lactee…*„Sunt un punct. Un punct aflat la intersecţia a Tot Ce Este. Sunt… Când am ales astfel? Ştiu că am făcut-o de multe ori…Căi de mii de ani…Când?“* Presiunea ajunsese la limită, emoţiile o trăgeau în toate direcţiile. Se temea, abia acum cu adevărat, pentru propria-i sănătate mentală. Nume, legende, scene familiare într-un fel neverosimil i se derulau dinaintea ochilor ca-ntr-un film dat pe speed, unul pe care-l cunoştea prea bine, deşi părea că-l uitase demult. Trecuseră eoni. Aproape veşnicii faţă de care biata ei viaţă de-acum nu era mai lungă decât aceea a unei musculiţe de oţet. „Drosophila melanogaster“, ţâşni de printr-o clasă de gimnaziu denumirea latinească. *„Nemurirea… să renunţi la nemurire ca să fii om? Cum…? De ce vin spre mine toate astea? Euridice şi Orfeu, o pământeancă şi un zeu..“* Alte poveşti. *„Haosul dintâi…sus de tot, Tatăl Universului…oameni cu soartă şi făpturi fără destin…undeva…iar acum…Nu, nu acum, ci…Sub ape, totu-i sub ape. Ne scufundăm? În adâncuri trebuie s-ajungem, acolo sunt porţile, dac-am putea să le deschidem uscatul s-ar ivi din nou, puhoaiele s-ar retrage. Haide, nu mai e vreme, în pântecele pământului vom găsi zăgazurile, data trecută le-am aflat prea târziu. Dar mai înainte să luăm pumnalele-fulger, să le sfărâmăm tecile aşa cum am învăţat. SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ. A Învinge sau a Muri. A ÎNVINGE SAU A MURI…Nu mai e vreme, e-aproape Timpul, baierele-i stau gata să crape…Să mergem sub ape. SUB APE. SUB APE…“* Notă totul în caietul cu scoarţe cafenii, apoi merse la culcare. Dimineaţa luau tustrei trenul spre Pecica, unde erau aşteptaţi. O stare de bine o învălui blând, legănând-o ca pe-un prunc. *„Lasă-i zilei de mâine grijile ei“*, auzi înainte de a se cufunda în somnul binefăcător. Mâine…

Iniţierea

aprilie 19, 2010 de calatorprincersistele

„Ştiam încă de miercuri seară că mă aşteaptă ceva, avea să scrie Corina mai târziu, în acelaşi caiet de însemnări început în iulie 2007, abandonat şi reluat din vreme-n vreme, iubit ca un altar şi urât ca o prea mare povară. *Mi se transmisese că va fi vorba de o trecere, o probă pe care va trebui s-o îndur pe muţeşte, fără să-ntreb nimic, fără să cer ajutor, fără să mă sperii, fără să dau îndărăt. Am fost extrem de laconică în dimineaţa aceea de joi când, cu…aripile-n vânt, am poposit din nou pe Luminii, unde Floriana şi Mihai mă aşteptau. Trebuia să plecăm la Pecica, să vedem ce-i cu Nelu şi casa aceea a lui, înălţată peste loc de îngropăciune şi plină de duhuri neodihnite, apoi să ne-abatem pe la mănăstirea Bodrogu vechi, căreia nu-i călcasem pragul niciodată. Am luat trenul spre Arad şi ne-am găsit locul într-un compartiment gol. Am schimbat câteva vorbe fără importanţă, apoi s-a aşternut liniştea. Ca să treacă timpul, am făcut ce fac de obicei la drum: am început să mă descânt. Să-mi cânt. Mi-au venit în minte melodia şi versurile unui imn al Oastei Domnului, unul care deschide dimensiunile până sus, la Tatăl Ceresc. Ce frumos descria drama muritorului ce-şi recunoaşte condiţia în faţa Aceluia care l-a creat! N-am putere să învinG/Nici slăbie să mă sting/ Doamne-ndură-te şi dă-i/ Vieţii mele alte căi. Aşa şopteam, cu ochii pe jumătate închişi, când am simţit că în mijlocul frunţii îmi explodează o stea de lumină. Senzaţia a fost atât de puternică, încât am tresărit ca electrocutată. Fire lungi, strălucitoare, se despleteau în punctul dintre sprâncene şi mă făceau să urc, dar altminteri decât până atunci. În creştetul capului, apoi deasupra lui, apoi încă mai sus (Doamne, cât de sus?) se desfăceau petale de flori, jerbe de raze multicolore. Creierul*

îmi era în prag de scurtcircuit, prin trup treceau fiori ce-mi tăiau respiraţia. Am ridicat pleoapele doar cât să-l văd pe Mihai, cu privirile plecate şi mâinile la tâmple. Îmi transmitea…ce? Era o iniţiere: cele pe care le primisem deja pe diverse sisteme Reiki, dar şi pe şamanism mă făcuseră să înţeleg măcar atât. O iniţiere, desigur, dar care? Atât am mai apucat să gândesc înainte de a reintra în lumea aceea miraculoasă. Cu o repeziciune de necrezut îmi coborau pe fire şerpuitoare, ca de ADN, simboluri multidimensionale, vii, active,

spectaculoase ca focurile de artificii. Lumini orbitoare mă făceau să-mi agit globii oculari, scântei şi semne veneau spre mine, pregătite să mă locuiască. O neaşteptată schimbare de culoare mă făcu să rămân perplexă. Peceţi pe negru! Simboluri din Întuneric. Şi astea…de ce? Toate iniţierile mele de până atunci fuseseră pe Lumină, cu adâncurile cochetasem în alte vieţi, acum nu mă mai ademeneau. Şi atunci…de ce? De unde vin, Doamne, acestea şi cum de nu mi-e teamă, cum de le primesc de parcă ar fi fost ale mele de la începuturi, de parcă le-aş fi ştiut, iar drumul vertical între Iad şi Rai mi-ar fi fost unul bătătorit, uitat, regăsit? Întunericul şi Lumina, Josul şi Susul, la mijloc – eu, un biet om pornit într-o călătorie a cărei destinaţie stă încă învăluită în taină. Du-te departe, nu se şte-n care parte, şi adu cu tine ce nici tu nu ştii prea bine, mi-am amintit pe loc îndemnul dintr-un basm românesc. Odată ieşită din starea de recepţie şi revenită cu picioarele pe pământ, mi-aş fi dorit nespus să-l pot descoase pe Mihai. Aveam o sumedenie de întrebări legate de cele întâmplate, însă fusesem somată să păstrez tăcerea. Abia vineri aveam dezlegare să vorbesc, în sfârşit. Trebuia să învăţ lecţia răbdării. Să ştiu, să pot, să tac. Ciudat! Virtuţile luptătorului. Nu mă gândisem niciodată la mine însămi în termeni atât de…războinici, nici măcar ca ostaş al Luminii. Nu eram soldat, ci un mic artizan care încearcă să facă voia lui Dumnezeu şi să-şi ajute semenii. Un fluture de-o zi, însufleţit de Raza de sus. Şi acum…Sute de întrebări creşteau în mine de-a valma. Dar nu. Puteam spune orice despre orice, dar nimic despre ceea ce, pentru început, se numea, simplu, Iniţierea.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat cunoastere spirituala, initiere speciala, maestru, simboluri de Lumina, transformare | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe aprilie 28, 2010 la 4:43 pm | Răspunde* *Dr.Lucian Iosif Cueşdean*

   Sunt Dr.Lucian Iosif Cueşdean, autor al cărţilor, Românii, o mare enigmă, Ed.Karat, 1996, Românii preromani, 50.000 de ani de istorie a românilor, Ed.Orfeu 2000, Zămislirea popoarelor, Sistemul "sumerian" al limbii românilor, Limbajul morfemelor şi limba dacilor, Peripeţii hazlii la Tobruk, Ed.Solif, România, inima vechii Europe, Româna, limba vechii Europe, Marea enigmă a românilor antici, Romanian, the first language of Europe şi Senzaţional!Suntem români de peste 2500 de ani.

   Vă rog să comentaţi, să publicaţi sau să faceţi cunoscut pentru mass-media articolul de mai jos.

   Un alt punct de vedere asupra etimologiei lexicului românesc.
   Moto.

   „Limba este tezaurul cel mai de preţ pe care îl moştenesc copiii de la părinţii lor, depozitul sacru lăsat de generaţii trecute şi care merită să fie păstrat cu sfinţenie de generaţiile ce-l primesc. Ea este carte de nobleţe, testimoniul de naţionalitate al unui neam, semnul caracteristic prin care membrii aceleiaşi familii se recunosc în marea diversitate a popoarelor din lume, lanţul tainic ce-i leagă împreună şi-i face a se numi fraţi, altarul împrejurul căruia toţi se adună cu inimi iubitoare şi cu simţirea de devotament, unii către alţii."

   Vasile Alecsandri

   Româna este de sorginte autohtonă.
   Românii şi-au construit singuri cuvintele într-un mod particular, specific.

Graiul românesc cuprinde cea mai veche latină şi cea mai veche slavonă, înainte de a exista Roma şi migraţiile slavilor.
Limba românilor este ancestrală şi începe cu sunetele din natură, ce alcătuiesc un fond de peste 350 de onomatopee şi de peste 350 de cuvinte primare cu compunere onomatopeică, din care derivă alte peste 1500 înţelese numai de către ei, precum, târr, poc, hurduc, a târâi, a pocni, a hurduca.
Româna Onomatopeică, precede epoca neolitică şi stă la originea sistemului european de comunicare sonoră, axat pe limbajul morfemelor româneşti.

Bazinul Dunării de Jos este locul primului neolitic european, care nu poate fi conceput fără o limbă conţinând toţi termenii definind cuceririle experienţei umane ale epocii.

Aceştia persistă până în zilele noastre, cu ajustări eufonice în simfonia limbilor moderne, precum:

GREBLA apucă (GREB, în engleză), ZGÂMBOI (BOI, în engleză), GARDUL apără, păstrează (GARDĂ, GUARD, GARDE, în franceză), GURA mânâncă (ÎN-GUR-GÎT-EAZĂ, ingurgitează, este GURMANDĂ, REGURGITEAZĂ, în franceză), BĂIAT (BET, în punjabi), SEACĂ (SOCA, în punjabi), JUNE (JUAN, în punjabi), PANDUR (PANDERU, în punjabi), NUNTĂ (NEUNDA, în punjabi), MĂLĂIeţ, MăMĂLIgă, MĂLAI (MALAI, în punjabi), etc.

Aici este sediul primului popor de agricultori din Europa, care nu a abandonat niciodată România, păstrând, de aproximativ 10.000 de ani, „o limbă unitară”, pe un teritoriu vast, ramificată din Pirinei până în Punjabi, prin cei care au emigrat, încă din preistorie, pe căile urmate de această civilizaţie, ce se ştie că în Europa a plecat iniţial de la est spre vest şi nu invers, iar în Siberia şi India dinspre Europa spre Asia, nu invers.

Onomatopeea „genuină”, cu sunetul Î, Â, păstrată numai în limba română, este cea care a condus la un sistem de comunicare numit limbajul morfemelor stem, un tipar specific al cuvintelor româneşti, indiferent de etimoanele presupuse.
Morfemele stem româneşti compun sonor şi noţiuni europene.
Fiecare cuvânt românesc, prin aglutinarea de morfeme stem, un fel de rădăcini de cuvânt, cuprinde o descriere metaforică a noţiunii, copiată de “străini”, cu mici deformări sonore.

Cuvintele româneşti sunt scrise în diverse variante ale sanscritei, cu aproximativ 1000 de ani înainte de a fi scrisă greaca sau latina, pentru că atât iranienii sciţi, cât şi hinduşii vedici, sunt plecaţi din „România”.

La rândul lor, atât grecii, cât şi romanii, au plecat tot dintre „români”, pentru că „România” este un mare centru de antropogeneză europeană, dinainte şi de după glaciaţiunea Wűrm, aspect argumentat şi de “românul” de 42.000 de ani din Peştera cu oase din Banat, primul european contemporan.

Se cunosc doar două arealuri de vieţuire umană în timpul glaciaţiunii şi anume unul vestic din Pirinei plus Grimaldi şi altul în Carpaţi.

Cel vestic a dispărut fără urmă în contemporaneitate, rămânând doar cel din Carpaţi, ca depozitar al întregului bagaj genetic european, ce se ştie că a fost refăcut din Bazinul Inferior al Dunării.

Româna produce impresia unei limbi „de strânsură”, pentru că, lexemele ei se găsesc, mai mult sau mai puţin stâlcite, în toate limbile europene, dând această falsă percepţie, dar compunerea metaforică a lor se menţine doar în dulcele grai românesc, care a precedat sanscrita.

Un exemplu extrem de ilustrativ este NOAPTE.

O simplă schimbare a lui P în C duce de la latinescul românesc NOAPTE la sanscritul „NOACTA”, din care derivă NACT, în germană, NOX, NOCTIS în latină, NOCI în rusă, NAIT în engleză, NUI în franceză, copii sonore ale lui NOAPTE, sau dacă vreţi NACTA.
Pe cuvântul NOAPTE eu disting o însumare de morfeme stem ce pot descrie două înţelesuri metaforice

ale conceptului noţiunii de NOAPTE, în română:
1.-noaptea întrerupe ziua şi 2.-noaptea se repetă periodic.

1.-Fiecare noapte este o (NOUĂ) ru-PTU-ră a zilei.

2.-Fiecare NOAP-te este un fenomen periodic, precum NĂP-ârlitul sau recolta de NAP-i.
Morfemul stem N*P exprimă periodicitatea fenomenului de NĂP-ârlire, periodicitatea recoltării NAP-ilor, inclusiv periodicitatea apariţiei soarelui şi zilei, el, NAP, fiind numele "luminii periodice", SOARE, ZIUĂ, pe teritoriul vecin Ungaria, de origine necunoscută, absent în ugro-finică, dar prezent ca "NAP-te", în România.
T*(D*) este un morfem stem, codificat, „foc, lumină"=ar-DE, TĂ-ciune, s-TE-le (S-vezi-DA, în rusă), * fiind un simbol ce înlocuieşte în morfem sunetul vocalic, format chiar şi de un triftong, producând o codificare a morfemelor comune a două sau mai multor cuvinte din acelaşi domeniu ori sferă semantică.
N*P+T*=periodicitate N*P a luminii T*= NOAP+TE.
Pe copiile cuvântului noapte nu veţi putea grefa niciun fel de concept al noţiunii de noapte, oricâtă fantezie a-ţi pune la bătaie.
Morfemele stem sunt rădăcini de cuvânt, codificate: o rădăcină NOA şi o rădăcină PTE=NOA+PTE;NOA derivă din cuvântul NOU şi PTE din cuvântul ru-PTU-ră.
NOU este NAI, în germană, NUOVO, în latină, NOVAIA, în rusă, "NIU" în engleză, "NUVEL", în franceză şi NAU în masa-getă.

Ni se spune că NOU am învăţat de la Impăratul Traian, dar ruşii de unde au învăţat NOVAIA (nou)?
NOU este acreditat ca etimon latin, dar el există şi la masageţii din Punjabi.

El face parte din limbajul colocvial şi nu avea cum să ajungă la ruşi, fără un contact direct cu romanii, de cel putin 165 de ani, ca la noi, aspect ce lipseşte din istorie.
Ei sunt amplasaţi pe fostele teritorii Daco-Getice recunoscute ca

atare de către istorici, iar Daco-Geţii sunt strămoşii oficiali ai românilor.
Ru-PTU-ră e RU-PTU-RE, în franceză, RU-MPERE, în latină (a deschide, cu efort, drum de trecere), RU-HNUTI, în rusă, B-RO-KEN, în engleză şi germană.
Toate conţin morfemul R*-, de fapt o onomatopee ce asociază sunetul onomatopeic RRU fenomenului fizic al ruperii unui lemn, dar numai cuvintele românilor şi francezilor conţin morfemul PT*-, ce exprimă îndepărtarea de ceva, cu apropierea concomitentă de altceva, descrierea metaforică, a vizualizării imaginii fenomenului însuşi de ruptură.

A RUPE este un cuvânt din limbajul colocvial românesc şi nu a fost importat din Franţa de către paşoptiştii români pentru a compune cuvântul NOA-PTE.

În română există morfemul stem N* = "înnoire" = NA-şte-re, NOU.

În română există morfemul stem PT* = apropiere – înepărtare = pie-PTĂ- na-re, ru-PTU-ră, a se în-dre-PTA.
N*+PT*=metafora NOA+PTE.

Cum de nu am învăţat de la romanii împăratului Traian cuvinte prin

care se descriu aspecte specifice civilizaţiei Romei de atunci, precum SUTĂ, CĂRĂMIDĂ, ZID, CLĂDIRE, POD, DRUM, MĂSLINE , fără etimon latin şi am "învăţat" APĂ, AER, SOARE, cu etimon latin, pentru elemente ale naturii, pe care nu le-au adus ostaşii lui, spre deosebire de LEGIUNI, COHORTE cu CENTURIONI, CASTRE, URBE, MUNICIPIUM, VICUS, ARENE, făcute de ei, la noi, dar absente în româna colocvială.

Aspectul contravine unei logici elementare.

Latina românilor, cu APĂ, AER, SOARE, ELEMENTE ALE NATURII, etc, este mai veche decât Roma însăşi.

Românescul SUTĂ este atestat în sanscrită cu 1000 de ani înainte de latinescul roman CENTUM (SEnTUm), ca şi latinul românesc SOARE, înainte de latinescul Romei SOL, -lis.

Schimbarea lui P în C duce nu numai de la românescul NOAPTE la indo-europeanul "primar" "NACTA", dar şi de la românescul latin APA la latinescul Romei "ACUA", de la românescul latin PATRU la latinescul Romei "CATRO", precum şi la rusescul CETÂRE.

Românii de rând nu ştiu că prima agricultură europeană, prima ceramică (după glaciaţiunea Wűrm), prima ceramică pictată, prima reţea de apă şi canalizare, primele oraşe sistematizate şi prima scriere, au apărut în „România".

Ei nu ştiu nimica despre strămoşii lor Masa-Geţi ori Sciţi şi nici că strămoşii lor Iler-Geţi, Indi-Geţi şi Apii, au existat în Spania, înainte ca romanii să fi pus vreodată piciorul în Peninsula Iberică.
Român este acela care îşi are originea în România şi vorbeşte româna, ca limbă maternă, indiferent sub ce nume este cunoscut.

Plecând de la "amănunte" de genul acestora, împreună cu studiul lexical a peste patru mii de cuvinte primare din fondul colocvial românesc, comparate cu peste 10 limbi de circulatie curentă, dimpreună cu descoperirea a 2000 de cuvinte arhaice româneşti, 1000 cu etimon latin, 350 cu etimon bulgaro-slav, 175 turco-maghiare, 200 cu etimoane diverse, 200 cu etimon necunoscut sau albanez, vorbite azi de urmaşii masageţilor în Punjabi, se poate înţelege de ce Româna a fost prima limbă a Europei Vechi.
Dr. Lucian Iosif Cueşdean

P.S. Vă rog să-mi răspundeţi ca să nu repet inutil mesajul.

- *pe aprilie 29, 2010 la 6:55 am | Răspunde* *calatorprincersistele*

  Iata, am publicat integral articolul dumneavoastra. Va ramane la indemana cititorilor caestui blog, a acelora dintre ei care vor dori sa aprofundeze subiectul. Nu stiu daca printre ei exista si specialisti in lingvistica, gata sa intre in dialog cu dumneavoastra pe tema originii lexicului autohton, dar nici nu exclud ideea. O zi frumoasa!
  Viviana Iordan

pe aprilie 29, 2010 la 3:39 pm | Răspunde *Dr.Lucian Iosif Cueşdean*

În ciuda evidenţelor de netăgăduit, aşa zişii specialişti se simt obligaţi să ignore subiectul pentru că îşi riscă posturile oficiale pe care le ocupă în prezent.
Cine admite această teză trebuie să rescrie istoria românilor şi nu numai.
Apar implicaţii politice imense.
Cine sunt armânii, cine sunt grecii, cine sunt ungurii, bulgarii şi toţi "iugoslavii".
Eu nu am riscat nimic decât injurăturile unora de la Originea românilor între anii 500-1200 de pe Softpedia forum, care m-au şi banat ca "Hangeonos".
Cine înţelege însă că lingvistica oficială şi istoria românilor care decurge din această lingvistică, sunt o ruşine şi un blam nemeritat la adresa nostră, ca urmaşi pe aceste meleaguri ai unei societăţi sedentare din neolitic, va studia în continuare acest subiect, ce nu are cum şi de ce să fie în defavoarea paşnicului nostru neam românesc.
Citiţi cartea intitulată Senzaţional! Suntem români de peste 2500 de ani şi în 50 de pagini găsiţi o argumentaţie extrem de clară asupra acestei tematici şi a inflenţei românilor asupra societăţii indiene ce păstrează cuvinte româneşti autentice, unele cu un sens pierdut, precum LA HORE, MULTAN, BELAN

(BĂLAN), DELHI (DELUŢ), WARMA (VIERME-face găuri-SFREDEL), TURBAT, IASCĂ, SURATE, etc., inclusiv KALARIPPAYATTU (CĂLARE PE EA TU) sau VISHNA (VEŞNICIA).
P.S.Dacă cineva are acces la Domnul Oreste, îl rog să-i comunice faptul că aşi vrea să dezbatem împreună măcar tema

Kalarippayattu, prezentă pe Wikipedia şi prezentată de curând şi de Canal TV5 la francezi.
Eu îl caut de mult şi pe el şi pe Domnul Radu Moraru , căruia i-am dat un exemplar din Romanian, the first language of Europe, în iunie 2008, dar nu mi-a comunicat nicio impresie s-au vreo înjurătură, până acum, cel puţin.

2. *pe aprilie 29, 2010 la 3:42 pm* | *Răspunde* *Dr.Lucian Iosif Cueşdean*

Erata:noastră, nu nostră.

Lupta cu întunericul

aprilie 22, 2010 de calatorprincersistele

Mi se lăsase dreptul să ascult, dar nu şi acela de a iscodi. A fost destul însă să-l aud pe Mihai zicând că, de fapt, odată cu mine, a mai primit cineva aceleaşi daruri, deocamdată neactivate, ca să-mi continuu cu voce tare gândul: Da, al Patrulea! Fraza am dus-o până la capăt doar în minte, privind pe geam spre peisajele ce fugeau în goana trenului. Patru au fost. Îşi ziceau fraţi, deşi nu erau din aceiaşi părinţi, ci doar coechipieri, copii crescuţi împreună. Doi băieţi, două fete: Eord şi Tamrian, Alia şi Hessra. Undeva, în neştiut, amintirile lor se intersectau cu ale mele, dar încă nu-mi era îngăduit să aflu tot. Să fi fost eu, aşa cum mi se păruse de când a început această poveste, fiinţa care-n steaua de unde-a coborât se numea Hessra? Sau…Cât a mai durat până să ajungem la Arad n-aş putea spune. Timpul curgea altfel, dens, un sâmbure de simultaneităţi smulsese cronologicul din matcă. Secundele se exfoliau, terenul sigur al realului îşi pierdea conturul şi puterile. Ştiu doar că, până la urmă, am ajuns la Nelu. Făcuse şi el şcoala lui Darian, cât să poată supravieţui în gura de iad care-i slujea drept cămin. Undeva greşise grav de ajunsese să-şi ducă zilele în acest loc înnegurat, populat de spirite legate de pământ, asaltat de demoni, fără om drag prin preajmă şi lipsit de vlagă până-ntr-acolo încât se deplasa cu greutate. Avea însă un soi de seninătate, un fel de tenacitate care-l făcea să nu abandoneze, să nu renunţe la lupta cu întunericul din jur. Citea, cum putea, Psaltirea, mai aprindea lumânări, iar noaptea, când stihia din nevăzut se înteţea, aţipea în fotoliu, înconjurat de cruci. Ne chemase pe noi trei – Floriana, Mihai şi cu mine – ca să-l ajutăm în vreun fel. Case mai curăţisem.Nu era uşor, dar când erai pe faţă şi urmai cum trebuie paşii, asistat de Sus de Îngeri şi Ghizi Spirituali, de Maeştri sau de Sfinţi, puteai alunga entităţi malefice, dezlega blesteme sau duhuri neîmpăcate şi reda spaţiului puritatea care să-l facă locuibil. Asta, normal, dacă aveai Acceptul Divinităţii, unul ditre parametrii radiestezici măsurabil cu ansa şi raportorul. Pentru Nelu n-am primit permisiunea să intervenim astfel. Lui i se adresa doar mesajul transmis de Mihai, o adevărată lecţie despre smerenie, despre puterea rugăciunii şi felul în care un simplu Doamne ajută, spus din adâncul sufletului şi fără urmă de semeţie, cu deplina conştiinţă a propriei condiţii şi a faptului că, fără Tatăl, nimic nu ne stă în putinţă, poate deschide drum spre Cer. L-am ascultat cu toţii. Nu ale lui păreau să fi fost glasul profund şi frazarea atentă, cu pauzele

amplasate aproape muzical într-un echilibru făcând întregul text să capete amplitudinea unui poem şi sonoritatea vibrantă a dangătului de clopot. Doamne, prin el vorbeşte acum Altcineva, un Arhanghel!, ţin minte că mi-am zis. Dar…de unde să fi ştiut eu cum vorbesc îngerii oşteni? Eram un om ca oricare, nu-i auzisem. Şi-atunci ce…cum apăruse această idee frumoasă, însă nebunească? Epifania se sfărâmase. Rătăceam din nou pe cărările rele ale îndoielii.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat alungarea entitatilor malefice, aventura spirituala, dezlegarea de blesteme, purificarea energetica a spatiului | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe aprilie 23, 2010 la 7:11 am* | *Răspunde* *do re mi*

   poveste sau adevar?

   Ieri a fost in vizita pe la mine acasa cineva care zicea ca nu stie de ce simte ca e ceva rau in casa mea .ideea e ca noi nu simtim nimic nefiresc acolo din contra ne simtim foarte ,foarte bine in acea casa ,ne energizeaza, ne bucura ,ne da o stare de prea plin de vibratie foarte inalta mai ales ca langa noi e muntele si un rau ,mie personal cand stau in acel loc imi da senzatia de contopire ,de racordare la energiile cerului si pamantului ,de comuniune cu fiecare copac ,piatra ,fir de iarba ,noaptea cu stelele si ca nimic nu ma deranjeaza .,sperie sau nu mi-e urat chiar daca dorm singura acolo din contra parca mi se reveleaza multe aspecte din mine si primesc multe informatii la nenumarate intrebari /ceea ce m-a mirat a fost reactia acestei persoane care nu prea are nici o legatura cu energii sau alte aspecte mai inalte si care venise la mine sa se planga ca nu poate avea un copil ,ea crezand ca avand un copil isi va rezolva toate problemele ,i-am spus mai pe ocolite ca inca nu-l poate avea pana nu mai curata din negativitati ,judecati si ca, in timpurile astea ,cu greu se mai da acceptul de a aduce suflete foarte evoluate pe lume-cum e cazul acum cand toti copii care vin sant in marea majoritate copii de cristal care vin cu misiuni foarte importante pe aici / .ma gandesc ca reactia ei vis a vis de asa zisele simtiri ale ei legate de casa mea sa nu fie ca un fel de razbunare : na ,daca eu nu pot avea copii nici tu sa nu te mai bucuri de locul tau si nu intelegea deloc cand i-am spus ca eu am facut alegerea demult si indiferent ce ar zice oricine eu simt ca aceasta alegere a acestui loc ,-chiar daca or sa zica oricati ca nu e buna ,mie mi-a dat putere ,e bizar ca au fost pe acolo sute de oameni si toti s-au simtit bine si revigorati,purificati mai ales la nivelul chakrei telurice .la conectarea cu mama pamant si asta ,zic eu ,datorita apei ,care in permanenta purifica spatiul /persoana aceasta e singura care s-a simtit rau si singura care sta la bloc si-i place .Acum ori locul e prea curat si o rejecteaza ,pentru ca se stie daca nu esti la fel de inalt vibrational ca el te, respinge ,ori i s-au aratat niste aspecte din ea pe care trebuie sa le vindece .pentru ca altfel ,ma gandesc ,eu trebuia sa fiu prima care sa simt ceva in neregula acolo fiind casa mea .
   Tu ce parare ai ?

   pe aprilie 23, 2010 la 8:32 am | *Răspunde* *calatorprincersistele*

   Draga Do Re Mi, hai sa-ti spun mai intai doua vorbe despre vizitatoarea ta. E o persoana paradoxala, cu un orgoliu marisor si dorinta ei de a avea copii e “grefata” pe un dezacord. E sincera aceasta dorinta, dar in egala masura femeia in cauza manifesta oarece dezgust fata de aspectele fizice ale maternitatii. Nu prea accepta ea, din interior, etapa graviditatii, modificarile pe care le va avea de suportat de/a lungul srcinii si dupa, in perioada alaptatului. Cumva considera ca ar fi minunat sa aiba un sufletel in preajma, daca se poate unul venit din Ceruri mari, dar… sa invete mai intai smerenia, ascultarea, vine dintr-un neam de doamne destul de trufase, mai cu seama una dintre bunici. Ca sa primesti un copil, ca femeie, trebuie sa fii gata sa te supui in totalitate Voii Divine, iar aici ea mai are de lucrat. Recomanda-i cartile lyui Lazarev, ca sa vada si ea cam pe unde se afla…

Acum, despre casuta ta. Energia Benefica Fundamentala a acesteia, per total, e una absolut normala, in care oamenii “obisnuiti” se simt confortabil. Nu e “curata ca o biserica”, dar unei case locuite nici nu i se cere asa ceva. In schimb, EBF-ul locului in care e amplasata e chiar minunat, asa ca nu degeaba te bucuri de munte si de apa care curge in apropiere. Stai intr-un loc binecuvantat care te ajuta sa te conectezi cu natura. In mod ciudat insa, nici femeia nu a gresit simtind negativitate. Undeva in casa e un locsor (ceva ca un cotlon, un spatiu mic si inchis, fara ferestre, poate o debara sau o camara) cu EBF zero. Data fiind beneficitatea totala, zona respectiva nu va deranjeaza fiindca nu stati toata ziua acolo, nu “locuiti” in punctul acela si de aceea si musafirii se simt bine. Din cine stie ce motive, doamna care ti-a calcat pragul s-a conectat exact acolo. Cumva rezoneaza ea cu spotul respectiv, altminteri s-ar fi simtit la fel de bine ca restul lumii. Asa se vad lucrurile de aici, din locul in care ma aflu. Daca m-am logat cum trebuie la tine si la casuta ta, daca ai reperat coltisorul inchis, pune niste sare unde peretii fac unghiuri, jos pe podea, si, peste trei zile, arunc-o pe apa. Te rog sa-mi scrii, sunt curioasa ce si cum.

2. *pe aprilie 23, 2010 la 5:48 pm | Răspunde* *radu*

daca as merge la doctor,…ar spune ca am limbrici….

ma bag si eu,…c-o parere…

do-re-mi…note ale propriei muzici….cu cat e mai linistita muzica..(si din mesajul tau e suuuper calma,…placuta…iubitoare…) ….cu atat mai usor esti in “locul/momentul” de pace….
ce multi iti pot/intentiona face…e sa te “retina” de la momentul pacii tale….sunt multi asemenea tie…si sunt multi asemenea doamnei ce te-a vizitat….

decizia e a ta…unde te situezi …ca si vibratie….

si cred ca ar trb sa ai mai multa incredere/credintza….in tine insati,….

nu degeaba (nu exista coincidentze…de aceea continui sa butonez….) ai un mic colt de rai acolo….

si,…din intzelepciunea folclorului romanesc,…”OMUL sfintzeste locul”…..

pe pup si-ti doresc numai bine….

3. *pe aprilie 24, 2010 la 5:37 pm | Răspunde* *vivi iordan*

Adevar grait-ai, Radule. Conteaza enorm “factorul uman”. Casele sunt extensiile noastre energetice. Daca noi suntem luminosi, nici ele nu pot sta intunecate… O seara frumoasa si un pupic Maestrului Ciupy.

Noi trei şi Pădurea

aprilie 26, 2010 de calatorprincersistele

„Odată plecaţi de la Nelu, hotărâserăm că vom traversa, din sat, câmpul şi-apoi o pădure ca să găsim mica mănăstire şi să ne închinăm Sfintei Parascheva, a cărei sărbătoare dă hramul schitului. Pornim, aşadar, prin soare, pe dolmă – o ridicătură de pământ ce înconjoară ca un inel o vastă întindere de iarbă pălită, fremătând în vântul dulce al toamnei. Toţi câinii răzleţiţi dincolo de ultimele aşezări omeneşti ale locului ne latră şi încearcă să se apropie. Ceva îi opreşte. Ca de-un zid se lovesc de vrăjile pe care le-aruncă asupra lor Şamanul, privindu-i în adâncul ochilor şi poruncindu-le să ne lase calea slobodă. Zăvozii urlă, înfrânţi, însoţind cu privirea cei trei oameni. Ei pot să vadă că, lângă noi – Mihai înainte, la mare depărtare, eu urmându-l, cu Floriana după mine –păşesc făpturi ce nu se-arată decât celor cu minţile duse, pustnicilor, înţelepţilor, copiilor şi fiarelor ştiutoare. Merg prin soare, întind braţele-n lături, sunt atât de mare încât pot cuprinde deodată Cerul şi Pământul, sunt Nimic şi sunt Veşnicie. Sunt. Cineva îmi vorbeşte. Nu pot să n-aud, n-am cum să fug de cuvintele care-mi răsună-n urechi, simt că trebuie să le-nvăţ pe de rost, să mi le încrustez în minte, să le port în suflet, să le dau mai departe… Şi fiecare zi să-ţi fie sacră sacre iubirile şi sacre tristeţile sacre faptele mari ca şi cele mărunte, pentru că tot ce am creat Eu este sfânt, iar voi lucrul Mâinilor mele sunteţi. Caut febril un petec de hârtie să notez toate astea, cu sentimentuil clar că ele-mi vor sluji cândva într-un fel anume. Au fost spuse mereu, de la-nceput. Ni s-au tot reamintit, în chipuri nenumărate, doar că n-am vrut să le dăm ascultare, iar sfinţenia clipei n-am simţit-o decât arar, când eram fericiţi. Ori poate s-a întâmplat tocmai de-a-ndoaselea, am încetat să trăim intensitatea aceea scurtă şi neaşteptată pe care unii o numesc fericire fiincă am închis porţile sacrului necrezând că ele se deschid la tot pasul. N-am înţeles la timp că marile daruri vin întotdeauna pe tăcute, că poate exista frumuseţe înafara desăvârşirii, dar niciodată înafara Tainei. Şi fiecare zi să-ţi fie…faptele mari ca şi cele mărunte… Îmi întipăresc vorbele în vârful degetelor mâinii drepte, să le conving să rămână acolo şi să curgă pe dată atunci când toate acestea se vor lăsa scrise. Ritmul cuvintelor e bătaia aripilor mele întinse, cântul lor e plecăciunea mea în faţa Universului. Pentru că tot ce am creat Eu este sfânt, mi se spune din nou. Sfânt…sfânt… Drumul ne-aduce iarăşi spre un petec de sat, case necăjite lângă care se-aşterne pădurea. Trecem pe lângă vaci placide, tolănite-n lumină, ochii lor calzi ne urmăresc pentru o vreme, apoi prin dreptul unor măgăruşi. Asini, îmi vine-n minte fărâmă de grai vechi. La feminin, asină, sună exact ca-n cronici. O văd şi pe ea. În pântecele umflat stă culcuşit pui cu urechi lungi şi botul umed, picioare fragile, aşteptând să pătrundă-ntr-o lume aspră cu vieţuitoarele ce-o umplu. Zâmbesc. Zâmbim toţi trei călătorii, ne-adunăm să facem mic popas, aşezaţi pe nişte buşteni. Doi căţei negri, blânzi, ne dau târcoale. Şi bineţe. Un cotoi sur, dungat, frate bun cu Mi-ul meu de-acasă, opreşte nu departe de mine. Râd Floriana şi Mihai…Normal! E pentru mine, o pisică toarce-ncolăcită pe coperta cărţii care sunt. Cu ochi sclipitori, tot poporul mâţesc poate s-o vadă fără greş. Ne ridicăm ca la comandă. De-aici încolo începe pădurea. Unde-am citit oare că ea e sinonimă spaţiului profund al subconştientului? În hăţişuri, la fel ca-n cotloanele sufletului, pândesc primejdii şi minuni, monştri fără nume şi splendori de neatins. Pentru început, nu zăresc altceva decât o cărare lată printre arbori foşnitori, înveştmântaţi în aurul şi mierea toamnei. Şi nici n-aud mai mult decât liniştea. Mergem mai departe. Răsfiraţi

şi tăcând. Din nou el înainte, apoi eu, Floriana. N-avem nevoie de cuvinte. Zgomotul ar distruge pânza diafană care ne acoperă pe toţi. Suntem patru, şi fiecare tace despre altceva. Suntem patru. Noi trei şi Pădurea.,,

Să nu te temi de steaua ce-ţi licăreşte-n frunte

aprilie 28, 2010 de calatorprincersistele

“Îmi aud doar paşii, iar ritmul e acelaşi cu al unei tobe ce pare să răsune undeva în depărtare. În mintea mea se deschid porţi spre tărâmuri stăpânite de alte legi, unde trăiesc făpturi nemaivăzute. E de-ajuns să clipesc şi lumi tainice încep să se dezvăluie…N-aş fi crezut niciodată că drumul către ele începe cu o simplă mişcare a pleoapelor. Sub obloanele ochilor, tivite cu gene, stau şi-aşteaptă altele încă mai subţiri. “Doar să ai curajul să le ridici, spuse Vocea, să nu te temi de steaua care-ţi licăreşte în frunte, nici de puterile ei. Să vrei să priveşti în jur, fără nelinişte şi fără tremur, să voieşti să ştii, dar nu cu dinadinsul, să afli că minunile se iscă întocmai ca gândul: cât ai clipi. Când vin să te-ntâmpine, ieşi înaintea lor. Îmblânzeşte caii nărăvaşi ai inimii. Aruncă în urmă vechile straie, îmbracă veştmântul sărbătorii dintâi. Şi taci. Apoi adu-ţi aminte cântecul lui Orfeu. Învie glasul de demult al Lirei. Aşa vei putea trezi Pădurea, iar toţi supuşii ei te vor urma, de vei voi. Smulge uitării vaierul ce te-a adus, Euridice, dintre umbre. Străvechiul imn se va întoarce-n Tracia, în locu-anume unde s-a născut…” Fluier încetişor, ca-ntr-o doară, un cânt care se dezleagă-n mine, iar foşnetul arboretului din preajmă se, parcă, însufleţeşte. Treptat, de după trunchiurile copacilor şi de sub frunze, dindărătul tufelor ce ţin marginea drumului răsar popoare fabuloase. Spiriduşi cu pălării verzi şi panaloni bufanţi, bine strânşi sub genunche, zâne micuţe, aripate, lucind în curcubee mărgărităreşti, neamuri ce se arată ochilor mei ca nişte globuri aurii, cu vălureli lichide, plutind şi ele prin văzduh. Apoi făpturi greoaie, rostogolitoare, fără picioare şi cu chip bolovănos. Şi fiarele ce îndeobşte îşi au sălaşul prin pădure, doar că-ndulcite, dornice să vadă cine anume le-a atins meleagul şi cum de ştie ce cânta Orfeu. Fac plecăciuni, trimit bezele, schiţează paşi de menuet, salută. Undeva în mijlocul cărării late pe care păşim, în centrul unui cerc de soare, mult mai departe, se văd trei Doamne Albe dănţuind în lumină. Să fie iele? Să fie…năluci? Alergînd poticnit, un omuleţ cât palma ajunge şi el în mulţimea ce stă pe margine de drum. Şchiopătează, s-a lovit la un genunchi. Trimit semne de Lumină spre el, mai apuc să văd cum o tichie minusculă saltă-în aer, apoi trec mai departe. Ne apropiem de-un pod. În clipocitul apei, zvârlugi albastre, alte făpturi, fete înot, mici cât păpuşile, cu trup subţire şi plete lungi, unduitoare, vii. Mă opresc din cântat, iar Pădurea redevine ce era…un loc frumos, în culorile toamnei, cu frunze foşnind şi…cam atât. De la pod nu mai e mult până la mănăstire, dar şi aici am ceva de făcut. Apa e hotarul, odată trecută de partea cealaltă n-am să mai am voie să privesc în urmă, fie ce-o fi. Merg. Între mine şi ceilalţi se cască hăuri, nu-mi pasă, merg. Drumul mă duce unde e s-ajung, nu mai dau îndărăt. Suntem noi, numai noi. Numai eu şi Pădurea. Iar liniştea-i aşa de mare ca într-o catedrală uriaşă. Merg. Mă risipesc în fiecare frunză, mă răstignesc pe fiecare trunchi, sunt rădăcină şi cu fruntea ating soarele. Merg.“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat iele, misterele orfice, naluci, spiridusi, spiritele padurii, zane | 7 comentarii

7 Răspunsuri

1. *pe aprilie 29, 2010 la 11:07 pm* | *Răspunde* *radu*

   “fie ce-o fi. Merg. Între mine şi ceilalţi se cască hăuri, nu-mi pasă, merg. Drumul mă duce unde e s-ajung, nu mai dau îndărăt. Suntem noi, numai noi. Numai eu şi Pădurea. Iar liniştea-i aşa de mare ca într-o catedrală uriaşă. Merg. Mă risipesc în fiecare frunză, mă răstignesc pe fiecare trunchi, sunt rădăcină şi cu fruntea ating soarele. Merg”…..

   nu cred ca ar fi putut altcineva s-o spuna mai frumos….si nu credeam ca in doar cateva randuri pot fi expuse adevaruri dupa/pt care umanitatea a scris mii si mii de pagini….(doar doar veti uita…)

   multzumesc iubita…
   esti de gasca….hihihiiiii

2. *pe aprilie 30, 2010 la 6:40 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

   Eu iti multumesc tie, Radule ! Nu crezi ca altcineva ar fi putut s-o spuna mai frumos? Eu gandesc ca-i posibil, doar ca acela ar fi zis-o altora, in alte povesti… In ceea ce ma priveste, ma bucur enorm ca am privilegiul de a intalni cititori la care mesajele ajung lin, firesc, de la inima la inima. Iti trimit un zambet, o fluturare de aripa, o scanteie luminoasa si, fiindca afirmi ca-s de gashka, o musteata de pisica!

3. *pe aprilie 30, 2010 la 7:04 am* | *Răspunde* *pasiprinsuflet*

   Minunat, Viviana! Traiesti intr-o lume minunata si impartasesti din plinul sufletului tau. Iti multumesc!

   pe aprilie 30, 2010 la 7:24 am | *Răspunde* *calatorprincersistele*

   > Multumesc, pasiprinsuflet! Pasesc si eu, in felul meu, prin propriul suflet si prin Sufletul Lumii, atat cat mi se ingaduie, apoi ma intorc aici si istorisesc ce-am vazut. Cata vreme exista oameni care sunt gata sa ma insoteasca in aceasta …calatorie prin cer si stele, totul are un rost. Ba chiar mai multe.

4. *pe aprilie 30, 2010 la 8:25 pm* | *Răspunde* *GabyS*

   Urmaresc cu drag fiecare postare si fiecare cuvant… foarte interesant si frumos! Multumesc pentru ca impartasesti cu noi aceste minunate trairi si amintiri vii. Un suflet minunat cu o poveste minunata…
   Cu drag, Gaby
   Pace, Lumina si Iubire!

5. *pe mai 2, 2010 la 8:27 am* | *Răspunde* *vivi iordan*

Ca de obicei, draga Gaby, ma incurajezi sa merg mai departe cu aceasta poveste. Ma bucur mult ca iti place.
Fii binecuvantata!

6. *pe mai 2, 2010 la 8:28 am | Răspunde* *vivi iordan*

Ca de obicei, draga Gaby, ma incurajezi sa merg mai departe cu aceasta poveste. Ma bucur mult ca iti place.
Fii binecuvantat

Tu va trebui să scrii o carte

mai 2, 2010 de calatorprincersistele

Trăgea aiurea de timp, acasă la Floriana, încercând să amâne confruntarea cu Dorin, care o aştepta deja de câteva ore. Pe drumul de la mănăstire spre oraş vorbiseră puţin la telefon, iar ea îl informase, sec, că vor avea ceva important de discutat în seara aceea. Acum îşi făcea curaj. „Daaa, perfect…şi ce-o să-i spun? Că, din senin, trebuie să ne despărţim. Şi că… nu, n-a intervenit un terţ, dar uite-aşa, am stat şi le-am cugetat şi-am ajuns la concluzia că-i mai fain să fii singură-cuc…“

- Fraţilor, ţineţi-mi pumnii! O tai spre vastele-mi apartamente, să rezolv problema, le spuse Jupânei şi lui Mihai. Ne vedem mâine!

- …Cu ochii vineţi! completă Şamanul, râzând.

- Conform zicalei bătrâneşti „Şi-are mândra ochi ca pruna/I-am făcut chiar io cu mâna!“

- Cum?!?

- Se vede că nu eşti familiarizat cu folclorul din zona asta, zâmbi Corina, repetând „dictonul“. Parcă nu se mai simţea chiar atât de speriată.

Lucrurile decurseseră ok. Dorin reacţionase civilizat. Odată tranşată chestiunea despărţirii, cei doi căzură de acord să rămână amici, să se mai vadă din vreme-n vreme. Prea se înţeleseseră bine de-a lungul a peste cinci ani, ca s-o rupă de tot, iar femeia ştia că amândoi sunt capabili să întreţină de-acum încolo o relaţie de camaraderie. Ca un făcut, motanul se căţără la un moment dat pe genunchii bărbatului.

- Măi pisoi…, zise omul, mângâind cu blândeţe căpşorul vărgat. Vii la mine…parc-ai şti că-i pentru ultima oară… Corinei i se umplură ochii de lacrimi. Aşadar totul se sfârşise. Dimineaţa îşi luă rămas bun de la Dorin şi îl rugă să-i restituie cheia casei, apoi îl sună pe Mihai. Floriana lucra toată ziua şi-n noaptea ce urma, aşa că stabiliseră să-l „preia“ de pe Luminii, să-şi petreacă vinerea împreună prin târg, iar seara să-l cazeze pe Aştrilor. N-avea chef să rămână dincolo în absenţa gazdei.

- Ei, şi-acum povesteşte-mi…

Îi istorisi de-a fir a păr ce-a trăit, văzut şi simţit în ziua precedentă, apoi şi restul, ignorând nodul din gât şi faptul că raţiunea i se aricea la auzul propriilor spuse. Aproape oricine le-ar fi taxat imediat drept aberaţii, ea

însăşi le privea cu o doză babană de suspiciune şi se străduia să nu acorde prea mult interes faptului că tocmai „se spovedea“ tipului din faţa ei, în ultimă instanţă un străin. Nu-i trecuse însă prin cap să-i ascundă nimic, nici măcar informaţiile care i se păruseră din cale-afară de, pe de-o parte, spooky şi, pe de alta, personale, deşi poate nu ăsta era cuvântul. De vreme ce primise de la el iniţierea aceea, se considera oarecum obligată să-l trateze cu întreg respectul cuvenit unui maestru al ei şi, bineînţeles, cu onestitate deplină. Până una-alta nu distingea în totalitate propriul rol în toată încrengătura aceea de evenimente ciudate. Erau încă în pădure când Mihai îi spusese „Tu va trebui să scrii o carte“, iar Corina răspunsese „Ştiu“, pe tonul cel mai natural din lume. Nu minţise. Faptul că totul se cerea pus pe hârtie i-a fost evident de la bun început. Nu avea decât să accepte acest lucru şi prea greu nu-i era, aflase însă că o aşteptau şi alte îndatoriri ce nu-i erau câtuşi de puţin familiare.

O să intri în meditaţie, o să ne spui ce vezi!

mai 7, 2010 de calatorprincersistele

„Aflasem de-acum că iniţierea pe care o primisem era a străvechii Şcoli Orfice, ale cărei mistere se întorseseră pe teritoriul fostei Tracii, acolo unde au fost revelate odinioară. Cei patru …Eram una dintre ei? Poate da…Doar aveam acces la memoria Hessrei, la episodul acela petrecut pe o altă planetă, unde un grup de fraţi hotărâseră demult să se lanseze într-o aventură riscantă, coborând pe Terra. Le notasem în caietul acesta anul trecut, când nu-mi trecea prin gând cu nici un chip că ele se vor transmise mai departe. Nu ştiam ce-i cu ele atunci, dar ideea de a le împărtăşi altcuiva – oricui şi, până la urmă, mai cu seamă lui Mihai şi Alinei – mi se părea întru totul deplasată, cât despre cea a vreunei cărţi…nici pomeneală. A venit însă vinerea aceea şi totul s-a cerut mărturisit… până şi ceea ce venea ca-n vis…Orfeu şi Euridice…Hyperion şi Cătălina…mituri, şi totuşi…“ Scrise, se opri. La momentul cu pricina, altceva îi trecuse prin cap. Oare nu cumva o luase pe ulei? Şi, dacă da, de ce nu-i spunea nimeni că plonjase în ciorba psihozei?

- Salut! Am găsit-o pe a treia – e Corina! îi spuse Mihai, la telefon, bunei lui amice, cea pe care, cândva, o „trezise“ după ce recunoscuse în ea înzestrări speciale, nu întru totul manifeste, dar transparente pentru cineva cu vechime într-ale esoterismului. Înţeleapta Alia, Alina de astăzi…Replica fusese destul de lungă şi de precipitată, discuţia părea să se desfăşoare în contradictoriu, aşa că îi lăsă să vorbească în voie şi-şi făcu de lucru prin apartament. Nu trăgea cu urechea. Din principiu. În plus simţea că prezenţa ei era inoportună, în pofida faptului că o parte din dialogul telefonic al celor doi se referea, măcar tangenţial, şi la ea.

- Când poţi veni la Bucureşti, să te vadă şi Al?

- Nu ştiu…probabil în concediul viitor. Sau acum duminică, de miercurea viitoare sunt la muncă, răspunse femeia, negând aprioric “imperiosul” unei întâlniri în trei, la sute de kilometri distanţă. Pricepuse înceţoşat cum că Al – Alina – propusese totul cu gândul de a o testa (cum, în ce fel?), de a verifica informaţiile tocmai primite, dar şi altele. Altele…care?

- Atunci plecăm mâine seară, cu trenul, direct de la nuntă. O să te ducem într-un loc, pe malul unui lac, o să intri în meditaţie, o să ne spui ce vezi. Trebuie să fim sută la sută siguri că spui adevărul!

Detectă un soi de grabă şi-o undă de bănuială în glasul bărbatului, asezonate cu…ce încă? Emoţie, nerăbdare, poate teamă.„ Numai să nu mă pună să mă scufund la propriu, fizic, în apă. Nu fac faţă!“, se panică ea subit. Văzuse poarta aceea, cu urmele a patru mâini – patru palme, ştia (de unde?) că una – cea de sus, din partea dreaptă, îi aparţine. Păi…?

- Mâine seară plecăm!, spuse aproape împotriva voinţei ei. Nu-i lipsea tot drumul acela lung, dar nici n-o speria experimentul la care presupunea că va fi supusă. O pace adâncă, dublată de un sentiment de hotărâre cu care nu era obişnuită, puseseră stâpânire pe ea. „It is as it should be…“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat cunoastere esoterica, deschiderea unui portal, Orfeu si Euridice, test spiritual | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe iunie 26, 2011 la 8:19 am* | *Răspunde* *Bia*

   Ce experiente frumoase…. si ce binecuvantare sa fi aleasa, ghidata si prelucrata asa indeaproape de catre maestru.

Karma şi…cartofi prăjiţi

mai 10, 2010 de calatorprincersistele

Mai vorbiră o vreme despre ultimele descoperiri, apoi plecară în oraş să se vadă, la un ceai, cu doi tineri, cunoscuţi de-ai Şamanului: Camelia şi Matei, foşti (şi ei) „elevi“ ai lui Darian Câmpineanu. „Dumnezeule, ce copii frumoşi! Incredibil!“ exclamă în sinea ei când îi văzu, la locul de întâlnire stabilit, în faţa Teatrului: relativ mici de statură, subţiri, amândoi cu nişte ochi cum nu mai văzuse: splendizi, mari, plini de lumină. Un cuplu după care nu puteai să nu întorci capul, băiatul şaten-blonziu, cu plete dese strânse-n coadă, fata – o brunetă cu păr lung, gene negre arcuite, nas în vânt şi graţia unei statuete de Tanagra. Avu impresia că- i ştie dintotdeauna. Intrară toţi patru într-o cafenea, la „departamentul“ nefumători. „Eu, în cârciumă, dar la sectorul pocăiţi!“, reflectă Corina. Nu trecuse un ceas de când Mihai îi comunicase că dacă nu e în stare să se abţină de la ţigări înseamnă că nu poate să-şi controleze propriul creier, ceea ce o face vulnerabilă în faţa oricărui ins priceput să-i lucreze pe psihic. O învăţase că pofta de „iarba dracului“ se poate suspenda pur şi simplu, prin comandă verbală adresată minţii, iar ea conformase zâmbind neîncrezător, cu atât mai mult cu cât omul mai adăugase ceva: că, dacă nu lasă tutunul, nu va fi capabilă să-şi vadă armele din Astral. „Ce chestie…armele din Astral…ha, io şi…armele, războinicu’ lu’ peşte“, gândise. Stătea acum bleagă la masă, în faţa ceştii cu cafea aburindă, asculta întrebările puse de Camelia şi Matei, minunându-se că nu-i vine pofta de fumat. Treaba cu comanda chiar funcţiona! - Copiii ăştia vor avea de primit iniţierea pe noul sistem!, spuse, în chip de concluzie, după ce se despărţiră de perechea de tineri. - De ce crezi că te-am adus să-i vezi?, lansă Mihai, apoi trecură pe la magazin, în drum spre casă, să cumpere câte ceva de mâncare. Le era foame, între timp se făcuse seară. Cartofii se prăjeau sfârâind in tigaie, usturoiul pentru mujdei era gata curăţat, în bucătăria Corinei se desfăşura o scenă casnică oarecum ilară. Sau, cel puţin, aşa i se părea femeii. Amintirile ei privind gătitul în comun şi cinele asemenea erau vechi şi legate de alte personaje: proprii ei părinţi. Aici, la ea acasă, mânca singură întotdeauna. Dorin prefera mesele la restaurant, din motive rămase nediscutate nu gusta decât rarissim din bucatele pregătite de ea, deşi nu fiindcă ar fi fost ageamie în domeniu. Inexplicabil, când să scoată cartofii din tigaie şi să-i pună-n castron se enervă brusc. – Te irită faptul că trebuie să mă serveşti pe mine, remarcă Mihai. - … Aşa era. În clipa aceea nu ştia unde să caute cauza. Câteva săptămâni bune mai târziu, veni şi lămurirea: în altă viaţă, bărbatul avusese o bucurie de-a dreptul sadică să arunce pe jos, pe pardoseala rece a unei bucătării lungăreţe, reci şi cenuşii, mâncărurile pe care ea, pe-atunci o amărâtă ce muncea de dimineaţa până seara, le pregătea pentru el şi ceilalţi. Se ridica apoi de la masă şi o punea să cureţe mizeria. A fost destul să revadă scena şi…„Bun, o secvenţă karmică pe care o aveam de

conştientizat. Punct ochit, punct lovit. Dar la ce Doamne iartă-mă îmi slujeşte…revelaţia asta? Tot nu m-am prins!“, gândi. Până la urmă, incidentul avusese şi-o parte comică.

Metamorfoza

mai 14, 2010 de calatorprincersistele

„ Mă simţeam vlăguită, stoarsă de puteri. Nu-mi venea nici să vorbesc, n-aveam chef de nimic. Avusesem parte, într-o singură zi, de miracole pe care nu-mi aminteam să le fi cerut, de momente de entuziasm incredibil alternând cu unele de descurajare extremă, iar acum nu mai eram în stare decât să atârn, pleoştită şi golită de omenescul din mine, într-un fotoliu, încercând să pricep ce mi se întâmplă. Mihai m-a urmărit o vreme cu interesul unui entomolog. Nu eram nimic altceva decât o specie de gândac ce nu răspunde experimentului după tiparul prestabilit. Apoi mi-a spus noapte bună. Am rămas în bucătărie. Mi-am aprins o ţigară, alternând comenzile mentale învăţate cu câteva ore în urmă: un fum on, savurat cu intensitatea aceea bineştiută împătimitului, unul, imediat, off – fără nici un gust, în pofida faptului că gestul, o inspiraţie profundă, pe gură, era identic. Comenzile…eram curioasă dacă pot fi lansate şi altfel decât cu voce tare ca la armată. Da. Funcţiona şi ordinul dat pe tăcute, şi apăsarea unei anume plăcuţe imaginare de pe suprafaţa creierului, şi – interesant! – introducerea noii informaţii în sistem împreună cu aerul. Am continuat apoi să mă joc, în acelaşi fel, cu conţinutul dozei de bere din care abia gustasem în timpul cinei, să văd dacă voi sesiza vreo diferenţă între in şi out în relaţia cu o băutură alcoolică. Licoarea era, alternativ, cu şi fără grade. Mergea! Dar dacă, tot aşa, îmi pot activa şi dezactiva emoţiile, măcar acea parte care e susţinută, vrem nu vrem, de gândul despre ele?! Am apăsat Bucurie şi a fost frumos, am atins apoi Fericire, Tristeţe, am cercetat chiar şi Ura, ca să văd cum e. Îhh!!!! Am anulat imediat comanda. Fascinant! Şi totuşi, ce fel de creatură devenisem, de vreme ce puteam face toate astea? La ce aveau să-mi folosească toată

această tastatură adăugată minţii mele d eom de până ieri, la ce – scuturile ce-mi coborâseră din Astral cât stătusem la masă, de vorbă cu Matei şi Camelia? Dintr-odată, corpul meu fizic păruse să se deschidă, să crape din loc în loc, însă nu haotic, ci urmând liniile directoare ale unei reţele bine stabilite. Din spate, pe două rânduri mai întâi, ţâşniseră structuri solzoase uriaşe, invizibile ochiului obişnuit. Dacă mă uitam Dincolo, îmi apăreau negre-verzi-albăstrui, lucioase, groase ca nişte platoşe de nestrăbătut, confecţionate aparent din ceva mai dur decât metalul, însă nu la fel de grele ca vreunul pământesc. Trupul mi se încălzise până la insuportabil, iar ceea ce creştea din el mă determinase să mă mişc într-un fel straniu, pe care mă străduisem să-l maschez cum puteam. Treptat, spinarea mi se acoperise cu şiruri de creste, din ce în ce mai extinse, culminând cu cea mai mare dintre ele, care urma linia coloanei vertebrală, urcând creştetul capului. În valuri succesive de fierbinţeală, am simţit cum din oul uman care fusesem eclozează un altceva cu bot lung, ascuţit, apărătoare pentru ochi, pleoape din acelaşi material, dar translucide cât să îngăduie privirii să străbată şi spre real, şi spre irealitatea imediat următoare. Aveam mâini cu gheare, un soi de pieptar inelat cu un brâu încă mai solid, apărătoare pentru coate, umeri, genunchi. Când procesul s-a încheiat, am stat o vreme să mă uit în Astral la lucrul în care mă metamorfozasem. Arătam ca un monstru. Oare asta eram? Omul din mine se zbârlise de frică şi teroare. Ce erau solzii, crestele, ghearele? Un echipament de atac? Mihai avea unul identic, însă mult mai mare, mai perfecţionat. Urma să-l zăresc ceva mai târziu, după despărţirea de copii, în faţa supermarket-ului unde am intrat. Două făpturi solzoase, una uriaşă, alta mai mică treceau umăr lângă umăr prin parcarea unui mare magazin din oraş. Cei din jur vedeau altceva: un bărbat şi-o femeie, o pereche de oameni ca oricare alţii, păşind alături pe stradă. Nimic neobişnuit…“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat metamorfoza, noi structuri energetice, scuturi de protectie in astral, tastatura de comanda a creierului | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe mai 14, 2010 la 7:00 pm | Răspunde* *lidia*

   Mi-ar placea sa vad un film pe tema asta!Descrierea e foarte elocventa, aproape ca am inceput sa simt eu “solzii”, doar ca ai mei sunt doar in “cap”! Zmeoaico! hehe

2. *pe mai 16, 2010 la 2:13 pm | Răspunde* *vivi iordan*

   Cuvintele, precum bine stii, sunt mari tradatori atunci cand vrei sa spui…indicibilul. Zmeoaica nu sunt, dar tin pe balcon o martzoaga care isi asteapta cuminte lopata cu jaratic!

Jocul şerpilor

mai 17, 2010 de calatorprincersistele

Era deja sâmbătă. Când trecuse toată săptămâna asta dementă? După-amiază aveau să meargă la cununia Lorenei.

- Eşti sigură că vrei să vii la Bucureşti? Nu te-ai răzgândit? Poate că n-ai ce căuta acolo. Mă tot uit la tine şi mă mir, eşti altfel decât mine şi Alina, totul diferă: reacţiile, atitudinea… Şi nu eşti capabilă să te-aduni, văd. Ar trebui să fii mai receptivă, mai deschisă, mai liberă! - Nu, nu m-am răzgândit. Plec diseară, odată cu tine.

- Măi, tu eşti conştientă de ce se poate întâmpla?!? Poţi muri!!!

- Ştiu! Şi? Ce mare lucru? Mor oameni în fiecare zi! replică femeia, ajunsă într-un punct limită unde, cel puţin pe moment, îi era absolut indiferent dacă va supravieţui sau nu orelor imediat următoare. Nu se ştia vreo curajoasă, nici teribilistă nu era. Pur şi simplu, aşa simţea atunci.

- Nu te las eu să mori! Am condiţionat plecarea noastră – m-am rugat lui Dumnezeu ca, dacă nu trebuie să ajungi la Bucureşti, să te oprească, să-ţi închidă drumul.

- Va fi cum stă scris. Vocea mi-a transmis limpede: A Învinge sau a Muri…A ÎNVINGE SAU A MURI, îi aduse la cunoştinţă pe un ton ferm, tăios, care nu suna a ea însăşi.

Nunta fusese ok. Cununia – cu daruri din Lumină venind nu de Sus, ci din altar, semn că Darian Câmpineanu făcuse ce era de făcut ca unirea asta între fratele lui şi Lorena să aibă parte de binecuvântare. Nu putuse veni în fizic nici la ceremonia religioasă, nici la petrecerea de după, dar Floriana, Corina şi Mihai mai trăseseră cu ochiul din când în când, înregistrându-i prezenţa din Astral. Cele câteva ceasuri de sindrofie – începutul trebii cu „masa, felicitările şi dansul“ – se scurseseră rapid, fără prea multă plictiseală. Jupâna era vedeta ringului, plină de vervă.„ Ca întotdeauna! Bag-o-ntr-o rochie cu mult auriu sau argintiu, sui-o pe tocuri şi trimite-o-n mijlocul balului. O să zburde o noapte-ntreagă, fără să obosească!“ Aşezată cuminte la masă cu ochii spre dansatori, zâmbi gândului. Îi plăcea să privească. Lipsită totalmente de ritm (ureche muzicală avea, cânta bine, dar scăpa la timpi în neştire), deloc graţioasă-n mişcări până şi în vremurile demult apuse când încă era

subţirică, evita de câte ori avea ocazia şi zbânţuielile tip horă, şi dansul pe perechi. Îşi alegea de obicei un post de observaţie şi studia paşii, chipurile, gesturile celorlalţi. „Un spectacol interesant…“, îşi zise, apoi privi Dincolo. „Hahaha, io-te expoziţia de reptile!“ Bieţii oameni se agitau fericiţi, habar n-având de peisajul grotesc pe care-l ofereau în Astral, mulţime încolăcită, foşgăitoare de şerpi Kundalini ieşiţi la plimbare afară din trupurile aparţinătorilor, împerechindu-se şi hârjonindu-se bezmetic, în vreme ce proprietarii lor, despuiaţi de sine, îşi trăiau fiecare transa. Era destul să activezi Şarpele de Foc şi să-l trimiţi afară din restaurant şi toată ceata aceea de sărmane fiinţe oarbe l-ar fi urmat fără să înţeleagă ce se întâmplă cu ei. Din mijlocul ringului, unde evolua dezinvolt alături de Floriana, Mihai îi căută privirea. Întinse braţul drept în direcţia ei, cu o mişcare ondulată, iar femeia tresări surprinsă. „Nu! Ştii că nu-mi place să dansez, de ce mă obligi…?“, îi transmise mental, pe jumătate indignată, pe jumătate curioasă să constate cât timp va rezista să mai stea pe scaun. Puţin, foarte puţin. Era intrată şi ea în jocul şerpilor.„ Bine măcar că pot conştientiza totul, da’ tot i-oi zice eu vreo două, între patru ochi, pe tema asta. De ce nu mă lasă în pace?“ Păşi plutind prin mulţime, ajunse lângă amicii ei şi începu să se bâţâie conştiincios, dar fără talent. O parte din ea rămăsese pe margine şi contempla scena cu o strâmbătură plină de sarcasm. Cealaltă, cea materială, decisese să activeze Bucurie şi acum surâdea. Nu-şi amintea s-o fi făcut vreodată la fel de des ca în aceste ultime câteva zile din octombrie 2008.

Erau cuvinte esenţiale, erau Chei

mai 19, 2010 de calatorprincersistele

„Până la urmă, n-a intervenit nici un obstacol în drumul meu spre Bucureşti. Ba dimpotrivă, lucrurile s-au legat cum nu se poate mai bine, de la nuntă am fost duşi cu maşina până la gară, biletele le-am cumpărat de la un particular cu jumătate de preţ, ca şi când Cineva ar fi deschis calea spre întâlnirea cu Alina. Ne-am instalat în tren, apoi el a plecat să doarmă într-un compartiment gol. Am rămas unde eram, experimentând în premieră o gamă întreagă de trăiri greu de pus în cuvinte. Cum puteam oare -–ÎN ACELAŞI TIMP – s-o ascult pe bătrânica vorbăreaţă din faţa mea, plasând ici – colo câte-o replică, s-o tratez (se plânsese c-o dor genunchii, mă oferisem s-o ajut şi acceptase netulburată), să ascult Vocea care-mi repeta într-un colţ al minţii un mesaj, să mă străduiesc să-l memorez ca şi când viaţa mea ar fi depins de el, să…?!? Odată cu acele structuri pe care le primisem în iniţiere, toate astea deveniseră nu doar posibile, ci, pare-se, naturale. Ştiam deja de la Mihai că întreg procesul din drumul spre mănăstire decursese după paşi dictaţi lui de Sus, că era vorba de o replicare a energeticului lui asupra mea şi că, odată validată, va declanşa o suită de transformări. Trebuia să învăţ să mă aflu deodată în mai multe locuri, mereu pe recepţie în toate direcţiile necesare, să fiu, băşca, atentă la posibile atacuri, programe induse şi autoinduse, agresiuni din partea entităţilor de tot felul sau a oamenilor înzestraţi cu Cunoaştere. Să mă obişnuiesc, apoi, cu acest ritm ultrarapid, să suport această subită accelerare fără să defocalizez la un prim nivel, făcând-o în schimb automat la un altul, superior. Metamorfoza începuse de ceva vreme, iar semnele erau vizibile. Păşeam altfel, foarte repede şi uşor, de parcă n-aş mai fi atinspământul, fapt de neconceput pentru o fiinţă ce ura funciarmente mişcarea şi se deplasase dintotdeauna cu o lentoare aproape agasantă pentru cei ce-ar fi dorit să-şi adapteze mersul după al ei. Gesturile îmi căpătaseră, şi ele, un ceva sacadat, de păpuşă cu cheiţă, atenţia expandase, crescuseră acuitatea vizuală şi auditivă, capacitatea de percepţie prin intermediul interfeţei- câmp. Mai greu era, deocamdată, cu emoţiile. Ale mele încă tindeau să recadă în uman, greu de decantat, amestecate, căci şocul întregii avalanşe de întâmplări mă luase pe nepregătite. Aveam acum tastatura de comandă, sentimentele deveneau o opţiune, nu un dat, şi totuşi mai oscilam între a trăi aceste evenimente din perspectiva restrictivă, dar intensă a umanului sau cealaltă, a unei fiinţe ce creează ori distruge cu un singur gând… Celorlalţi le scapă, chiar după atâtea încarnări pe Terra, şir lung de vieţi în trup de om, ce înseamnă cu adevărat să locuieşti aici. Sunt duri şi decişi, au tendinţa de a-şi lua informaţia din locul de unde-au coborât, mai înalt, iar ezitările, frământările, treama le sunt nu doar străine, ci şi nesuferite. Mintea lor mecanică şi genială n-are cum să priceapă de ce cineva ar putea, după un prim experiment edificator în acest sens, să apese iarăşi şi iarăşi pe declanşatorul Tristeţii, Nefericirii, Excesului, Durerii. Nu ţi-a plăcut ce ai ales? Simplu! ALEGE ALTCEVA! Comandă alt meniu şi Universul va avea grijă

să-ţi îndeplinească porunca. Mulţi învăţători veniseră pe Pământ purtând acest mesaj, doar că, sintetizat, se dovedea păgubos mult prea adesea. Manifestarea imediată, lucrul eficient cu intenţia rămăseseră încă apanajul puţinilor aleşi şi-al acelora care urcaseră în Cunoaştere. Unii, nici ei în proporţie de masă, izbuteau să materializeze ceva, cu trudă, la capătul unor ritualuri lungi, complicate, iar celor mai mulţi le era imposibil să ceară azi un măr spre a-l primi peste un an. Bine măcar că am reuşit să ţin minte ce-mi spusese Vocea: În numele lui Dumnezeu/Şi al fiilor lui Dumnezeu/Pentru Lumină/ În Duh şi prin Duh/De la moarte la viaţă. Erau cuvinte esenţiale, erau Chei.“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat capacitati paranormale, clarauditie, cunoastere, cuvinte-cheie, transformari dupa initiere | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe iunie 26, 2011 la 10:26 am* | *Răspunde* *Bia*

   Asta chiar e extraordinar, sa poti fi in mai multe locuri deodata, sa poti recepta atacurile si schemele sau conditionarile induse de altii.

Confruntarea

mai 21, 2010 de calatorprincersistele

- Mergem la mine-acasă şi o aşteptăm pe Al, te băgăm în meditaţie şi vedem atunci dacă eşti cine zici că eşti sau te-a trimis altcineva să afli ce ştim noi.

- Ok, dar ţineţi cont de faptul că mie îmi lipsesc instrumentele, n-am cum cerceta dacă şi cum mă manipulează cineva pentru propriul scop. Programe şi supraprograme va trebui să găsiţi voi, tu şi Alina, că eu…

- Să n-ai nici o îndoială, le vom găsi! Cât de bine-ţi va fi ţie după asta…deh, răspunse el, cu o umbră de asprime în glas. Sunt câteva lucruri care-mi dau de gândit. Mai întâi, de ce te activezi numai în prezenţa mea? Se pare că le iei, şi capacităţile şi la fel informaţia, de la mine din câmp!

- Nu ştiu! Reacţia bărbatului o descumpănise. Nu-i mai spuse că acele, mă rog, capacităţi (ce înţelegea el oare prin asta? – nu îndrăznea să-l întrebe ca să nu stârnească te miri ce cutremur) dăduseră semne de viaţă şi înainte de prima lor întâlnire, şi după ea, în lungul răstimp în care nici nu se punea problema vreunei revederi, iar pe Alia (tot numele vechi îi venea mai întâi în minte) nici n-o cunoştea încă.

- În altă ordine de idei, dacă Dumnezeu nu voia ca iniţierea să aibă loc, nu simţeai nimic! Şi, mai târziu, n-ajungeai aici.

Tăcură tot restul drumului cu metroul, apoi ajunseră în garsoniera lui Mihai. O invită să se aşeze, apoi îi întoarse spatele şi porni calculatorul. Vibraţia puternică a mantrei AUM intonată de Dalai Lama umplu încăperea, răspândindu-se din difuzoarele computerului şi învăluind spaţiul în culori pulsatile. Gazda începu să-şi studieze mailul, musafira – să privească prin jur. Nu c-ar fi fost prea multe de văzut în plan fizic, ştia odaia

asta aproape în întregime, excepţie făcând peretele cu icoane. „ …Logic, în ambele rânduri m-am uitat înainte, nu către uşă, drept e că habar n-aveam care-s regulile jocului…“ Se concentră asupra chipurilor de sfinţi, unele nespus de frumoase, apoi mângâie din ochi cristalele.

- Bună, făcu Alina, pătrunzând în holul miniatural şi de-acolo în cameră. Îşi agăţă geaca în cuier şi se aşeză pe pat, lângă Corina.

„Discuţiile n-au durat foarte mult. Al a încercat să mă introducă în starea de relaxare, însă eram mult prea tensionată pentru aşa ceva. Au hotărât să mă lase să vorbesc, cum pot, despre Cei Patru. Le-am istorisit frânturi din ceea ce ştiam despre coborârea Hessrei, Aliei, a lui Eord şi Tamrian pe Pământ. Au vrut apoi să afle cum de îi recunoscusem, iar când am pomenit de semnele din frunte s-au arătat interesaţi.Tot insistau să le spun numele Planetei. De unde? Erau multe…Alpha Centauri, apoi alte şi alte nume, ceva ce se auzea ca Sol…vaa, Vi-faa…Şi Andromeda! Dar de-acolo erau ceilalţi, fuseseră lupte şi rivalităţi crâncene, stele stinse. Suna ca la balamuc. Dac-aş fi vorbit cu cineva din lumea literară (doar ne gândeam, totuşi, la o carte, la un roman), poate mi-ar fi fost mai la-ndemână, însă nu mă găseam la un cenaclu SF. Le citisem însemnările vechi din caietul cu coperte maro. Zisesem şi frântura de parolă dezvăluită de Voce pe tren, o însoţisem cu gesturile aferente, dar Al a conchis doar că textul se referă la Sfânta Treime, semn că nu ştia Cheile…Nu le recunoştea? Cum aşa? Ei ar fi trebuit să-şi amintească totul! Doar veneau de acolo, nu erau, ca mine, muscă mică, neagră şi neputincioasă proaspăt picată într-un cocktail „lacteu“ prin intervenţia unor Puteri sucite! Şi totuşi, Parola pe care o recitasem toată noaptea ca pe-o litanie nu-i spunea Aliei nimic. Poate că nici n-avea de ce. O fi fost un balon de săpun, clinic clasificabil, născut în mintea mea de inadaptată ultrasensibilă cu te miri ce înclinaţii psihotice încă nedepistate. Apoi Al dădu, senină, verdictul: împreună cu Mihai formau perechea ultimilor încarnaţi din cvartetul acela. Ceilalţi doi, identificaţi drept Hessra şi Eord, refuzaseră să se mai nască aici. Aşadar eram o impostoare! Dacă acesta era adevărul, şi n-aveam nici un argument s-o contrazic (cine, în fond, mă credeam?), tot ce aveam de făcut era să dispar cât mai repede din peisaj.“

Intrebări fără răspuns

mai 23, 2010 de calatorprincersistele

- Vezi că ai tren de-acum în două ore, o informă tranşant Mihai.

- Plec, nici o grijă, răspunse gâtuit, apoi se retrase în bucătăria cât o tabacheră, trăgând uşa după ea. Ar fi fugit de-acolo chiar atunci… Deschise geamul larg – în casa aia nu se fuma, fireşte – şi-şi aprinse o ţigară. Îi tremurau mâinile şi ochii i se umpluseră de lacrimi. „Interogatoriul“ o tulburase. Fără nici un avertisment, se trezise ţinta unor acuze împrăştiate pe un ton violent. „Pretinzi că ai Cunoaştere…“, se răstise bărbatul, aproape nelăsându-i timp să replice, firav, că ea una nu pretinsese absolut nimic, că nu-şi făcuse loc cu coatele în toată povestea asta şi că, până la urmă, poate să înţeleagă şi fără urlete că e cazul să-şi ia tălpăşiţa.

- Alina, hai puţin pân-aici!, lansă ea din bucătărie. Cele câteva vorbe între patru ochi, „ca-ntre fete“, nu izbutiseră s-o liniştească. Nici n-aveau cum. Se simţea pusă la punct. Şcolăriţa rebelă şi mitomană fusese trimisă la colţ să stea în genunchi pe coji de nucă. Normal, era pe deplin vinovată. Se insinuase în zonă, intrusă cu tupeu, o neavenită ce încercase să pătrundă, cu fanteziile ei tembele, într-un loc unde n-avea ce căuta şi să-i convingă că, vezi Doamne…! Nu, nu era nici pe departe de-acolo, iar Alia ţinuse să i-o zică pe şleau, după ce, voalat, cu un zâmbet ironic şi milostiv, îi adusese la cunoştinţă că-şi făcuse – îi părea rău – vise degeaba. Era Corina cu adevărat o aberaţie, un virus programat să distrugă un binom binecuvântat şi prestabilit? Nu se recunoştea în portretul acela, nu acum. Cândva – cu sute de ani înainte – nu contase, între timp credea că, totuşi, a învăţat câte ceva din fiecare moarte semnificativă. Şi totuşi o oarecare legătură între ea însăşi şi acea Hessra tot existase, până-ntr-un final. Al afirma că entitatea cu pricina fusese prezentă la naşterea Corinei şi că aceasta din urmă era un medium bun pentru comunicările ei, mandatat să-i noteze mesajele. Starea de nemulţumire şi iritare generală persista. După ce părăsise separeul, îşi scosese ansa şi raportorul şi se apucase să măsoare.

- Vezi că nu eşti în alfa! Condiţionezi mişcările ansei! o atenţionă tăios Alina.

- Da? Bun, atunci te rog să măsori tu! Eu pun întrebările mental, tu-mi spui dacă răspunsul este da sau nu.

- Ok, răspunse, cu instrumentele radiestezice în mâini.

- Prima întrebare…am formulat-o…zi răspunsul!

- Da! - Acum şi a doua…eşti gata?

- Îhî.

- Răspunsul e… - …Nu.

- Păi vezi? Rezultatele sunt identice, la fel mi-a dat şi mie, îi spuse Alinei, pe un ton ceva mai sigur.

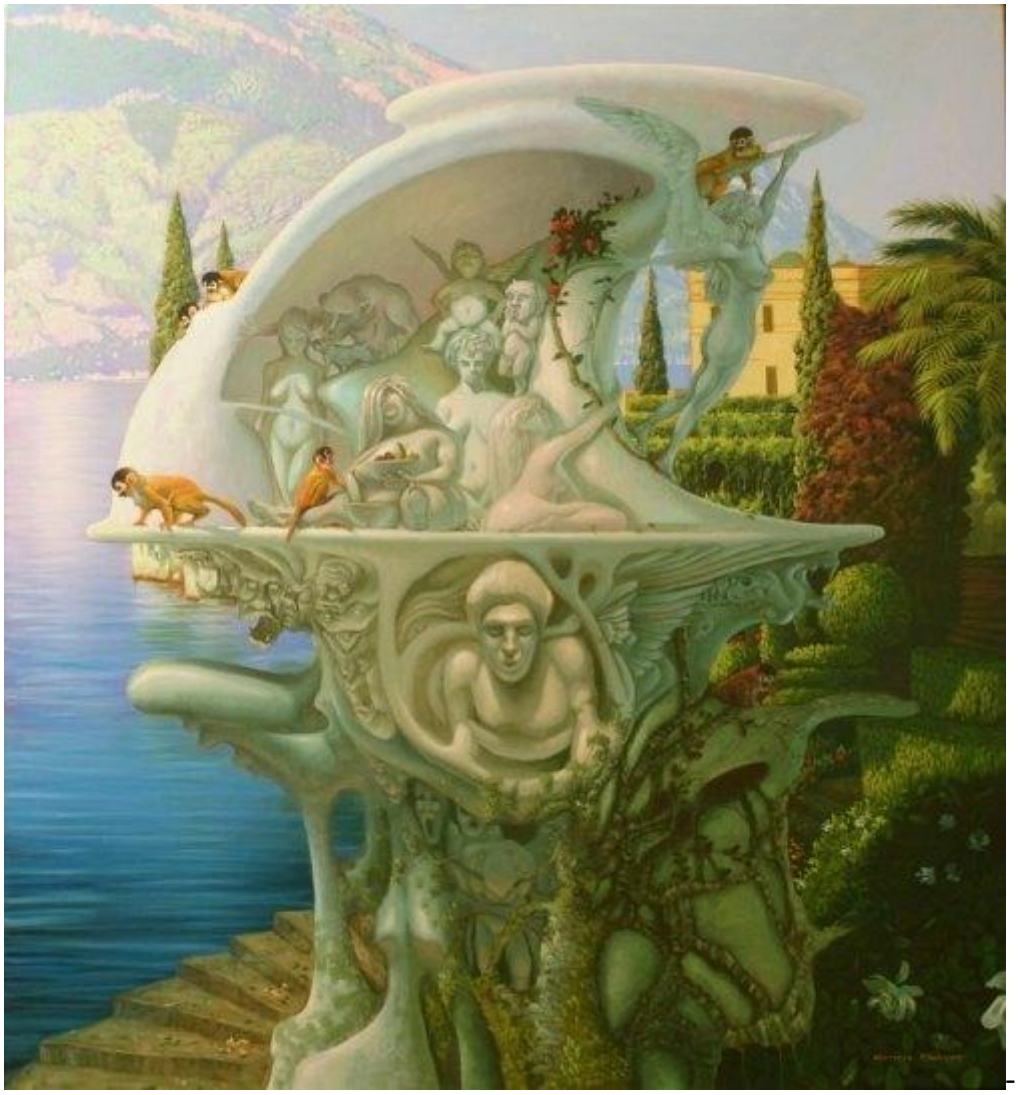

- Spune-ne ce anume ai întrebat! Ne privește pe noi! interveni Mihai. Nu. Sunt întrebările MELE și le-am adresat la persoana întâi, așa că pot păstra răspunsurile pentru mine. Vă promit că o să-mi îndeplinesc datoria faţă de voi şi o să scriu cartea. Dacă asta trebuie să fac, o s-o fac. „…pe urmă o să-mi văd de încarnarea asta de căcat, cât mai am din ea, şi nu pot să sper decât că n-o să mai aud de voi niciodată, e bine?“ continuă în gând.

Deprogramarea

mai 28, 2010 de calatorprincersistele

Întreaga experienţă se încheiase cu o scurtă şedinţă de deprogramare. Cei doi o puseseră să închidă ochii, apoi o readuseseră la matricea ei originară, debarasând-o de toate programele lipite. Le mulţumi, se simţea ceva mai bine. Îl lăsară pe Mihai în garsonieră – voia să facă un duş – iar ele plecară până la o biserică din apropiere, unde aveau să-l aştepte.

- Ei, şi cum a fost? Aveam multe programe pe mine?

- Da, au fost câteva, iar inima îţi era spartă în două!

Corina tăcu. Era mai bine decât să-i spună Alinei că, deh, aşa arăta inima ei, atunci şi probabil pentru încă multă vreme. Încă nu i se uscaseră lacrimile, iar în biserică, în loc să se uite Sus, cum făcea de obicei, continuă să se smiorcăie, la doi paşi îndărătul lui Al. Îi plăcură crucile uriaşe făcute de părintele care slujea, nu se miră excesiv constatând că preotul îi privise atent pe toţi trei atunci când Mihai li se alătură. „Poate că de-aia m-au adus ăştia aici, să fiu văzută“, îşi zise.

Se despărţiră apoi de Alia şi o porniră spre gară. „Experimentul Bucureşti s-a încheiat, deci…Măi să fie, ăstora nu le-a trecut nici un moment prin cap c-aş putea să refuz să scriu cartea. Ok, sunt un biet omuleţ mai şui, aşa, suficient de labil mental cât să servească drept channel pentru o cucoană de pe Planeta Nuştiucare, da’, teoretic cel puţin, mai dispun de liber arbitru. Dacă vreau să scriu – scriu, dacă nu… Şi plătesc, mai am atâta sânge-n instalaţie cât să plătesc! Apoi despre chei, parole şi-alte alea, n-au decât să le afle singuri! Sau de la Al Patrulea, când o să catadicsească să apară… Chiar, ăla ce soi de arătare o mai fi, tot ca mine, un ins consumat de nefericire, responsabil PR pentru cineva care s-a săturat de Terra şi-a zis pas?“. Ştia că în spatele acestui monolog se ascundeau alte revolte, se simţea însă atât de frustrată încât n-avea de gând să le reprime. „Ei bine, da! Reacţionez pământeşte, carne, oase şi imbecilitate cronică de maimuţă gânditoare! Şiiii??? E opţiunea mea, am dreptul la ea! De viaţa mea s-a ales praful şi pulberea, aşa că pot şi eu să mă manifest, nu? Am voie să protestez, nu? Mi se permite, cred, să mă înfurii…“

Ajunseră în gară, cumpărară biletul ei de întoarcere, pe urmă îşi luară el un ceai, ea o cafea şi se duseră, cu paharele de plastic în mâini, pe peron. Fumă o ţigară, pe urmă pe-a doua. Era conştientă că asta-l irita pe Mihai, dar nu-i păsa. Nu acum. Pentru ea urmau drumul şi cartea. În van se legănase în iluzia c-ar fi putut să „rupă

contractul“, să şteargă cu buretele aceste ultime câteva zile, să restituie armele şi să plece unde vedea cu ochii. Discursul tăcut şi ostil de-adineaori era vorbărie goală.

- Hai, e vremea să urci în tren, îl auzi, ca de departe.

- Da. Ei, asta este. Pa!

- Pa! Baftă la scris.

Se pupară pe obraji, apoi Şamanul deschise larg braţele şi o îmbrăţişă camaradereşte. „…Ca un om“, îi trecu prin minte.

- Mi-ar prinde bine o încurajare, mărturisi.

- Curaj, găină, că te tai, râse el, făcând-o să iasă din dispoziţia aceea înnorată.

- Haha, ştiam că asta ai să zici!

- Încearcă, pe tren, să dormi puţin…

- Nici vorbă, am de scris, caietul şi pixul sunt pregătite, de-acum nici la budă nu mă mai duc fără ele…

- Să ai grijă de tine!

- Şi tu de tine…Şi de Al.

Câteva minute mai târziu, trenul se puse în mişcare. „Daaa. Cu ce începem? Păi, întâi de toate, să dezactivăm umanu’, că mă sâcâie!“

Şi nu puteam ieşi din poveste

mai 31, 2010 de calatorprincersistele

Scoase vechea agendă cu coperte maro, găsi o filă albă şi primele cuvinte se prezentară la apel ca şi cum ar fi fost acolo de multă vreme, aşteptând. Era 26 octombrie 2008. *„Nu ştiam nici ce, nici cum anume s-ar cuveni să aştern pe paginile albe. Prea multe nu-mi spuseseră Alina şi Mihai. Doar că misiunea mea era să dau mărturie despre Iniţiere, dar şi despre felul în care patternul energetic al unui născut pe Terra se adaptează mutaţiilor rezultate din adăugarea de câmpuri duplicate de sorginte nepământeană, cu conexia în dimensiuni mai înalte. Subiectul avea legătură cu declanşarea mecanismelor ce stau la baza capacităţilor psi, de la telepatie şi ieşire în astral până la decuplarea reţelei emoţionalului de la bateria-sursă, cu acomodarea umanului la această trezire. Odată acest capitol încheiat, urma să trec la un altul, cel al portalului spre Quadri şi Penta-dimensiune, asta pe măsură ce aveau să mi se reveleze Cheile: parolele ce deschid porţile, gesturile care le însoţesc menite să desigileze spaţiile de trecere. O parte din ele urmau să ajungă la mine, altele aveau să devină limpezi mai târziu. Trebuia să încep de undeva, iar îndrumările lipseau. Am ales să înşiruiesc faptele aşa cum au fost, în ordinea dictată de curgerea timpului linear, încercând să prind din ghemul propriei memorii un capăt de fir şi să depăn istoria. Deja se scria, deşi nu era scrisă încă, era deja scrisă deşi cineva – eu – de-abia acum se gândea cum s-o scrie. În zadar fugisem din calea ei, până la urmă îi căzusem pradă. N-aveam decât să ţes mai departe, legând nod după nod, canavaua aceea. N-aveam decât să navighez fără busolă, lăsându-mă purtată spre o destinaţie ce rămânea obscură. Eu cea din carte aveam până la urmă să devin mai vie decât aceea care umplea acum filă după filă cu litere diforme ce nu păreau a-i aparţine, armată invadatoare cotropind ţinuturile caligrafiei sale obişnuite, ordonată ca un desen decorativ. Eram aproape liberă, aveam voie să evadez spre Oricând şi Oriunde, dar cu nici un chip nu puteam ieşi din poveste. Acolo mă aflam în fiecare zi, multe ceasuri. Când ceva nu era rostit curat şi deplin, mă făceam cocoloş. Seara mă micşoram, deveneam plată şi netedă ca o coală, mă împătuream cât să mă strecor într-un sertar întredeschis şi adormeam.’*

Seara, pe malul apei

iunie 3, 2010 de calatorprincersistele

„Drumul spre Porţi nu se lasă parcurs până la capăt. Ajungi mai întâi în faţa unui perete înalt de stâncă. Acolo, atârnate pe szuporturi aşezate în stânga şi în dreapta, stau pumnalele-fulger, în tecile lor opace. Să le iei deodată, pe fiecare cu o mână. Ai să-ţi fixezi buricele degetelor mari în lăcaşul anume scobit în mânerele armelor pentru ca materia densă, gri verzuie ce le acoperă tăişul să se sfărâme în bucăţi. Abia după aceea poţi introduce lama amândurora în fantele unde licăreşte raza fosforescentă, rostind primele chei. În numele lui Dumnezeu şi al Fiilor lui Dumnezeu, pentru Lumină, în Duh şi prin Duh, de la Moarte la Viaţă. Fulgerele se alungesc, pumnalele se transformă în spade. Cu braţele întinse şi săbiile-n mâini ai de făcut anume mişcări, câte una însoţind fiecare fragment de parolă, până când Poarta se deschide. Şi vezi că îndărătul ei se află o alta. De aceea treci numai dacă eşti dintre păstrătorii celor Patru Peceţi.“ Închise caietul. De când ştia ce are de făcut, nu se mai despărţea de el nicio clipă.

- Ei, da, l-am cărat şi aici cu mine. Ce, vrei să rămân iarăşi, ca pe dolmă, în pană de hârtie? Mai ţii minte că a trebuit să-ţi dezveleşti Psaltirea de coperta lucioasă ca să pot eu să-mi aştern undeva însemnările?

- Da, mai ţin. A, că veni vorba de experienţa de pe dolmă şi din pădure… Când am rămas în urma voastră eram, sincer, cam necăjită că nu puteam ţine pasul. Şi mă mai şi dureau picioarele. Mi s-a transmis următorul mesaj: „Bucură-te că te afli aici, că participi la asta. Nimenea nu e înfrânt, şi ultimul e biruitor“, îi răspunse Floriana.

- Şi-acu’ ce faci, vii cu mine pe mal sau mă duc singură?

- Hai că vin!

Nu era pentru prima oară când îi ţinea Jupânei companie în ceea ce ea numea „lucrările de la ceas de seară“, operaţiuni niciodată identice de alungare a răului, desfăşurate după cum cerea intuiţia performerei, cu un unic element fix: trimiterea de lumânări aprinse în josul canalului ce traversa centrul oraşului, înlocuită, atunci când aveau lor în pădure, cu un foc. „*E linişte şi întuneric, stau şi privesc flăcările minuscule plutind pe luciul neguros al apei. Repet în gând Tatăl Nostru până când simt că devin o făptură uriaşă, cu aripi largi, a cărei voce n-o recunosc. Spun cu glas tare ceva ce sună a rugăciune şi descântec, nu ale mele sunt cuvintele. Răul să se spulbere/Binele să-nvingă/ Iar întunericul să facă loc Luminii. Întind braţe lungi, fantastice, le mişc după cum mi se dictează, ştiu din nou că am primit alte Chei. În palme mi-au coborât pumnalele – fulger, şuieră despicând aerul aspru şi umed, undeva mă mai aşteaptă o Poartă. După ea, alta, în faţa căreia vin cu înc-o rugă. Ca s-o înduplecI, trebuie să te-audă zicând: Doamne Dumnezeule/Iartă-ne nouă păcatele noastre/Salvează-ne pe noi din Focul Gheenei/Ia la Tine toate sufletele/ Dar mai ales pe acelea care au mai mare nevoie de mila Ta/Preasfântă Născătoare, mijloceşte pentru noi/Noi te iubim, salvează lumea noastră.“*

- Suntem gata, putem pleca.

- Hai, dar te rog să mă aştepţi puţin. În parc, undeva lângă vreun felinar, o să am de scris câte ceva în caiet.

- Ei, da, cartea, am văzut. Te-ai pus pe treabă şi informaţiile vin. Nu erai tu acolo, pe mal.

- Nu, nu eram…Se pare că a trebuit să fiu aici, lângă apă. E conductor universal şi punte între tărâmuri. Cât de bine am înţeles eu ce mi s-a dictat…nu ştiu, sper ca toate astea să se lege cumva. Să nu mă întrebi mai multe, nu am voie să-ţi spun.

- Stai tu pe pace, că nu încerc eu să aflu…Dar ai grijă, o parte din ce vezi şi auzi va trebui să ţii o vreme numai şi numai pentru tine. Ai răbdare!

- Da mă, uşor de zis!

- Hai că poţi!

- Deah. Dacă-i musai, cu plăcere.

- Ai ghicit!

Până la ele-n cartier mai aveau puţin, s-au despărţit în staţia de troleibuz, apoi Corina s-a îndreptat spre casă. „Ei, o să mă apuc să umplu câteva file, iar de la redacţie o să i le trimit lui Mihai. Nasol e că ăsta – parcă văd! – o să stea mut ca peştele-n făină, fără să-mi zică nimic – nimicuţa despre ce am de exacutat în continuare. Până la urmă m-oi descurca eu.“ Credea sincer că, dacă tot i se încredinţase rolul povestitorului, va afla la momentul potrivit cum anume trebuie să procedeze.

Frica a dispărut treptat

iunie 7, 2010 de calatorprincersistele

„Dintre toate, frica a dispărut treptat. Întâi am observat că nu-mi mai era teamă de oameni, că ideea de a interacţiona cu ei în contexte care altădată mă blocau până la amâna sine die chestiuni stringente încetase să mă mai apese. Rămăsesem celebră printre prieteni după ce, şapte ani la rând, nu-mi plătisem impozitele la Primărie pe considerenutul că acestea se puteau achita exclusiv la sediul municipalităţii, iar pe mine mă teroriza contactul direct cu orice tip de oficialitate, de la funcţionarul public sau bancar la poliţaiul de cartier sau controlorul de bilete din tren ori tramvai. Nu mai lipeam, înspăimântată, zidurile în faţa a ceva ce părea mai mare şi mai puternic decât mine, pierdusem nu ştiu cum şi unde teama de conflicte, de maşinile de pe şosea, de şefi, de incertitudini, de întârziere, de respingere. Potenţialul agresiv al mediului înconjurător nu mai declanşa în mine reacţii vechi de copil crescut în puf, scutit prin definiţie de lumea concretă prin intervenţia binevoitoare şi fatală a unui tată hiperprotector nu numai cu mine, ci şi cu mama. La noi acasă, Pater Familias îşi asuma integral toate treburile practice, ele se rezolvau de la sine. Un dispreţ suveran le izgonea până şi din conversaţiile zilnice, erau trecute sub tăcere, ca faptele de ruşine, pentru simplul motiv că păcătuiau prin banalitate. Acum…nu, nu mă simţeam intangibilă, doar gata să-mi vindec singură eventualele răni. Dacă mă făceau fericită toate aceste transformări? Greu de zis. Poate mai stabilă. Cei din jur se mirau de partea văzută a prefacerilor prin care treceam, eu însămi – mai degrabă de o excrescenţă venită să ia locul trăirilor obişnuite, o formă de cinism, un sâmbure tare pe care nu mi-l ştiam. Îl întâlneam când şi când la alţii, îl catalogasem mereu ca pe un simptom al anafectivităţii, îi aplicasem eticheta detestabilului şi-l arborasem numai când ţineam să plătesc cuiva pentru vreo culpă, imaginară au ba. Alunecată pe panta unei disoluţii gradate a datelor ce mă compuseseră dintotdeauna, prinsă-ntr-un plan de „defragmentare a hardului“ cum nu mai cunoscusem şi pe care nici nu cred că-l privisem vreodată ca pe o posibilitate reala, nu ştiam să mă reconsider decât apelând la oglinzi, la cei din preajmă, care, pe rând, să mărturiseau plăcut surprinşi de noua mea piele. Eu nu mai eram eu, mă ghemuisem într-un ungher şi lăsasem spaţiu altcuiva, o necunoscută pe care trebuia s-o „învăţ“ de la zero, una care vedea totul altminteri, avea certitudini mie străine, construia prezentul fără să se slujească de uneltele de demult, prolifera în învelişul meu de stea dublă, mă alungase şi creştea victorioasă, nesocotindu-mi neliniştile, contrarietăţile, drama.„

Sub semnul îndoielii

iunie 10, 2010 de calatorprincersistele

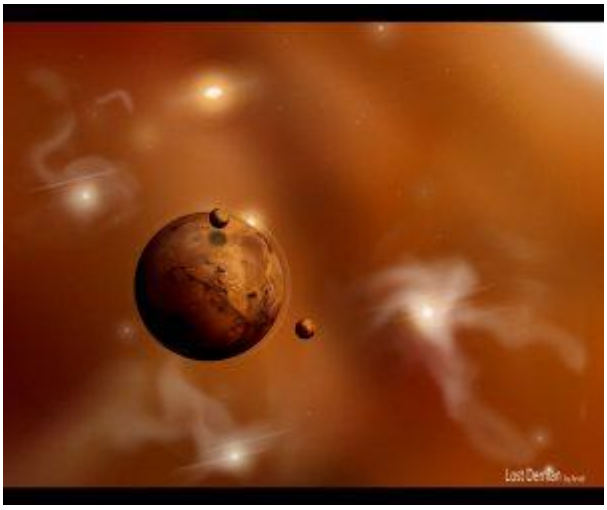

Câtă vreme a fost suficient să-şi amintească întâmplări şi dialoguri, le-a turnat în filele albe fără prea mare dificultate, uneori uimită de acurateţea cu care propria memorie îi reda episoade trecute până la nivel de amănunt, ca şi cum mintea i-ar fi fost de la bun început pregătită pentru exerciţiul narativ în care se trezise implicată din senin. Era destul să se întoarcă în timp. O făcea cu totul, plonja în Atunci până când scenele petrecute cu luni în urmă deveneau vii, vibrau şi se ţăsau prinse. Încet – încet, izvorul, însă, secase, personajele înţepeniseră şi ele la capătul ultimei scene petrecute aievea, iar povestea nu era gata. Ici-colo, câte un vis, câte o viziune sau spusele vreunei Voci se atârnau ca nişte mărgele de poalele istoriei la care trudea, dar nu era de-ajuns. Zilele i se scurgeau între evenimentele rutiniere de la slujbă şi trânta cu cartea, între umanul pe care mai simţea nevoia să-l activeze conştient spre a se asigura că încă mai e acolo şi trabnsformările ce nu dădeau semne a se fi încheiat. Ar fi vrut să poată vorbi cu cineva despre toate astea, mai ales cînd o vizitau îndoielile, ar fi vrut să verifice cumva corectitudinea informaţiilor pe care le primea, deşi undeva persista gândul că dubiile nu vin din Lumină şi că încercările de a-şi defini stările între bun şi greşit erau destinate s-o atragă spre capcana dualităţii. Singurul om cu care, mai pe după vişin, împărtăşise câte ceva din toate astea fusese fostul ei iubit.

După despărţire, se mai întâlniseră o dată şi ieşiseră împreună la restaurant, iar Corina profită de ocazie plasându-şi întrebările „ciudate“ pe terenul…literaturii. Punctul de pornire fusese proza science-fiction.

- Fii atent la următorul scenariu SF: ce-ai face tu dacă, printr-o intervenţie extraterestră, să zice, ai dobândi abilitatea de a – ţi „opri“ toate sentimentele omeneşti care produc disconfort? îl întrebase pe Dorin.

- Cum adică?

- Adică să ţi se instaleze un mecanism prin care, ştiu eu…tristeţea, angoasa, furia, dezamăgirea ar putea fi, fiecare, „stinse“, lăsându-ţi capacitatea de a trăi numai emoţiile pe care le preferi, în speţă cele pozitive, dar nu neapărat. Să poţi decide tu asupra lor. Ai accepta o asemenea ofertă?

- Nu. Cred că nu…

- Dar gândeşte-te la avantaje! N-ar mai trebui să suferi, ai putea să trăieşti optând mereu pentru bucurie, fericire…

- Da, dar n-aş mai fi om.

- Ba ai fi, dacă asta ai alege, dacă ai activa stările sufleteşti specifice pământenilor.

- Tot inuman ar fi.

Atâta fusese în stare să scoată de la el. Era suficient. Probabil că majoritatea terrienilor ar fi reacţionat identic… Era sigură că, dacă ar fi relatat totul la persoana întâi, Dorin s-ar fi îngrijorat pentru sănătatea ei psihică. Câţi, de altminteri, chiar dintre prietenii ei mai deschişi spre cele spirituale, n-ar fi făcut la fel? Chiar şi fetele, Anda sau Mihaela, ar fi fost reticente, numai Floriana, căreia îi pomenise în treacăt despre o parte din schimbări, le luase drept naturale. Şi, sigur, mai erau unele la care ea însăşi refuza încă să se gândească, necum să vorbească despre ele. Nădăjduia din toată inima că va primi de Sus permisiunea să le ţină pentru ea. „Dar dacă…dacă fac şi ele parte din carte? Nu..nu văd de ce, sunt prea…Şi nici mie nu mi-e clar…Nu ştiu cum să le interpretez… Sau n-am curajul…“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat exercitiu literar, extraterestr, indoieli, scenariu SF | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe iunie 25, 2010 la 8:04 am* | *Răspunde* *Oana*

   Uau… sa nu mai simti teama, indoiala, descurajare…
   Sa te uiti la un criminal.. si sa nu il mai judeci, sa nu il dispretuiesti… ci doar sa il iubesti ca pe un alt copil de-al lui Dumnezeu ratacit de pe Cale.. Vreau si eu!

   pe iunie 25, 2010 la 10:55 am | *Răspunde* *viviana*

   Sa vrei e…chiar primul pas. Apoi vine momentul sa ceri asta. Din toata inima, din toata fiinta ta. Ne-a mintit El cand a spus
   „Cere si ti se va da“, „Bate si ti se va deschide“? Nu ne-a mintit. Doar ca noi ne-am cam indoit ca e chiar atat de simplu. Mai intai ne-am revoltat impotriva Creatorului, apoi am gresit, apoi ne-am pedepsit noi insine cand am uitat ca suntem copii Tatalui. Am “confectionat” si iluzia separarii, a noastra de El, a Lui de noi, a noastra intre noi. Miracolul e ca ni s-a lasat sansa reintoarcerii. Cheia e una singura. Iubirea!

O nouă energie

iunie 14, 2010 de calatorprincersistele

„Dacă îţi poţi imagina că se întâmplă..în general, ţi-e imposibil să accepţi că se întâmplă în imediata ta apropiere. Adminţând că tpate astea au loc lângă tine, chiar acum, nu-ţi vine a crede că ele se petrec cu tine. Dacă, până la urmă, ajungi şi la această înţelegere, neverosimil ţi se pare felul cum, ei bine, tocmai în tine se desfăşoară ceva de neînchipuit. În tine. Şi, până atunci, te cramponezi de convingerea, din ce în ce mai palidă, că n-ai fost tu sursa, că doar te-ai nimerit prin preajmă, că-n locul tău ar fi putut, ba chiar ar fi fost cazul să fie altcineva. Fără precedentul din octombrie 2008, seara de 6 ianuarie 2009 m-ar fi alarmat peste măsură. Aşa, deşi relativ liniştită, nu m-am putut rupe până la capăt ispitei de a arunca în ograda altuia responsabilitatea unui verdict. Mihai asistaste la declanşarea fenomenului, îl provocase chiar, de la el aveam să-l aflu.“ Un punct negru, apăsat, puse capăt frazei. Femeia îşi trecu degetele peste filele dictando, urmări cu vârful arătătorului linia unde foile se îmbinau, apoi se ridică de la masă, îşi luă paltonul şi ieşi.

„Salut! Aseară stăteam eu paşnică şi mă uitam frumos la un film, fără să fiu foarte atentă acolo, dar nici concentrată pe altceva. În absenţa oricărui preaviz, mi-au apărut încă nişte scuturi (adică, mă rog, poate nu ştiu să aşez asta în cuvinte – nu altele ci, la cele deja existente, straturi suplimentare. Solzii din spinare s-au îndesit, s-au ivit câteva rânduri noi, iar crestele au devenit mai mari, cu partea proaspăt crescută de o consistenţă eterică, în culori strălucitoare, predominant fiind un albastru deschis, luminos, amestecat cu galben). Tot procesul a durat cam jumătate de oră. Aşa trebuie să fie? Ia zi-mi! S-au extins cumva structurile alea cu încă un câmp?“

Dădu click pe send şi închise inbox-ul. Uitase să adauge un rând despre aripi, iar răspunsul, unul urându-i baftă şi confirmând că era vorba de o nouă energie…normală, o făcu să-şi dea seama că subiectul în sine era închis. O lună mai încolo, când armura astrală expandă pentru a treia oară, dezvoltând un soi de apărători laterale pentru cap, gât şi trup, nici măcar nu i-a mai trecut prin minte să pomenească despre asta.

Prizonierii din noaptea astrală

iunie 18, 2010 de calatorprincersistele

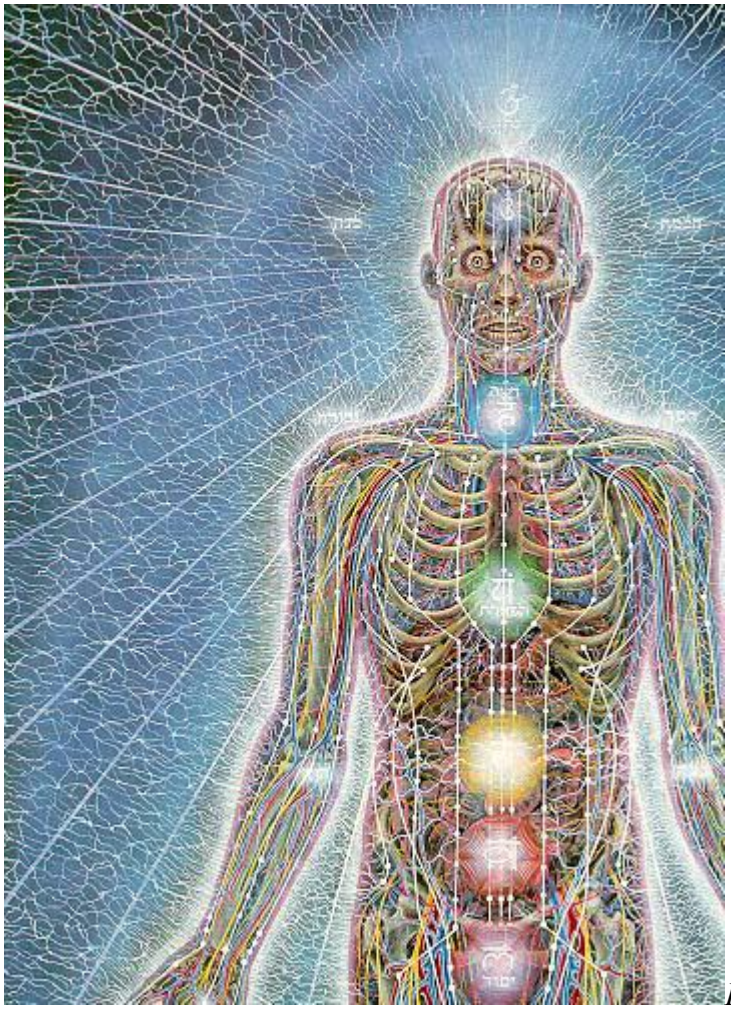

Hai că avem treabă! Asta a fost tot ce-am auzit înainte ca forma mea să se schimbe şi să mă trezesc propulsată în întunericul astral, undeva la marginea unui loc pe care-l simţeam drept…neutru. Îmi păstrasem conturul uman, dar căpătasem transparenţă şi mă recunoşteam ca fiind eu, aceeaşi, numai după reţeaua de fire în irizaţii fosforescente ce mă mă străbăteau, făcându-mă să arăt ca-n pictura psihedelică a lui Alex Grey. Zborul mi s-a oprit în faţa unei…da, era o închisoare. De fapt un soi de lagăr de prizonieri, o comunitate de femei şi bărbaţi, dacă era să judec după siluetele caroiate la fel ma a mea, dar cu filamentele mai rare şi într-o gamă cromatică mai stinsă. Am înţeles pe dată că era vorba de nişte ostatici reţinuţi aici prin Drept Divin, la finele unei lupte, şi că venise vremea ca ei să fie eliberaţi şi vindecaţi. Uşa zonei care-i ţinea captivi se deschisese, cu toţii ne-am recompus quasiinstantaneu într-un salon asemănător celor din spitalele de pe Pământ, însă mai mare, unde alte fiinţe asemenea mie, de ambele sexe detectabile oarecum în desenul exterior al trupului, se îndeletniceau deja cu declanşarea unui flux luminiscent, în rogvaiv, destinat reumplerii secvenţelor golite din matricea foştilor deţinuţi de război. Preţ de ceea ce, în mintea mea de pământeancă, a durat câteva ore bune din noapte, iar cei ce mă chemaseră la lucru mi-au comunicat mental că, de fapt, ar fi însemnat în plan terestru câteva luni, am muncit cot la cot cu echipa aceea la refacerea reţelei energetice a pacienţilor scăpaţi din prizonierat. Am făcut-o cu bucurie, deşi nu ştiam nici cine sunt ei, nici numele autorităţii care mă adusese în mijlocul lor. M-am deşteptat din somn în zori, învăluită-ntr-o stare de bine cum nu mai simţisem demult.“

Ştii cine eşti?

iunie 21, 2010 de calatorprincersistele

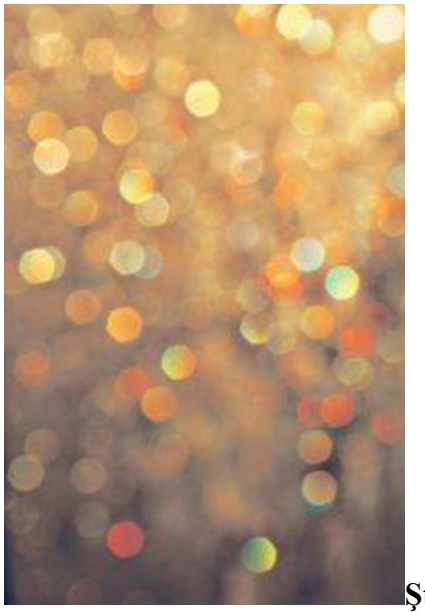 **Ştii cine eşti? Te întreb acum…Ştii cine eşti?** Nu, nu te grăbi să răspunzi, nu rosti încă acel „Da“ care ţi-a venit repede în minte şi pe buze.

Ai vrea acum să-mi spui că te cunoşti de multă vreme, şi încă foarte bine. Ţi-ai explorat sufletul de nenumărate ori, ai înţeles perfect unde duce fiecare drum, ce îngeri şi ce demoni se pitesc în toate colţurile, câtă lumină şi câtă umbră ai adunat înlăuntrul tău. Îţi aminteşti perfect fiecare clipă în care ai fost I**ubire, Bucurie, Mărinimie, Fericire, Bunătate, Tandreţe, Echilibru, Armonie.** Şi n-ai uitat când, împins de vâltori, ai căzut în braţele înspinate ale Tristeţii, **Egoismului, Nefericirii, Răutăţii, Răcelii, Dezechilibrului, Dizarmoniei**.

Iar gândurile, cele mai frumoase şi cele mai urâte, mai ales pe acelea care te vizitează cel mai des, le-ai acceptat ca fiind tu. Parte din tine, multiplicată parcă la nesfârşit.

De când ai început să-ţi aduci aminte că ai trăit multe vieţi, ai început să vezi şi dincolo de ultima ta naştere. Aşa ai descoperit alte emoţii, treze după sute de ani de la întâmplările care le-au iscat. Ai plâns în hohote o despărţire petrecută cu veacuri în urmă, ai zburat pe aripile strălucitoare ale unei victorii peste care s-a aşternut atâta timp că nici nu-l poţi cuprinde.

Atunci ţi-ai închipuit, iarăşi, că ştii cine eşti. Pentru o clipă, te-ai crezut mai înţelept decât alţii, semenii tăi care nu aveau încă acces la propriul trecut. Apoi a venit **Nenorocirea** şi s-a aşezat cu tine la masă, ca să te facă să-nţelegi că nu eşti cu nimic mai presus decât ei. Ţi-ai plecat capul cu smerenie şi, de aceea, **Dumnezeu** te-a iertat şi ţi-a dăruit **Norocul Neaşteptat**.

Dar tot n-ai aflat cine eşti. Nici atunci, nici mai târziu când câteva din scenariile vieţii tale au părut a se repeta, cu distribuţie nouă, sau când pacea pe care ţi-ai câştigat-o cu greu a fost tulburată de dureri ce nu-ţi aparţineau. Ai învăţat să faci deosebirea între lacrimile tale şi cele pe care alţii le varsă în tine doar fiindcă ai încuviinţat să te transformi în ulcior spre a le plânge.

Ai desluşit, citindu-l pe Azi, lecţia pe care Ieri ai ignorat-o. Ai mai crescut, dar încă nu ştii cine eşti. **Ai făcut numai câţiva paşi prin infinitul din tine.**

Postat in Uncategorized | Etichetat autocunoastere, descoperirea infinitului din tine, intelepciune, invatatura | 3 comentarii

3 Răspunsuri

1. *pe iunie 21, 2010 la 12:35 pm* | *Răspunde* *strong heart*

   hmmm… atat pot sa spun… hmmm

2. *pe iunie 22, 2010 la 8:07 pm* | *Răspunde* *mihaela*

   cata dreptate ai, draga mea. habar nu avem ce e inauntrul nostru. cand credem ca am ajuns sa intelegem, ne dam seama ca nu stim nimic

3. *pe iunie 23, 2010 la 1:58 pm* | *Răspunde* *viviana*

   Adevarata calatorie se petrece in interiorul nostru. E o lume intreaga de explorat, de descoperit, de…corectat. Nu apuci sa te plictisesti, asta-i sigur. Si, cum zice Sorin Comorosan, unul dintre prozatorii mei preferati, „cand am aflat toate raspunsurile, Cineva mi-a schimbat intrebarile“…

Cealaltă Geografie

iunie 24, 2010 de calatorprincersistele

Cam întindea pelteaua. Puţin, dar o-ntindea. O dispoziţie matinală asemănătoare îi provocau oricare dintre călătoriile, în vis sau doar în meditaţie, prin ceea ce numise mereu „oraşele paralele“. Descoperise aşezările din Cealaltă Geografie încă din anii copilăriei: întâi, unul dintre pasajele atât de frecvente în centrul micului burg ardelean unde se născuse o dusese nu în strada paralelă, bine ştiută, ci pe o uliţă cum nu mai văzuse. Pietruită, aceea trecea printre două şiruri de căsoaie albe cu câte două caturi. Muri groşi, spoţi cu ceva ce aducea a a var, căscau ici-colo occhii ferestrelor uneori oblonite, alteori goale, întunecate, lăsând vântul să huiască nestingherit prin încăperile pustii. Cel puţin aşa păreau. Liniştea desăvârşită, încremenirea împărăţeau peste acest colţ de lume. Mersese o vreme pe lângă ziduri, în nădejdea nemărturisită că poate va întâlni pe cineva. Când îşi dădu seama că nu-şi auzea nici măcar propriul pas, o luă frica. Alergă către punctul pe unde intrase acolo, o zbughi pe sub poarta boltită, traversă curtea interioară şi nu se opri să-şi tragă sufletul decât când zări cenuşiul familiar al trotuarului pe care-l bătea seară de seară, însoţindu-şi bunica la vecernie. Expediţiei aceleia îi urmaseră multe altele. „*Erau…cum le spuneam? Da, vitrinele, un culoar despicat în mijlocul unei străduţe obscure, şi ea din partea istorică a oraşului. Pe urmă casa mare din scuar, o construcţie lătăreaţă, barocă şi coşcovită răsărită suspect într-un pătrat unde drumul dădea impresia că s-a tolănit să se odihnească. Apoi biserica de după vie, o impozantă bazilică veche, primul loc din Zona Paralelă unde întâlnisem făpturi omeneşti. La muntele de fier n-ajungeai decât după ce luioa trenul şi petreceai ceva vreme în vagonul de lemn fără geamuri, apoi în barca totdeauna supraaglomerată care te purta peste luciul lacului înţepenit. Aşezările descoperite mai târziu, câteva după Iniţiere, erau altfel şi… atemporale. Niciun detaliu arhitectonic nu le-ar fi putut ancora într-o epocă sau într-o civilizaţie anume. Clădirile impersonale, fără locatari, dar cu câte un portar al cărui rost nu putea fi decât cel de a păzi totul în aşteptarea unor refugiaţi ce încă nu ajunseseră, nu trimiteau spre timpurile cunoscute, rarii trecători nu-ţi răspundeau la întrebări şi parcă nici nu te vedeau cu adevărat. Erau oameni întru totul obişnuiţi îmbrăcaţi în hainele veacului XX, însă croiala clasică, austeră, nu-ţi îngăduia să te fixezi la un deceniu sau altul. Magazinele, căci magazine erau, deşi nu se vindea nimic înăuntru, n-aveau uşi. Zidul devenea pur şi simplu străveziu când te opreai în faţa lui, intrai, iar omul de dincolo de tejghea te privea fără o vorbă, apoi umplea o pungă cu un soi de plăcuţe/tăbliţe sclipitoare, de mărimea unei palme, pe care ţi-o înmâna tot în tăcere. Mai existau templele, cărora le deduceai statutul de lăcaşe sacre, nu şi cultul, grădinile neverosimil de arătoase şi de proaspete, apoi imobilele destinate, după toate probabilităţile, artelor spectacolului: cele mici, viu colorate, compacte ca nişte cutii, te duceau cu gândul la teatrul de păpuşi, deşi poate foloseau la altceva, cele mari, cu spaţii de afişaj din care nu distingeai mare lucru, semănau până la un punct cu cinematografele de pe Pământ. Adoram să hoinăresc fără ţintă, să admir pesajul, să caut străzi pe unde nu mai călcasem. Aveam deja, ca orice turist care se respectă, zonele mele favorite, unde mă simţeam ca acasă, iar faptul că lumea puţină nu mă băga niciodată în seamă mă relaxa încă mai mult. Când mi se făcea dor, ajungeam cu uşurinţă în oraşele mele, hălăduiam căutând locurile care-mi plăceau“*. Se opri din scris şi zâmbi, ridicând din umeri. Sensul călătoriilor ăstora rămânea neclar. Latura lor delectivă era de-ajuns, încă Corina bănuia că mai avea destule de găsit acolo.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat experiente spirituale, lumi paralele | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe iunie 24, 2010 la 4:15 pm* | *Răspunde* *do re mi*

   E ca in Harry Poter , gara centrala ,peronul 3/4 ,de unde iei trenul destinat doar catorva , care intodeuna te duce la Hogwarts academia de inalta magie !
   Mi-aduc aminte ca in copilarie am facut calatorii pe Jupiter ,mama zicea ca visez si eu ii ziceam ca am intrat in gaura de vierme ,oricum nu-mi dadea importanta ,nu intelegea !
   Apoi cand un unchi drag a murit mi-aduc perfec aminte ca a venit si am zburat prin niste locasuri ,asezari ,orase destul de asemanatore cu al tau si unchiul meu care imi zicea -casa domnului are multe locasuri si el a ramas acolo si eu m-am intors ….

2. *pe iunie 25, 2010 la 6:52 am* | *Răspunde* *viviana*

   Calatorii pe Jupiter… frumos! Cat despre orase, ai dreptate, unele dintre ele sunt populate de cei plecati de aici. Anul trecut, in vara, mi-a murit o colega intr-un accident de masina. Dupa o vreme, am visat ca ma plimbam printr/un oras frumos, insorit, foarte linistit, fara masini, fara zgomote. Treceau pe langa mine oameni, singuri sau in grupuri, cand, din directia opusa, vad ca vine spre mine ea, Cristina. Eleganta, zambitoare…Oarecum surprinsa de intalnire, o salut „Ceau, Cristina, ce faci aici? Esti ok? Nu se opreste in dreptul meu, merge mai departe, se uita peste umar, imi face cu mana ca si cand s-iar lua ramas bun si zice: Da, sunt ok, dar pentru mine calatoria abia acum incepe…“ Tot un locas al Casei Tatalui cred ca a fost si acela.

Vise semnificative, vise stupide

iunie 28, 2010 de calatorprincersistele

„O trecătoare prin munţi. Stânci înalte, de-o parte şi de alta, cărăruia dintre ele duce…Nu ştiu unde. Nici nu-mi spune nimenea când şi cum am ajuns aici şi cine sunt oamenii aceştia – să tot fie vreo douăzeci, şi bărbaţi, şi femei, de vârste diferite – care mă urmează. Grupul meu. Al meu? Sunt cu ei? Nu, se pare că nu. Sunt ghidul, trebuie să-i ajut să găsească…Căutăm ceva, dar ce? Lumina…ce-i cu lumina, cine a ascuns soarele? Suntem în plină zi, de ce e întuneric? Totul în jur arată ca pe vremea marii Eclipse. Înaintăm în tăcere. Ridic ochii spre cer. O peliculă străvezie-l acoperă, se disting acolo câteva rânduri, o inscripţie, ca pe ecranul unui computer gigant. Va trebui să citesc, sunt instrucţiunile, fără ele am să mă pierd, şi-atunci ei… N-apuc să descifrez mesajul, că o altă imagine îi ia locul: Planeta Pământ, aşa cum apare ea văzută din spaţiu. Globul albastru se transformă într-un mănunchi de stele alb-strălucitoare.“ Bineînţeles că-i povestise şi asta Jupânei. Aşa proceda cu visele care i se păreau cât de cât inedite, şi nici cele strict amuzante în absurditatea lor nu erau ocolite în desele lor conversaţii. Hahaha, chestia cu sote-ul de morcovi rămăsese un punct de referinţă…Se mai distra şi-acum cu Floriana pe seama experimentului cu pricina. Se apucase, mai mult de plictiseală decât din convingere, să exerseze într-o seară târzie, înainte de culcare, o meditaţie scurtă descrisă-ntr-o carte, una ce promitea…vis semnificativ. Poate unde nu crezuse în eficienţa întregului demers, rezultatul se dovedise ilar. Spre dimineaţă veni răspunsul, golit de orice urmă de subtilitate metafizică. Se făcea că se întorcea acasă, într-un apartament de bloc care cică era al ei, dar nu semăna nici cu „casa părintească“, nici cu vizuina de la patru. Căra nişte plăsoaie cu alimente. Din hol se zărea uşa deschisă a unei bucătării şi silueta unui tip – nu-l cunoştea, de fapt nu-i vedea chipul. În picioare, la marginea mesei, omul (care toca morcovi rondele) o interpelă destul de nervos, întrebând-o dac-a cumpărat zahăr. Tot ce mai urmă fu un scurt dialog despre afurisitul de zahăr care se terminase, despre cum n-a fost ea atentă când el i-a spus că…În fine, o stupizenie cap – coadă, însă genul de vis coerent, fără niciun amănunt care să-l diferenţieze de real. Cu gura până la urechi, Jupâna opinase că, nu-i vorbă, ne aflam în faţa unei revelaţii…direct din Cronica Akashă. Şi dă-i hlizeală, şi de-o parte şi de alta. Bine că umorul era la locul lui, dacă inspiraţia tot dăduse bir cu fugiţii. Nu-i mai venea să scrie, n-avea ce, iar de vină nu era lenea. O rotiţă în mecanismul cărţii se blocase undeva, într-un colţ de unde nu ştia să pornească mai departe. Abia dacă apucase să-l recunoască, să-l studieze cât de cât, să realizeze ce-i cu el. Ştia – simţea – că în curând se va trezi înaintea unui nou prag, nevoită să-l treacă. Deocamdată încerca să rămână în punctul de observaţie, fără să-şi ghideze aşteptările în vreo direcţie precisă. Trecuse şi prin iniţierea în Măiestria Shambala, crezând că astfel va avea la îndemână un nou set de instrumente pentru cercetarea zonelor de prins în poveste, dar încă nu se aventura într-acolo. Din loc în loc, apuca în fugă aripa unei alte înţelegeri, dar nu voia să grăbească nimic. Îşi domolea zelul nelăsându-l să se confunde, perfid, cu simplul exerciţiu intelectual, învăţa să-şi stăpânească mintea. Îi dădea şiruri lungi de sarcini anodine doar ca să n-o lase să se avânte pe cărări primejdioase.

Cetatea

iulie 2, 2010 de calatorprincersistele

„Când m-am dus pentru prima oară acolo nici nu mai ştiu. Se prea poate să fi fost într-una din zilele acelea terne când tăcerea apasă greu şi, orice-ai face, parcă nu-ţi găseşti locul. Ce m-a uimit a fost că, de îndată ce mi-am formulat limpede intenţia, am fost efectiv purtată până-n faţa porţii. Marele Paznic dormea. A deschis ochii cu o încetineală incredibilă, apoi a aţipit din nou. Curios, aveam drept de liberă trecere şi nu era de-acum, ci mult mai vechi. Am împins cu nădejde poarta aceea ca de catedrală şi am pătruns înăuntru. Ce frig e aici! Uscăciune şi frig. Întreg decorul e de o sobrietate făcută parcă să te-ngheţe. Ziduri groase, uşi monumentale, pardoseală de piatră goală, panoplii cu arme. Totul e cenuşiu-albăstrui. Ce caut? Nu-mi plac deloc săbiile, scuturile, armurile, toată fierăraia asta spăimoasă care atârnă pe pereţi. Arsenal greoi, medieval. Mi-e frică de locul ăsta. E rece…prea rece…vreau afară. O uşă! Sunt mai multe, dar asta arată mai frumos, mai…normal. Îmi inspiră încredere. O deschid. Trec dincolo. Fantastic! O poiană cu flori. Cum de…? E lumină, e soare, mii de culori strălucesc şi e linişte. Câtă linişte! Mi-e bine, tot colţul ăsta de rai e învăluit într-un abur blând, roz – gălbui. Aici…aici am mai fost. Şi nu o singură dată. De mii de ori am adormit în iarba asta parfumată, între corolele acestea mărunţele, albe, liliachii, albastre, roşii…Cum se poate ca totul să se afle aici, după o antecameră ca aceea, prin care nici nu vreau să cred că voi mai trece odată, la plecare? Mă întind între flori. Sunt fericită, sunt Acasă! De câte ori nu mi-am găsit aici limanul!“ La ieşire, Corina apăsă pe alte câteva clanţe. Nimic, aşa că trecu de poartă mulţumind în gând Paznicului că-i îngăduise să pătrundă-n fortăreaţă. Avea să revină ades, iar povestea avea să se repete întocmai. Mult mai târziu se va deschide pentru ea şi Biblioteca. *„Mă întorc în sala armelor şi aleg altă uşă. Păşesc pe un culoar lung, larg, cu arcade boltite. Pereţii sunt în întregime acoperiţi cu cărţi. Sus, rafturile de lemn se curbează după forma zidurilor, se întind pe tavan, se întâlnesc într-un echilibru perfect – nicio carte nu cade – în punctul înalt al cheii de boltă. Spaţiul are dimensiunile unui templu. Sunt întrebată dacă vreau să citesc ceva. Nu, încă nu. Dintr-o firidă, două braţe se întind spre mine. Mâinile ţin un lanţ subţire de care atârnă o Merkaba translucidă, nu mai mare decât un bob de mazăre, dintr-un material verde, lucitor, fluid. Solemn, această făptură care-şi ascunde chipul mă împodobeşte cu neobişnuitul pandantiv. E un dar. Însă aerul Bibliotecii e prea dens. Vreau afară, în poeniţa mea. Aici mă simt liberă. Port o rochie uşoară. Hm, arată mai mult ca o cămeşoaie albă, până-n pământ. Mă întind cu braţele în lături, răstignită-n lumină. Sunt o inimă vie care bate. Doamne, Dumnezeule! Sunt fericită… Am trecut de trei din cele şapte uşi. În ultima odaie n-a mai fost nimeni, până-ntr-a şasea a mai pătrus odată cineva. Cine? Nu ştiu. Seamănă puţin cu mine, dar nu sunt eu.*

Camera de ceai

iulie 5, 2010 de calatorprincersistele

“În următoarea încăpere am ajuns pe neaşteptate. Vizitam deja Cetatea destul de des. Treceam liniştită prin dreptul Paznicului, acesta mă observa şi-mi deschidea porţile. O singură dată s-a întâmplat să nu fie acolo şi, la început, mi-a fost teamă că lăsase totul ferecat şi n-am să mai pot să mă duc în poeniţa mea dragă. Am apăsat cu toaste puterile zăvorul greu, uriaş, atârnându-mă de el cu ambele mâini. Abia când am simţit că buricele degetelor mari se potriveau perfect în două adâncituri anume făcute în partea de dedesubt a mânerului mi-am dat seama că, la fel ca pumnalele-fulger, şi cele două jumătăţi ale marii porţi se activau numai recunoscând amprente precise. Câteva clipe mai târziu eram înăuntru. Am şovăit. Să mă duc în paradisul meu înflorit, în locul acela care nu-mi aparţinea, dar mă primea mereu plin de iubire, sau să mă-ncumet să pătrunnd într-una din odăile rămase necercetate? Am ales să încerc altă uşă. Dincolo de ea era o Cameră de ceai! Decorul minimal, mescioarele joase, lăcuite, îmi păreau familiare. Şi totuşi, eram sigură ca aici nu mai fusesem…În ce timp purtasem un kimono verde? Într-un loc ca acela petrecusem multe ceasuri de taină. Mi-era greu, mai tot timpul mi-era greu, simţeam că în viaţa aceea norocul m-a ocolit. Netezimea micului bol fragil între degetele mele de păpuşă, aburii parfumaţi ai licorii fierbinţi, gesturi duse la jumătate… Îmi aflasem sfârşitul pentru vina de a fi refuzat să trădez. Ce? Un secret? Un nume? Nu…era un loc, un refugiu. Nu-mi păsa de sângele care-mi părăsea trupul, nu-mi păruse rău decât că mor singură. O parte din sufletul meu rămăsese într-o Cameră de Ceai. Aceasta de-acum părea o umbră, o reconstituire a aceleia, iar rostul nu i-l înţelegeam. Am hotărât să plec, copleşită de tristeţe, apoi liniştea mi-am aflat-o, până la urmă, tot între florile de dincolo, din poiană. Acolo am închis ochii şi-am adormit, iar ultimul gând dinainte de somn a fost că întortocheate fire leagă undeva acest tărâm al fericirii de spaţiul abia descoperit. Unde şi cum – nu venea nimeni să-mi spună. Doar marele Paznic, reîntors estimp lângă zidurile Cetăţii, mă străpunsese cu o privire ascuţită ca piatra. El, unul, ştia.“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat experiente sipirituale, karma, reamintirea unor evenimente din incarnarile trecute, vieti anterioare | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe iulie 5, 2010 la 5:03 pm | Răspunde* *miha*

   Atit de trist dar mi-a placut grozav. Oare ce viata trista a fost aceea? Sa preferam a le revedea doar pe cele fericite?
   Sau tristetea e o alta necesitate pe drumul evolutiei?

Toate stelele să stea…

iulie 8, 2010 de calatorprincersistele

„*Începusem filă nouă. Se înnoptase deja, dar încă nu veniseră ceasurile când puterile negre îşi fac simţită prezenţa. Era 5 decembrie. Au trecut zece zile.* Corina se opri cu degetele pe tastatură şi privi pe fereastră. Era soare. Continuă să copieze, din caiet, dialogul acela. *Cu cine-am vorbit, cine-mi dădea răspunsurile pe care le cerusem? Ajunsesem oare să trăiesc printre vedenii? Căutasem Adevărul, dar nu se găsea pe Pământ, aşa că mi-am ridicat ochii spre Cer.* „Stea, steluliţa mea, toate stelele să stea/Numai tu să nu stai/Să-mi umbli în lung şi-n lat/Că ai multe de aflat“, îi apăru în minte un fragment dintr-un descântec al bunicii. *Eram calmă, citeam, când, fără avertisment, m-am simţit cuprinsă de tristeţe. O baie fierbinte mi-ar fi fost de leac. Am revenit apoi la masa de scris, am aprins cele patru lumânări, iar foaia albă mi s-a aşternut în faţă ca de la sine.*

Mi-am încredinţat apei durerea.

Ai făcut ce se cuvenea.

M-am pomenit spunând vorbele acelea vechi. Apa să mă spele/De dor şi de jele.

Şi te-a spălat?

Da. Curat, străluminat, ca argintul strecurat.

Altfel n-aveam cum să te conving să scrii toate astea.

Şi trebuia?

Tu ce crezi? Chiar ai nevoie mereu de explicaţii?

Din când în când. Sunt om!

Atunci ai tot ce-ţi este necesar.

Nu.

Ba da. Doar că nu-ţi vine să crezi că e aşa.

Am depăşit faza la care să nu cred.

Încă nu.

Ba da. La un anume nivel, da.

Treci Dincolo.

E prea mult.

Nu. Ai să poţi.

Nu, nu sunt suficient de puternică, sunt vulnerabilă.

Ba nu. Adică da. Eşti şi una, şi alta. Eşti om. Trebuie să-ţi cunoşti şi slăbiciunea, şi tăria. Nu te teme. Treci Dincolo.

Am trecut. Am păşit Dincolo de mine însămi. Povestea pe care o spun vine din partea cealaltă. Pe mine m-am lăsat deoparte, am ars, am renăscut.

Nu. Nu încă. Dar ai s-o faci fiindcă nu ai de ales.

Şi totuşi sunt clipe când aş vrea să plec.

Nu poţi. Începi să fii Ceea ce Eşti.*Nu mai ai cum.*

Am vrut să mă întorc din drum. Să fiu un om simplu.

Dar nu ţi s-a permis.

Ştiu. Am plătit suferind.

Omul din tine a avut de îndurat, de suferit, de plâns.

Dar asta am făcut de când mă ştiu. Am plâns, am suferit, am îndurat.

N-ai priceput, cu toate acestea: ai plâns, dar lacrimile nu te-au curăţat, ai suferit, însă durerea nu te-a înălţat pe culme, ai îndurat, dar nu ţi-ai cunoscut Calea, nici n-ai aflat că la capătul ei e Lumina.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat cunoastere, ghizi spirituali, mesaj, stele | 3 comentarii

3 Răspunsuri

1. *pe aprilie 25, 2011 la 4:54 pm* | *Răspunde* *Natalia Durla*

   Iti multumesc pt. ca existi. Dumnezeu sa te binecuvanteze cu toate darurile pamantului.

   - *pe aprilie 26, 2011 la 9:11 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     Gandul tau bun sa se intoarca la tine cu toate suratele luminoase si frumoase pe care le intalneste in cale…. iti multumesc.

     - *pe aprilie 26, 2011 la 9:17 am* *calatorprincersistele*

Aaaa, am uitat sa-ti spun ceva, locuim in acelasi oras, ceea ce e, zic eu, o coincidenta simpatica.

O meditaţie cu Arhanghelul Raziel

iulie 9, 2010 de calatorprincersistele

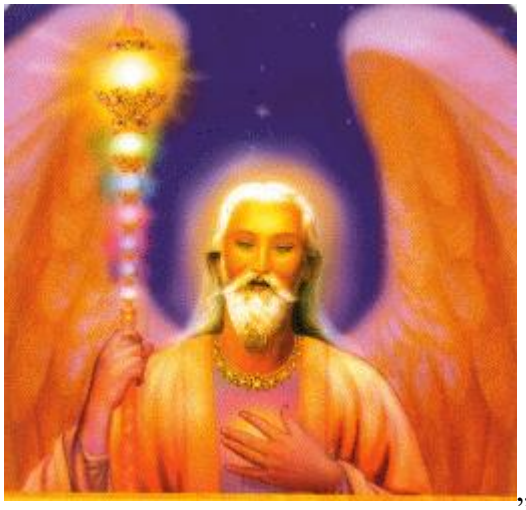 „*De Sf. Nicolae, dacă tot eram acasă, îmi propusesem să lucrez iar la carte. Nu eram în cea mai grozavă formă, dar nici nu puteam să aştept cine ştie ce moment de graţie. Mă trezisem după o noapte odihnitoare, cu ore bune de somn, urmase o dimineaţă destul de veselă. Pe la prânz, în loc să mă aşez la calculator aşa cum plănuiam, am luat direcţia dormitorului. O meditaţie cu Arhanghelul Raziel, cel ce te ajută să deosebeşti adevărul de iluzie, avea să-mi pice foarte bine. Am curăţit energetic locul, am aprins beţişoare parfumate, lumânări pentru Dumnezeu, pentru toate entităţile de lumină şi pentru Terra, m-am rugat, am miruit patul şi m-am întins pe spate, cu o palmă pe plexul solar şi o alta aşezată subombilical. Nu mi-a fost deloc greu să intru într-o stare de relaxare fizică şi psihică profundă, nici să vizualizez drumul care avea să mă ducă spre arhanghel. Am cerut pur şi simplu să îl ajung la el şi în faţa mea a apărut…Soarele. Unul strălucitor, uriaş, cu douăsprezece mănunchiuri de raze. În miezul lui s-a ivit o poartă. Am intrat. Cel pe care-l căutam era acolo, înconjurat de lumini orbitoare, opaline. Stătea în dreapta piedestalului pe care se afla Cartea Adevărului Divin. Pe scoarţele albastre scânteiau litere de aur. I-am cerut să-mi îngăduie s-o răsfoiesc. Am deschis-o, dar nu distingeam semnele, apoi m-am văzut pe mine însămi păşind în pagină. Nu eram singură. Îi recunoscusem pe Ceilalţi, se aflau cu toţii acolo. Cei Noi – de asemenea. Cum…? Nu asta aveam de văzut, altceva întrebasem, voisem să aflu doar câte file va avea povestea mea până va fi s-o închid între două coperţi. 289. Asta era scris, negru pe alb, pe o foaie uriaşă. Mi s-a mai transmis că trebuie să încredinţez ceva Celorlalţi. Un obiect, un mesaj? Nu ştiam, nu încă. Câteva clipe mai târziu, zăceam iarăşi întinsă pe pat, aproape amorţită, cu ochii închişi. Doar că îmi simţeam altfel mâinile, deşi eram perfect conştientă că nu-şi schimbaseră poziţia de când intrasem în meditaţie. Toate degetele mele păreau împletite cu ale altcuiva. Încă două mâini. Am rămas o vreme aşa, concentrată exclusiv asupra lor. Apoi mi-am auzit inima. Nu, pur şi simplu am înregistrat bătăile ei. Ca şi când ar fi fost dublă. În spatele ei, în spatele meu, era încă una, iar sub pleoape au început să curgă imagini: fire subţiri, multicolore, sfori luminoase împletindu-se şi despletindu-se. Serpentine pe care se încolăceau stele. Era vorba din nou despre catenele ADN sau…? Nu, n-am voie să întreb.“* Raziel… Corinei îi era tare drag îngeraşul ăsta. Îşi aminti din nou de prima întâlnire cu el şi de faimoasa lui replică, „Ai gândit ca o pământeancă“. Haha, ce-o mai băgase-n ceaţă atunci…Nici măcar nu se dumirise foarte clar care-i specializarea lui Raziel, aia cu adevăru’, doar îl alesese din listă ca s-o ajute să priceapă unde feştelise iacaua. Auzi, ca o pământeancă…Da’ cum altfel, ce, era vreun d-ăla verde cu antene şi nu s-a prins?

Camera Semnelor

iulie 12, 2010 de calatorprincersistele

„Între cei patru pereţi acoperiţi cu simboluri m-am trezit altă dată. Multă vreme, în pofida faptului că vizitele mele în Cetate deveniseră din ce în ce mai dese, nici măcar nu mi-am închipuit că voi avea vreodată acces în Camera a cincea, a Semnelor. Scrise cu aur pe un fond alb, lucitor, sau desenate-n argint pe ceva ce părea pânză neagră tapetând încăperea, dădeau impresia unei arhive în care cineva le adunase spre păstrare. Unele-mi păreau cunoscute, pe altele le zăream pentru prima oară, erau desene pe care, dac-aş fi vrut, le-aş fi putut păstra în minte şi reproduce pe hârtie de îndată ce aveam să ajung afară, erau însă şi peceţi complicate, impiosibil de redat după o simplă privire fugară. De ce eram aici? Intrasem mânată de curiozitate, nu-mi era nici bine, nici rău, puteam, dacă voiam, să zăbovesc pe-aici oricât şi degeaba, ca un turist rămas în muzeu doar ca să-şi omoare timpul. Era evident că, deocamdată, Semnele nu voiau să intre-n mişcare pentru mine, plane şi mute cum îmi apăreau pe zidurile acelea albe şi negre, aşteptând parcă să li se insufle viaţă. Nu mă simţeam o intrusă aici, dar nic o chemată, eram mai degrabă un copil neastâmpărat lăsat să pătrundă prin cotloane pe unde n-ar fi avut ce căuta. Unde şi cine era instanţa nevăzută, dar permisivă, care-mi îngăduise să mă apropii de locul acela, deşi ştia bine că mare lucru n-am să înţeleg? Va veni oare clipa în care rostul a ceea ce mă înconjura va putea fi citit, izvod ce se lasă descifrat abia după ce neofitul îi deprinde alfabetul tainic? Nu ştiam şi nu era nimeni acolo să-mi spună. Sau poate era undeva, dar întârzia să se-arate.“ se opri din scris şi aprinse alte patru lumânări. O învăţase Mihai să facă asta pentru a proteja spaţiul în care-şi făcea însemnările, ba chiar îi spusese că un Serafim avea să vină de Sus s-o ajute să spună ce acea de spus, ca Adevărul să fie păstrat şi dat mai departe aşa cum era, fără distorsiuni şi informaţie parazitară. Se conformase cu o nonşalanţă pe care nu şi-o cunoştea, îşi intrase în rol de parcă asta ar fi făcut dintotdeauna. „Da, şi-acum cele câteva vorbe despre Camera a Şasea’.

„Am deschis uşa larg, dar dincolo de prag se întindea nu o odaie închisă, ci o priveliştе învăluită-n ceţuri. Liniştea era atât de adâncă încâte devenea, parcă, sonoră, iar lumina crepusculară ascundea ochilor tot ce se afla la depărtare mai mare de-un pas. Aş fi vrut şi să înaintez, şi să mă opresc. Ceva mă ţinea-n loc, însă nu era teama. Mai degrabă sentimentul că, dac-am venit aici în amurg, nu peste mult se va lăsa întunericul. Aveam să revin mai târziu, în plină zi.”

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat explorari spirituale, initiere, simboluri | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe august 24, 2010 la 7:09 am | Răspunde* *elena*

   eu am avut un vis extrem de real ,,in vis ma aflam la poalele a 2 munti inlati printre ei se vedea o carare .dincolo la intare se vedea un aer translucid ceva ca oceata de curcubeu multicolor ceva inexplicabil de frumos se auzea o muzica care pe terra nu am cuvinte sa o explic ceva care ma cuprins ca o pace necunoscuta de mine pana atunci..la intare , intre ce doi munti se afla un om,, cu mustata brunet,,, care ma chema sa intru acolo in acel peisaj de vis , am vrut sa intru dar mam lovit de un vid invizibil ceva ca o forta invizibila mia paralizat miscarile nu puteam pasi dincolo , nu ma puteam misca ,,acel om ma tot chema si se indeparta,, ,,,eu nu il puteam urma.. deorice nu ma puteam misca , o putere divina simteam ca ma tinea in loc o ceata translucida ca o boare cu miros de smirna simteam in jurul meu , o voce a spus ,,nu a venut tinpul inca intoarcete inapoi pe cararea care ai venit,, apoi am auzit un zgomot asurzitor care venea dinspre cei 2 munti inlati,, am vazut cum se pravaleste un bolovan imens de pe un versant de munte la vale vnea cu o repeziciune mare atunci am strigat la acel om sa se intoarca ca vine bolovanul si

il va ucide , sa intors dar pe moment ce inainta spre esire dintre munti se prefacea in gheata,, bolovanul a trecut peste el si a blocat intarea in acel peisaj de vis, atunci mam putut misca si mam intorspe unde am venit , in fata mea era un canp imens cu florii fluturi si oameni inbracati in alb care se rugau, nu stiu ce inseamna ..

- *pe august 29, 2010 la 12:04 pm | Răspunde* *calatorprincersistele*

  Visele noastre sunt cateodata porti intre lumi. Noaptea, de multe ori, cu totii suntem “calatori prin cer si stele”, dar semnificatiile mesajelor onirice sunt la fel de personale ca toate experientele noastre. Ne trebuie timp si introspectie serioasa, ca si o buna memorie a viselor, ca sa putem decodifica “textul”. De aceea recomanda destui sa tinem un jurnal al acestor aventuri nocturne. Sensul lor se intrezareste treptat…La capitolul memorie onirica si putere de vizualizare stai ffff. bine, asa ca merita sa incerci. In plus, esti oricand binevenita aici cu comentarii ca acesta, poate, incet incet, vom descoperi mai multe. Doar de aceea suntem aici.

Un dar neobişnuit

iulie 16, 2010 de calatorprincersistele

“O lovitură în inimă, atât am apucat să mai simt. Una atât de puternică, atât de…materială încât nici nu m-am putut dezmetici imediat. Rămăsesem efectiv fără aer.“ Notiţele astea nu şi le datase. Corina pufni a ciudă. Dacă ar fi fost ceva mai organizată, acum, înainte de a le transforma în document word, ar fi putut găsi cu uşurinţă e-mail-ul primit înainte de asta. Sau, mă rog, înarmată cu multă răbdare, ar fi dat de el oricum…„Mai bine nu, îşi zise, oricum după atâta timp nici nu mai are sens să dezgropăm morţii. Esenţialul e deja pe hârtie, restul…Se puse pe copiat. *„Faţa îmi devenise de-a dreptul stacojie, obrajii mi-erau fierbinţi şi uscaţi, starea – vecină cu prostraţia. Ce mai, arătam şi mă purtam ca proaspăt altoită cu un par în moalele capului. Totul mergea prost, undeva, se pare, o scrântisem iarăşi. Sau poate nu. Vocea insista să-mi repete că n-am niciun motiv să mă alarmez, că nu e decât un nou test, nu mai dificil decât altele, dar panica se instalase deja. Din nou, în loc să fiu proactivă, mă manifestam reactiv sub imperiul unei traume vechi. Da, puteam dezactiva umanul…Nu voiam însă. Răul fusese făcut. Urma să-mi petrec o după-amiază în tovărăşia celor mai negre gânduri. Încercasem s-o sun pe Floriana, dar avea telefonul închis. Aruncasem o privire după ea…Da, era la mănăstire la Lipova. Am decis să n-o mai sâcâi, trebuia să rezolv singură problema. Măcar, chiar cu preţul câtorva ore mai negre, aveam să studiez felul în care-mi patinează gândul pe cărări bătătorite. Crescuse iarba pe potecile astea, însă, în caz de maximă urgenţă, tot într-acolo trăgeam. Bun. Am adormit devreme în seara aceea. Ciudat de devreme. La cinci m-am trezit cu o hotărâre. Am să mă duc din nou în Cetate. Numai poeniţa cu îngerii ei mă putea linişti complet. Paznicul arăta straniu, iar porţile erau încuiate. Am încercat, ca înainte, să-mi imprim degetele în micile lăcaşuri de pe zăvor: nimic. Acum nu funcţiona trucul. Să pătrund înăuntru, să-mi amintesc…Undeva în lateral, de-a lungul zidului exterior, mai era o uşiţă. Am pornit în căutarea ei, ştiind că o voi găsi repede. Mă mai strecurasem doar şi altădată pe sub arcada joasă, îngustă. Demult de tot. Era destul să mă lipesc de poartă în aşa fel încât să mi se audă bătăile inimii, recunoaşterea lor era cheia. Cum? Nu ştiam, dar nu mă îndoiam de ceea ce memoria străveche scotea la suprafaţă. Iat-o! Ce uşor a fost! Sunt deja dincolo de prag. Sala e imensă şi dă impresia unui spaţiu destinat antrenamentelor. Locul era gol şi nu foarte frumos, în penumbră. Doar că – aveam să aflu după puţină vreme – a nimic nu ţinea de mine. Eram aici cu un ţel bine definit. La început nu m-am dumirit nici ce e, nici la ce ar putea folosi sfera minusculă, de mărimea unei mărgici, care mi se aşezase în palmă. Apoi am văzut-o crescând şi umplându-se cu un soi de ţepi. Rostul ei mi-a fost explicat iniţial în termeni tehnici de neînţeles pentru mine, apoi, direct, mi s-a dezvăluit menirea acelui dispozitiv. Putea să ajungă la dimensiunile unui oraş, după intenţia posesorului, şi tot ceea ce se afla în interiorul lui era protejat de orice fel de calamitate naturală, de la inundaţii la cutremure, de la furtuni la incendii neprovocate de mână omenească. Micşorată, îşi pierdea ghimpii lucioşi – de fapt îi integra în propriul corp – şi rămânea lipită de dosul mâinii stăpânului. Un dar. O armă. Am mulţumit pentru ea, deşi nu*

pricepeam de ce anume mi se oferea mie un lucru atât de preţios, cu atâta iubire. Recunoştinţa mi-a umplut ochii de lacrimi. Când mi s-a limpezit privirea, eram din nou în poiana mea. Doamne, ce minunăţie! Aci totul era neschimbat. Şi câtă pace! M-am întins pe iarbă zâmbind, apoi m-a cuprin somnul. Câteva ore mai târziu mă deşteptasem după un vis scurt, tulburător. Urcam cu Jupâna pe nişte stânci, în tăcere, noaptea. Povârnişul era abrupt.“ . „Ei, destul pentru o zi…“ Închise fişierul şi dădu drumul la muzică.

Orchestra de nori

iulie 19, 2010 de calatorprincersistele

Aştepta ziua următoare. În sfârşit se mai mişcau lucrurile. Sâmbătă avea să-l revadă pe Costin Ioviţă, maestrul ei în sistemul Inforeiki, alt „câmpinel“ şi acela. Venea în oraş să facă iniţieri în gradele I – II, iar pentru duminică era programat Seichimul cu Voicu Mircescu, bun amic şi cu Darian. Se pleca de la Floriana de-acasă, dimineaţa. „Cinşpe martie… în cinşpe sunt acordajele Seichim, parcă pe-alea le-aş face şi eu. Să vedem!“ Aprinse cele trei lumânări ale serii, le consacră, mai citi puţin şi adormi. Visul din zori fu unul nemaipomenit de frumos: se făcea că se afla, împreună cu nelipsita Jupână, pe un platou înalt şi se uita în zare. În liniştea densă, bizară, se făcu auzit un cântec, iar norii din înalt, albi, pufoşi, căpătară forma unor siluete umane enorme părând a cânta la diverse instrumente. O orchestră celestă. Apucă doar să-şi atenţioneze prietena asupra spectacolului, apoi muzica aceea nepământeană o învălui cu totul. Panorama nu semăna cu nimic din ceea ce îşi putuse ea imagina vreodată, iar starea de graţie din timpul concertului o însoţi toată ziua. Se bucură de întâlnirea cu Costin, avea băiatul ăsta un firesc şi-o blândeţe ce te făcea să-ţi deschizi inima. În plus, ştia multe. „Haha, data trecută, cânt tocmai explica treaba cu abaterea de la misiunea personală, era să pic de pe scaun!“, îşi aminti Corina. Nu s-ar fi gândit că se poate efectiv „desena“ ceea ce se petrece când refuzi să faci ceea ce ai de făcut, şi totuşi pe tablă apăruse schema: lina dreaptă ara drumul prestabilit, cea sinuoasă ce se desprindea de ea la un moment dat era aberaţia, alegerea greşită. Se cam lăsa cu au şi vai exact în punctul de bifurcaţie unde hotărai s-o porneşti de-a pârcu’ pe arătură, al doilea nor negru te aştepta „cu dedicaţie specială“ fix când o coteai iarăşi spre axul de bază. Totul intra în normal abia când erai din nou pe calea ta, iar bucuria din suflet te ajuta s-o şi recunoşti ca aparţinându-ţi. „…Păi io parc-am văzut filmu’ ăsta, ba am şi jucat în el!, îşi spusese ea cu un strop de amărăciune. Şi da, făcui buba

exact în cele două locşoare, unde-am tras hăis şi unde-am reconsiderat chestiunea“. Odată încheiate cursurile de sâmbătă, petrecu o după-amiază agreabilă cu loriana, Costin, prietena lui, mara, şi Voicu. Măsurase RVD-ul: din nou la sută…Avea să facă deci şi Seichim 7 Facets. Seara, acasă, conştientiză cine era Mircescu: fusese faraon şi mare preot în Egipt, de-acolo se cunoşteau. Hm, o viaţă pe care nu-i plăcea s-o reviziteze, sau cel puţin nu mai departe de clipa în care Arcadianul fusese omorât în chinuri, sub ochii ei… Cu un gest nervos al mâinii, alungă imaginile ca pe nişte bâzdâgănii nesuferite.

Seichim: în inima Piramidei

iulie 21, 2010 de calatorprincersistele

„Iniţierea Seichim nu începuse încă. Voicu se-apucase să ne spună istoricul sistemului, despre care eu una nu ştiam nimic. Mă abţinusem până şi de la căutatul pe Google, nu voiam să aflu nici cel mai neînsemnat amănunt înainte de a mă afla…la faţa locului. Doar că, după partea de poveste introductivă, a urmat o meditaţie în cursul căreia m-am trezit în cu totul altă parte decât se cerea să fiu. Abia închisesem ochii, maestrul Georgescu tocmai ne conducea îndemnându-ne să vizualizăm un soare şi să ne umplem cu lumina lui, când…Da, soarele era într-adevăr acolo, strălucitor, superb. Mă pomenisem însă privind spre o vastă întindere de nisip în mijlocul căreia se înălţa, mândră, fantastică, Marea Piramidă. Am ajuns în apropierea ei…Dintr-odată, am pătruns înăuntru. Era răcoare aici, mergeam încet de-a lungul zidurilor, admirând picturile. Le iubeam. Îmi fusese întotdeauna drag să le privesc îndelung, să-mi trec degetele pe suprafaţa lor când netedă, când zgrunţuroasă, să citesc textele sacre. Înţelegeam totul. Înaintam din ce în ce mai repede pe culoarele lungi, când glasul lui Voicu m-a ajuns din urmă. Unde fusesem? Meditaţia aceea avea cu totul alt rost decât o incursiune în inima Egiptului, era cazul să mă opresc, să mă întorc, să mă agăţ de cuvintele pe care le auzeam, să mă duc în aceeaşi direcţie cu ceilalţi discipoli. Zidurile şi deşertul au dispărut. „Vedeţi acum cum rădăcinile voastre trec de scoarţa terestră, apoi de pânza freatică… de straturile următoare…de lavă…“ Îmi prinsesem tovarăşii din urmă. Abia la finalul iniţierii propriu-zise, când am fost cu toţii invitaţi să intrăm în pântecele Piramidei, am realizat că fusesem cu vreo jumătate de ceas mai grăbită decât restul trupei. Într-o pauză, Voicu povestise că, deşi nu foarte des, asemenea incidente se întâmplă în Seichim, când câte unii sunt perfect pregătiţi să se revadă aşa cum au fost pe vremea faraonilor. Nimic de zis, extrem de familiare îmi fuseseră şi o parte din simboluri, şi nu tocmai acelea arhicunoscute, ţinând deja de patrimoniul cultural bine fixat în

subconştientul colectiv, iar acordajul din 15 martie 2009 aveam să-l trec în rândul celor mai neobişnuite, lângă intrarea în Ordinul Melchisedec, Shamballa I- II cu minunata regăsire a Inorogului, orfismul, care mă făcuse atât de fericită atunci, în pe drumul din Pădure, încât simţisem că, dacă mi-aş fi petrecut tot restul vieţii murmurând neîncetat, ca pe-o mantră, cuvântul Mulţumesc, tot n-aş fi putut fi îndeajuns de recunoscătoare“. Un tremur de tristeţe trecu peste chipul Corinei. Momentul acela era la o veşnicie distanţă…O năucise, o încântase, o doborâse, o reconstruise, o făcuse să zboare. Apoi se lăsase liniştea. Sufletul ei înţepenise între lumi.

Zidul din spatele zidului

iulie 23, 2010 de calatorprincersistele

Apoi se lăsase liniştea. Sufletul ei încremenise între lumi. Se prăbuşise-n mintea ei un turn de cuvinte, trebuia, cum-necum, să traverseze pustia. Încercase – pentru a câta oară? – să fugă, însă ceea ce părea a fi portiţa de scăpare…*„Si n-am dat decât de zidul din spatele zidului după care se ridica un alt zid. Iar fără vorbe…cine mai eram fără ele? Cât din ceea ce crezusem era de fapt o simplă înlănţuire de propoziţii, de concluzii artificiale la care ajunsesem pe baza unor operaţii aproape automate de analiză a similarităţilor recognoscibile? Mă surprindeam şi acum căutând reflex genul proxim şi diferenţa specifică, nu încetasem să scormonesc în sertarele cu ştiutul, cu identificabilul, cu am-mai-trăit-asta, aici-e-ca-dincolo. Sau, dimpotrivă, cu nemaivăzutul care slujea, şi el, la a rândui totul pe categorii. Şi nu-mi mai rămăsese nici măcar ecoul…Dao despre care*

se poate vorbi nu e adevăratul Dao. Ce ironie, totuşi…Din mine dispăruseră multe, nu însă şi nevoia de a înţelege. Na, mai şi trişam. Uneori mă prefăceam că n-am priceput, doar ca să aflu mau mult. Alte dăţi, viceversa, mă trudeam să reţin doar amănuntele în care nu riscam să mă-ncurc, ca-n visul cu maşinăria. Eram mulţi, munceam şi locuiam într-un ceva care arăta ca o hală industrială uriaşă. Nimeni nu pierdea timpul, fiecare se îndeletnicea, aproape fără pauze, cu un meşteşug anume, într-o atmosferă de stup zumzăitor. Deşi se lucra neîntrerupt, toţi păreau a fi energici, entuziaşti şi eficienţi. Le plăcea ce făceau. Mie – la fel. Eram acolo ca să scriu ce se întâmplă, umpleam carneţel după carneţel, stând ghem pe un scaun destul de incomod. La lăsarea întunericului mă retrăgeam în colţul meu, mă-ntindeam cu faţa la perete în patul îngust, cu aspect cazon, mai urmăream în penumbră semnele pe care eu însămi le desenasem şi le lipisem pe perete, apoi cădeam în somn ca-ntr-o vrajă, pentru ca a doua zi s-o iau de la capăt. Apoi a urmat inspecţia. Venise cineva să vadă cum merg treburile. Îmi ordonase să ascund semnele de pe zid.

- Nu trebuie să rămână aici, prin ele ar putea să ajungă la mine, apoi la noi toţi. Să le dai jos.

M-am conformat în tăcere, am fost condusă până în dreptul unui utilaj de mari dimensiuni.

- Acesta, precum ştii, e…(rosti un cuvânt lung pe care n-am izbutit să-l reţin). Porneşte-l!

Năucă, am privit spre cele trei butoane diferite ale aparatului. Habar n-aveam la ce foloseau, de altminteri nici rostul hardughiei ăleia nu-mi era mai clar, însă nu mă simţeam pregătită pentru un şuvoi de detalii prea alambicate. Am dat din umeri a neputinţă.

- Chiar nu eşti în stare de nimic, eu trebuie să te învăţ absolut totul?, mă apostrofă. Era ceva în vocea aceea… Am tresărit. Suna la fel cu… O auzisem mai demult, pe când mă gândeam uite-aşa, într-o doară, ce-ar fi dacă… În fine, tunase de-a dreptul, scoţându-mă brusc din reverie: DE CE VREI SĂ TRĂIEŞTI O EXPERIENŢĂ UMANĂ, LIMITATĂ, CÂND O POŢI AVEA PE CEA COSMICĂ, UNIVERSALĂ?“. Se ridică de la masa de scris şi se duse la fereastră. „Na, că iar am ajuns la Capital Letters. Mă-nvârt ce mă-nvârt şi hop! Majusculele dau pe dinafară. Semn că-i momentul să pun punct. Ei, şi-acolo, totuşi, nici nu era vorba de cantonarea în 3D, în fond totul începea în Quadri- , nici 5D-ul nu era chiar străin de…“ Privi o vreme spre pomii care se străduiau să înflorească. „Primăvara, draga de ea. Aşaa, şi-acu’ ce-ar trebui să povestesc? Poate despre criza de vindecare. Şi-aşa au fost rare în cazul meu, iar asta de după Seichim, deşi nu gravă, a fost altfel. Deci: noaptea de cincisprezece spre şaisprezece martie.“*„De seara până dimineaţa mă propcopsisem c-o bronşită ca la carte, tocmai eu, care răceam o dată pe deceniu: tuse, nas plângăreţ şi consumator de batiste de hârtie la scară industrială, durere de palme… Da, mă duruseră efectiv nu mâinile, nu oasele, ci palmele…“*Se opri iar.

Sincronicităţi…

iulie 26, 2010 de calatorprincersistele

Stia de luni de zile că anul acesta, de Înviere…Tratase tema cu destulă incredulitate, nu reuşise încă să se adapteze întru totul capacităţilor premonitorii care se iţeau ici-colo, făcând-o să „vadă dinainte“ filmul unor întâmplări plasate undeva pe firul viitorului. Unele predicţii se adevereau la fix, altele…

- Ce faci pe 19 aprilie?

- Ca de obicei, mă duc la Catedrală, să iau Sfânta Lumină, apoi o tund a la maison, să scriu articolul şi să-l urc pe portal. Pe urmă ciocnesc un ou… cu masa, ca în fiecare an, şi mă îndop cu miel. Dar tu?

- Eu sunt de servici de dimineaţa, în prima zi de Paşte, dar până atunci mă duc câteva zile la ai mei, la Bocsig.

- Aha! surâse amintindu-şi de mama Florianei. O bătrânică adorabilă, plină de umor, arătând fizic exact ca o ediţie mai veche a fiică-si. Se plăcuseră reciproc „din prima“. „Hahaha, eu cu eternul meu succes la cucoane în vârstă. Le cuceresc pe loc, fără drept de apel! Drept e că şi eu le simpatizez…“

- Ai putea veni şi tu…

- Habar n-am cum stau cu liberele, teoretic mai am două zile de recuperări.

Până la urmă, scenariul din Stele avea să arate altfel. Abia ce aflase că în satul natal al Jupânei se vor aduna în Săptămâna Mare Mihai cu câţiva prieteni, când redactorul şef o chemase până la el. Îi spusese că trebuie să plece în concediu de odihnă. Ordin de la stăpânire să-şi ia toată lumea restanţele pe anul trecut, iar ea cică figura pe listă cu unsprezece neefectuate. Omul îi semnase cererea pe loc.

„Ciudat!, îşi spuse femeia. Precis contabilitatea a făcut o greşeală, în 2008 mi-am luat vacanţa în două ture, n-a mai rămas nimic. Dacă se descoperă eroarea…“ Hotărî să tacă. Avea – de unde? – certitudinea că lucrurile vor rămâne aşa şi că se brodiseră tocmai ca să poată pleca şi ea la ţară cu… La început, când vorbise la telefon cu Mihai, se punea problema unui echipaj mai restrâns – doar el şi încă două personaje, apoi trupa se „stufoşise“ până-ntr-acolo încât sosea de la Bucureşti cu două maşini. Corina nu-i ştia pe ceilalţi, şi nici Jupâna nu era mai în temă.

- Vor fi, cu totul, nouă inşi. Mihai cu maică-sa şi soru-sa, plus alţi şase. L-am întrebat pe ăsta cum să mă pregătesc, câtă mâncare să cumpăr, şi mi-a zis să nu-mi fac griji… Mă gândesc că locuri de dormit vor fi, e casa părinţilor mei, cea bătrânească de lângă, în josul uliţei, nu departe, există şi a bunicii. Ne descurcăm noi cumva.

- Hahaha, Şamanul descinde în zonă cu toată…secta! Fiinţe atât de spiritualizate, încât poţi să le ţii câteva zile pe stomacul gol, le mai dai puţină apă din când în când…

Floriana izbucnise în râs, imaginând un grup de făpturi famelice, reduse la esenţa luminoasă, levitând de zor prin curtea şi grădina de la Bocsig. Cam asta, şi tot în notă comică, îi trecea şi celeilalte prin cap. De partea dură a celor ce aveau să urmeze nu dăduse încă, deşi primise vestea „suprapopulării“ din viitoarea trabără cu destulă reticenţă. Mereu rezervată, se redescoperi vag panicată de ideea de a se afla în mijlocul unei găşti de necunoscuţi, iar prezenţa reconfortantă a prietenei ei n-o liniştea suficient. „Ok – cu Mami mă am bine, pe Tati l-am mai întâlnit, pe Mihai mă voi bucura să-l revăd, deşi nu-i un companion tocmai comod, iar familia, deh, i-am vizitat-o deja în vis. Însă restul…Bun, voi încerca să mă adaptez“. Un glăscior îi spunea că nu-i după ea. Avea de trecut prin diverse alături de oamenii aceia, urma un transfer… Nu mai credea demult în coincidenţe.

Planuri de vacanţă

iulie 30, 2010 de calatorprincersistele

„*Copii, în lista de mai sus se regăsesc toţi cei care vor participa la întâlnire de Paşti. Corina şi Floriana (gazda noastră) vor veni acolo direct, poate înainte. În acest moment fiecare va da un mail tuturor şi va comunica ziua exactă când poate pleca şi când trebuie să revină. Vă aşteptam cu telefoane, dar văd că sunteţi cam puturoşi, las' că vă scutur eu acum ca pe mere…hihihihi…căderi voi din pom. Eu propun plecarea de joi, 16 martie 2009 şi reîntoarcerea în Bucureşti pe marţi, 21 martie. Ca program, dacă plecăm cu noaptea în cap aş vrea să ajungem la Prislop, la mormântul lui Arsenie Boca, apoi continuăm spre comuna Bocsig, judeţul Arad, drumul spre Moneasa. Vineri vom ajunge la Mănăstirea Radna. Programul de lucru va cuprinde relaxare, terapii, meditaţii, iniţieri (pentru cei care sunt pregătiţi), plajă pe malul Crişului, în costum sau…fără…alegerea voastră, rugăm fetele să nu ne tenteze. Vor mai fi plimbări în natură, vom face măsurători radiestezice, laptopul ne va da acces la muzică şi filme. Suntem trei mari maeştri Reiki şi alte cunoaşteri esoterice (eu, Floriana şi Corina) aşa că faceţi-vă temele ca să întrebaţi ce nu ştiţi şi vreţi să aflaţi. Luaţi cu voi caiete şi creioane. Veţi comunica între voi, veţi schimba impresii, căci fiecare se naşte cu cel puţin o informaţie ce trebuie împărtăşită tuturor. Vă pup, Mihai.*“ Haha, de la Jupana stia langa Bocsig pe undeva e si-o balta cu peste…Mailul o lămurise în privinţa „orarului“ (chiar se distra să constate că se simte ca înaintea unei tabere şcolare, bucuroasă ca un elev care chiuleşte, dar şi timorată), nu însă şi asupra combatanţilor, deocamdată simple nume asociate unor adrese electronice. Făcuse rapid inventarul: erau două Irine – Irina Lupea şi Irina Neagu, o Relica Orheianu, doamna Nela împreună cu Miruna, rubedeniile Lupului Alb, doi băieţi şi încă o fată, Riana. Le trimise tuturor un răspuns, avertizându-i că în mesajul Şamanului se strecurase de două ori luna martie, în locul lui aprilie. „Greşeală sau…? Poate doar un test de atenţie. Cât despre treaba ailaltă, cu câţi măieştri se-adună-n zonă…“ . Corina numărase numai doi. Îi stima, le admira puterile, i-ar fi plăcut să le semene, era mândră să se numere printre privilegiaţii care o creditau cu prietenia lor, dar…„Io abia ce m-am dezmeticit, până la nivelul lor…“. N-avea idee pe ce cracă stau fetele şi băieţii, restul plutonului..

Lupte în astral

august 2, 2010 de calatorprincersistele

“In 10 aprilie an cunoscut-o pe Gianina. Venise la cabinet s-o vadă Floriana, la recomandarea lui Darian. Cum tot mă nimerisem pe-acolo… Când să dau mâna cu noua pacientă, o brunetă reuşită de vreo treizeci de ani (aveam să rămân cu gura căscată auzind că are, de fapt, aproape patruzeci), cea proaspăt venită bătu în retragere. Ne spuse că se fereşte de orice atingere fiindcă nu e singură. Cu ea era un telepat din Reşiţa, un tip pe care-l cunoscuse pe internet şi cu care ajunsese să facă sex de la distanţă. Numai că, după fascinaţia dintâi, totul devenise complicat şi malefic.Urmă o relatare lungă şi…brrr…înfiorătoare. Femeia asta se culcase în tinereţe cu propria soră handicapată, apoi cu un câine, fiul ei de paisprezece ani fusese violat de bunic, mă rog, mizerii cu nemiluita care ieşiseră la suprafaţă la prima tentativă de curăţire energetică, spre uimirea celei în cauză, care nu înţelegea cum de, brusc, se simţea împinsă să scoată la iveală toate acele orori cum n-o făcuse până atunci decât la spovedanie. Iar peisajul complet era şi mai sumbru: un tată practicant de magie neagră, blesteme pe neam, sânge ţigănesc prin vine…Avea Gianina asta un DH ca vai de el, însă din fericire pentru ea reuşise să postească după canon, se spovedise şi se împărtăşise, iar Jupâna avea ACC-ul s-o ajute cât de cât. Era pe jumătate trezită, deşi şarpele îi circula mai mult pe partea de jos, har Domnului că lectura cărţilor lui

Câmpineanu o impulsionaseră spre religie şi Lumină. Ştiam că există entităţi care, din bezna cea mai adâncă, se chinuie să urce, şi totuşi cazul acesta avea ceva neobişnuit. Spre deosebire de mulţi alţii, femeia asta recepţionase conţinutul „ţăcănit“ al volumelor publicate de Darian cu o naturaleţe ce atesta un trecut spiritual demn de luat în seamă. Pe panta spre Anticeruri, fireşte, însă… N-au fost multe sesiuni de tratament care să mi se pară de dificultatea celei aplicate ei (lucram la patru mâini şi tot mergea încet). Murdăria fusese atât de densă încât m-am văzut nevoită să scot, în astral, ghearele ca s-o râcâi. Când mi-am desfăşurat toţi solzii, iubitul femeii, un întunecat care-şi activase singur ADN-ul furând de la victime de tipul celei la care tocmai mă uitam, hotărî să mă atace. Destupase o sticluţă cu un fluid fosforescent, pe care-l aruncase în direcţia mea, din spate. Scuturile mi se dizolvau, acel ceva le distrugea ca un acid, pe o suprafaţă nu prea mare, între omoplaţi. Nu ştiam cum să reacţionez. Am aşteptat câteva clipe, apoi am realizat că, de la rădăcină, crestele se regenerează cu o viteză extraordinară. Adversarul s-a retras plin de furie. Era dezamăgit de efectul slab al armei pe care fusese atât de sigur. L-am lăsat în pace, dar Coana Mare, pe care tipul nici n-o reperase, s-a dus peste el şi i-a tăiat frumuşel stringurile construite pe spezele inconştienţilor lesne de manipulat. I-am dat sărmanei Gianina o listă cu …teme pentru acasă pe care le-a notat cuminte pe o foaie de hârtie, cu promisiunea că ne va contacta după Sărbători.Cât a durat urcarea vibraţiei cabinetului după plecarea pacientei… Operaţiunea de dezinfecţie lăsase în spaţiul iniţial pur 100% o duhoare pestilenţială, detectabilă în plan fizic. Miros de hoit în descompunere.“ De Paşte… desenă, pe marginea foii de hârtie, un fluture dantelat, cu aripile întinse a zbor. Traversa stări confuze vizavi de experimentul Bocsig. Citise mesajele din inbox, totul era foarte amestecat. Unele nu-i spuneau nimic – amănunte de ordin practic şi tehnic schimbate între bucureşteni – când şi cum se întâlnesc, costurile călătoriei, unde dorm în noaptea dinaintea plecării – altele însă…Scrisorile care, din rezoane obscure, o călcau pe bătături pur şi simplu aparţineau Irinei Lupea. Prea desele trimiteri către…Sau unde era baiul? „*Pentru propuneri,* spunea *respectiva într-unul dintre texte, am şi eu una…să stăm la soare întinşi pe iarbă…şi să auzim insectele…eu vreau să vorbesc cu copăceii şi cu floricelele şi cu soarele şi cu păsărelele…iar pentru ceva timp oamenii să tacă. În ultima vreme mi se pare că fac prea multă gălăgie…e senzaţia mea…mă obosesc. Din păcate sunt un pic drogată de metropolă şi tot ce înseamnă ea…telefon…internet…agitaţie…şi VREAU să mă dezintoxic…Iar apoi…simt nevoia să experimentez live…conştient…într-un grup ce am citit de câteva ori* în Profeţiile *de la Celestine, plus în alte cărţi despre atingerea cuantică…În rest sunt open la idei noi… “*. „Copăceii şi floricelele mă-ti!“, o înjură Corina. Îi venea s-o ia la palme pe-asta, cu diminutivele ei de doi bani, cu punctele ei de suspensie arhiabundente, cu acel VREAU orgolios, cu tot răsfăţul ăla. În altă parte, individa se hlizea ca o cretină afirmând că, şi dacă plouă cu bulbuci, tot îşi ia costumul de baie.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat atingerea cuantica, cazuistica reiki, lupte in astral Profetiile de la Celestine, Terapie reiki | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe august 2, 2010 la 2:33 pm | Răspunde* *miha*

   Super interesant. Si amuzant si sincer. Mi-a placut mult.

2. *pe august 3, 2010 la 6:29 am | Răspunde* *calatorprincersistele*

   Multumesc mult, draga mea draga. Si…da, ai dreptate, e aici si un “exercitiu de sinceritate”. Ma bucur de fiecare data cand imi spui ca iti place cate-un fragmentel si imi amintesc ca, de altfel, tu m-ai incurajat de multa vreme in directia scrisului…Te imbratisez cu toata iubirea.

Preparative

august 5, 2010 de calatorprincersistele

„Mă cam luase valul. Care era totuşi, sursa acestei dezlănţuiri de agresivitate în direcţia damei cu pricina? Trebuia să mă lămuresc, eu cu mine, să fac cercetări în privinţa ei. Mai mult ca sigur era oarece karmă la mijloc…Adunată când, cum? Primul gând a fost să mă duc s-o văd. Trebuia să ştiu cum arată, aşa că, fără să spun nimic nimănui, am profitat de faptul că Mihai îi telefonase Florianei şi precizase că-i cu ea. M-am proiectat într-acolo. Iat-o! Înaltă, subţire, cu păr lung, închis la culoare. Cam atât. Puţin. Foarte puţin. Poate că un drum în trecut ar fi fost mai eficient… Auăleu! Ne bătuserăm. Părulă, la propriu, şi încă de-aia de toată jena, cum numai între două muieri isterice se poate isca. Flash-ul nu dură cine ştie cât. Nu voiam să învârt cuţitul în rană. Poate, dacă-i expediam niţică Lumină la pachet, nu aveam să mai fiu nevoită să am cu ea o confruntare în realitate. Interesant!“ Parcurse din nou lista din CC. Mai avea şi alţi clienţi pe-acolo? Riana şi Olimpiu, cealaltă Irină şi soţul ei, Axel…Nimic, nici un semn. Miruna şi Nela? Era curioasă dacă, la fel ca-n vis, va dialoga fără hopuri cu mama Șamanului. Relica… „ Ce nume vetust! O fi mai bătrână? Nu cred. Nici pe-asta nu mă prea înghesui s-o întâlnesc. Haha, cică…armonizarea grupului!“ Băga mâna-n foc că Lupului Alb nu-i era deloc străină ideea de a lucra asupra participanţilor la tabără, iar una din consecinţele imediate era exact această acutizare a unor conflicte din alte vieţi. Până una-alta, îi cam venea să se ia-n coarne cu unele personaje, iar asta adăuga un plus de „farmec inefabil“ senzaţiei de nod în stomac pe care, în clipa asta, i-o provoca ideea programului de la Bocsig. Că nici tovarăşii de drumeţie nu stăteau mai bine descoperi abia lecturând unul dintre e-mailurile lui Mihai. *„Helloooo*, îi zgâlţâia el pe destinatari, *e şi şederea voastră, deci vorbiţi, că nu mergem la închisoare, ci în aer liber. Vă simt de parcă v-aţi duce din Alcatraz la Sing Sing. Alooooooooo, scularea, Universul are nevoie de entităţi cu iniţiativă, nu de oi conduse de unul sau altul. Aşa cum scriu, aşa vă şoptesc şi la urechiuşe, învăţaţi să compuneţi texte mai lungi de zece rânduri pline şi astfel veţi utiliza energia gândurilor şi cuvintelor.“* „Aha, deci nici ăştia nu-s prea încântaţi“, conchise ea, pe bună dreptate. În ceea ce-o privea, în acel unic salut, nu făcuse risipă de comentarii. Un reply o „evidenţiase în faţa detaşamentului“ (era haios cum îşi aducea aminte limbajul de lemn al copilăriei cu cravată roşie de pionier) drept singura care sesizase chestiunea legată de datare – nu martie, ci aprilie. „Iarăşi Mihai, cu jocurile lui…! Parc-am fi, la unele faze, în Cireşarii!“ De fapt, dincolo de pofta ei de-a face puţină bâză de toată istoria asta (lucrurile de care poţi râde nu te mai sperie) ştia bine că bărbatul care orchestrase la Bucureşti întreaga călătorie nu lăsa nimic în voia sorţii. Glumele lui erau glume doar până la un punct în spatele căruia se găsea întotdeauna un sâmbure grav, o probă, o atenţionare, un impas de depăşit.

În prima seară îţi va fi greu!

august 9, 2010 de calatorprincersistele

„În prima seară îţi va fi greu. Stai cuminte. Îndură. Va fi doar încă o manifestare a iluziei. Fii liniştită şi dăruieşte celor din jur starea de bine. Nu-i lăsa să se risipească, nu le da drumul să cadă. Ai încredere şi vei putea învinge demonii fricii, tristeţii, furiei. Nu te îndoi de Adevărul pe care-l ştie deja tot Universul. DECLARAŢIA E, DE-ACUM, FĂCUTĂ. CE S-A SPUS…ESTE!“ Cu două zile înainte de plecare încă o bătea gândul să renunţe. Pusese de-o mie de ori aceeaşi întrebare, răspunsurile se repetau, dar spaima nu se dădea alungată fără rezistenţă. O încurajare neaşteptată veni din gura micului Alecu, nepoţelul Florianei, un ţânc de nici şase ani. „Eşti în siguranţă cu prietenii tăi“, enunţase piciul, la doar câteva minute după ce Jupâna, realizând momentul dificil prin care trecea Corina, o rugase să se relaxeze-n camera ei, cu un cuarţ în mâna dreaptă.*„PÂNĂ ŞI ULTIMA PIATRĂ DIN UNIVERS CUNOAŞTE ASTA, NUMAI TU NU CREZI!!!!!!, strigă Vocea.“* Muchiile cristalului îi ardeau palma, în vreme ce de-a lungul coloanei vertebrale înfierbântate prindeau contur noi şiruri de solzi. Nu-şi dezactivase umanul, alesese să simtă durerea ca orice pământean, conştientă însă, spre deosebire de ei, de faptul că ceea ce o generează e doar aparenţă. Îşi urmărea zbaterea disperată a minţii, egoul care se străduia s-o convingă că realitatea „lui“ e singura care contează. Când ajunse la capătul puterilor, încercă să-şi zidească la repezeală un adăpost. „Am nevoie urgentă de-un loc sigur, unde să mă pot retrage. Joi se va întâmpla ceva, nu pot rămâne aşa, pradă uşoară pentru tot soiul de…“. Îşi construi întâi un ţărm tăcut de mare. Privi pentru un timp valurile. Nu, nu era bine.„ Poate o biserică.“ Păşi înlăuntrul micii capele catolice care-i răsărise sub pleoape, se aşeză pe o bancă. Într-o altă viaţă, petrecuse acolo multe ceasuri rugându-se şi plângând până la epuizare, dar nici aici nu găsi ce-i trebuia. „Un lăcaş ortodox, o să-mi fac un…“ Doar că nu apucă să-şi mai facă nimic, ci primi un dar miraculos. N-avu vreme să studieze porţile, altminteri al fi recunoscut mănăstirea. Era deja înăuntru. Iconostasul lucrat de mâinile Sfântului Arsenie Boca se înălţa în faţa ei, ochii Mântuitorului zugrăviţi pe Ceruri deschise o priveau blând. Prislopul! Îngenunche, fulgerată, şi mulţumi cu lacrimi curgându-i pe obraji. E-adevărat, fusese în pragul deznădejdii, dar n-ar fi cutezat să ceară tocmai…„ Părintele, tot el îmi vine-n ajutor! “ Îşi aminti că, în drum spre Bocsig, bucureştenii plănuiau să se oprească joi şi lângă Haţeg, la crucea preacuviosului ce lăsase-n inima României gură de rai căutată de credincioşii de pretutindeni. Încercase odată, când încă mai era cu Dorin, să-i explice cam cum îţi e după un asemenea pelerinaj. Căutase şi găsise o comparaţie care să pară cât

de cât inteligibilă unei fiinţe ce susţinea răspicat că Dumnezeu nu există: „Te duci, trei săptămâni fără oprire, la muncile câmpului. E arşiţă şi n-ai apă decât de băut. Apoi faci o baie lungă, călduţă, parfumată. Cam aşa se simte sufletul după Prislop: e din nou curat, uşor, binemirositor.“ Simpluţ, dar, dac-ar fi vrut, fostul ei iubit şi-ar fi putut face o idee. „De-aş fi adunat cap la cap toate lămuririle pe care i le-am furnizat în cei câţiva ani ai relaţiei, mi-ar fi ieşit un dicţionar creştino-ateu. Eh, un strop de modestie nu strică, poate un ghid de conversaţie…“

Am ajuns la destinaţie

august 12, 2010 de calatorprincersistele

Se întoarse-n prezent şi se apucă să-şi facă bagajul pentru tabără, cu gesturi automate. Nu observă că toate hainele alese pentru munte erau în nuanţe de roşu şi verde-militar, nici că ţinuta pentru Înviere semăna, ca stil, cu straiele care-i plăcuseră odinioară, pe când se numea Lucia. Încă nu bănuia cât de aproape era confruntarea cu monştrii trecutului, bătrâni de sute de ani. Nu muriseră, erau doar adormiţi. Odată treziţi… Nu mai avea stare. Geanta de voiaj era deja pe hol. Şi totuşi, pe unde umbla Jupâna? Iniţial se înţeleseseră să plece mai devreme. Corinei i-ar fi convenit, nu prea era-n apele ei cu toată această nerăbdare febrilă. „ Tâmpenii! Mă comport ca…“ Îşi aprinse o ţigară şi sorbi din cafea, îşi ascultă un timp „muzicile“, câteva piese care reuşeau întotdeauna s-o binedispună. Beep-ul Florianei o băgă-n viteză. Se asigură mai întâi că pisica are tot ce-i trebuie: mâncare, apă.

- Pa! Să fii cuminte, mustăcilă! Luă motanul în braţe şi-şi lipi obrazul de blăniţa moale şi caldă.

Îi părea rău că-l lăsa singur atâtea zile. Drumul până la Bocsig fu fără de incidente, ba chiar plăcut. Odată urcată-n maşină, se rupse, cum făcea mereu, de tot ce lăsa în urmă. Pleca în vacanţă, chiar dacă asta avea să fie… specială. Îi veni să cânte şi nu-şi reprimă pornirea. Îi plăcuse asta întotdeauna, când trăiau ai ei nu existase excursie fără „cor“, fuseseră o familie din care afonii lipseau, pasionată de drumeţii. Munte, mare, mănăstiri…Coana mare, în largul ei la volanul Daciei roşii, o secondă cu entuziasm pentru o bună bucată de vreme. Îşi aminti, cine ştie de ce şi cum, de Bulgaria şi de Batak. Patru ani avea, ştia sigur asta, fiindcă la sfârşitul acelei veri se mutaseră în apartamentul de bloc unde îşi sărbătorise a cincea zi de naştere. După o călătorie la Velingrad, unde opriseră-ntr-un bâlci ale cărui imagini colorate nu-i dispăruseră nici azi din memorie, îşi fixaseră drept ţintă Batakul, o mănăstire ortodoxă cu istorie tragică. Pe vremea prigoanei turceşti, bărbaţii din mica aşezare de lângă fuseseră ucişi până la unul, iar femeile şi copiii – încuiaţi în sfântul lăcaş pravoslavnic. Mame înnebunite săpaseră cu unghiile în mijlocul bisericii cu podea de pământ, căutând apă pentru prunci. Pieriseră toţi, un osuar din incintă încă păstra fragmente din scheletele acelor martiri inocenţi. Pentru fetiţa Corina, povestea, aflată de la maică-sa, se dovedise un şoc la fel de puternic ca imaginea gropii pe care, firesc, o vedea inimaginabil de adâncă şi cealaltă, a rămăşiţelor omeneşti, cranii, femururi şi tibii albite de vreme. Primul contact cu moartea…Reacţia ei de-atunci îi uimise pe adulţi. Îşi scosese solemn brăţărica proaspăt cumpărată de la Velingrad, apoi inelul cu piatră albastră de care era atât de mândră şi le întinsese mamei, rugând-o să i le restituie după ce vor ieşi din mănăstire. „Ia-le, că aici nu-i de veselie!“ Sentimentul de demult era clar şi intens. Desigur, la vârsta aceea n-ar fi avut cum să-l definească, însă era evident că purtatul măruntelor podoabe într-un loc ca Batakul i se păruse o impietate. „Ei, să sperăm că unde-ajung acu’ va fi frumos“, gândi. Se aflau deja în sat, faţa casei Florianei. De dincolo de poartă se auzea lătratul unui câine. *„Aştept să apară şi bucureştenii. Am aflat că la Prislop n-au mai ajuns, ba chiar că au avut un accident şi că*

ambele maşini sunt un pic lovite. Mesajul telefonic al lui Mihai ne-a deconcertat. Ceva nu merge bine, o parte din oamenii aceia n-au acceptul să ajungă la Părintele Arsenie. Sunt acolo, la câţiva kilometri de Haţeg, bariere energetice extrem de puternice. Şi eu şi Jupâna am făcut cunoştinţă cu ele acum câţiva ani, într-un pelerinaj la care a participat şi Lorena Dragu. A trebuit să tragem pe dreapta şi-am căscat toate trei vreo jumătate de oră, n-am fost lăsate să pătrundem în acea zonă sacră fără să ne fi curăţit de colbul lumii. Ceva nu merge bine.“

- Hai, scriitorule, mai lasă caietul ăla şi ajută-mă să strâng pe-aici prin curte! - Imediat ! Se apucă de treabă cu un elan suspect. Spălă vioaie un morman impresionant de vase ce trebuiau reîmprospătate până la venirea musafirilor, sub privirile înduioşate ale mamei Florianei şi cele ironice ale prietenei ei. „Asta râde de mine! Drept e că şi are de ce…“

Revedere cu scântei

august 16, 2010 de calatorprincersistele

Spre amurg sosi şi trupa. Corina făcu pe rând cunoştinţă cu Irinele, cu Nela, Riana, cu Axel şi Olimpiu, Miruna, Relica şi îi spuse "Bun venit" lui Mihai, pe urmă rămase în curte împreună cu Mami, căci Floriana şi ceilalţi se duseseră la casa de dincolo, unde aveau să fie cazate cele două cupluri. Ar fi vrut să-i însoţească, dar… Atmosfera i se părea încărcată oricum, la ce să se mai ţină şi ea langa după străinii aceia, în fond n-o interesa unde şi cum vor dormi perechile. În ceea ce o privea nu ştia prea multe. Nu-i prea convenea, însă lăsase chestiunea repartizării la somn pe seama Jupânei. În fond ea era gazda, ea să se îngrijească de problema asta. Vorbiseră ceva mai devreme, iar schema se prefigura astfel: ele două într-una din camerele de chirpici de „la găini", Nela în cealaltă, Mihai cu fetele (Irina şi Relica) în odaia nouă de la stradă, Miruna pe canapeaua din hol. „În fine, unde mă pune, acolo şed, n-are rost să-mi fac sânge rău pe tema asta, că nu-s vreo sclifosită care n-a mai trăit niciodată la ţară, în condiţii campestre", îşi spuse. Numai că, oricât încerca să se ducă singură cu zăhărelul, tot nervoasă era. „Şi aştia nu mai vin odată, ce pana mea fac acolo atâta, ar fi avut tot timpul să-şi lase calabalâcul şi să mişte-ncoace". Stătu puţin la taclale ca Mami, nu că-i ardea, în schimb mai trecea vremea. - Asta este! Eu sunt de vină, eu v-am adus aici, mâine dimineaţă plecăm înapoi la Bucureşti. Rămânem peste noapte, apoi valea! Şi aveam toate semnele că nu e bine să vin aici în formaţia asta!!! În poartă, Mihai se certa cu o parte din echipă. „Probabil cu ăia de dincolo", gândi Corina. Plecă din nou, în vreme ce mama şi sora lui, Relica şi Irina intrară-n curte. *„Am dat curs primului impuls. Nu era posibil ca totul să se ducă de râpă, trebuia să intervin – şi încă repede – ca să previn ceea ce resimţeam drept un adevărat dezastru. Să-i trimit Lumină Lupului Alb? Nu ţinea, m-ar fi altoit de mi-ar fi mers fulgii. Am deschis dimensiunile până Sus, am îngenuncheat şi m-am rugat Mântuitorului: Doamne, dă-mi mie povara pe care o poartă el acum! Ceva negru, greu, îmi acoperi inima. Cererea îmi fusese acceptată. Tot ce preluase Şamanul de la întregul grup era acum în mine. Am alergat în grădină şi am început curăţirile. Actvasem toate semnele pe care le ştiam, chemasem toţi îngerii, invocasem şi Spiritele Elementelor după un ritual încropit pe loc din fărâme de amintiri , ştiam doar că voi merge până la capăt în încercarea de a anihila acea energie negativă. Lumina lucra, dar încet. Istovită, am scos ansa şi raportorul şi-am verificat cât din ceea ce fusese s-a dus. Abia 80%. Nu mai puteam. Ce să fac? M-am dus din nou până în faţa lui Iisus. Numai El putea, dacă asta Îi era voia, să pună cele 20 de procente care lipseau. Efectul fu instantaneu. Scăpasem! La revenirea oamenilor de la casa bunicii, discuţiile redeveniseră calme. Cel puţin pentru moment, conflictul se aplanase."*

- Hai să despachetăm! Cine vrea sarmale de post?

Impresii

august 20, 2010 de calatorprincersistele

În picioare în jurul meselor întinse sub cerul împestriţat cu stele, oaspeţii se mai destinseseră, la fel şi amfitrionii. Se făcură fotografii, se mâncă, se schimbară impresii despre drum şi nu numai.

- Am greşit, mi-am asumat responsabilitatea pentru toţi, de-aia s-au întâmplat astea aşa. Există un orgoliu al Cunoaşterii, am zis că eu pot să ajung oricând la Prislop la părintele Arsenie, n-am luat în calcul că…A fost lecţia mea, recunoscu Mihai într-unul din puţinele tete-a-tete-uri cu Corina. Femeia ezită să-i povestească, la rându-i, că şi ea păcătuise prin trufie trecându-şi sieşi mizeria aceea. Fără intervenţia lui Hristos…cine ştie. Era prea devreme să abordeze subiectul cu „împricinatul“, şi-apoi, venită la Bocsig cu o listă lungă de întrebări pentru el, se cam descurajase în urma contactului cu ceea ce numea realitatea de pe teren. La aglomeraţia asta era greu de crezut că va apuca să discute cu el în particular, despre carte sau altele, şi nici să ignore anturajul nu prea se cuvenea. Ar fi fost stânjenitor să se cufunde în tăcere, deşi exact asta ar fi dorit. Ba, mai mult, simţea acut nevoia s-o ia la goană, să plece de-acolo. Nu erau de ea toate convulsiile astea, risca să clacheze. Îşi aduse aminte că în buzunarul pantalonului stăteau împăturite însemnările-avertisment legate de această joi. Le reciti cu atenţie şi-şi mai veni în fire suficient cât să converseze, cât de cât, şi cu echipajul, aruncă pe tapet şi câteva poante, perfect conştientă de efectul lor detensionant. Prima persoană cu care legă vorbele foarte uşor fu doamna Nela. Iutace şi volubilă, ea îi istorisi de-a fir a păr păţaniile de pe şosea. Încet-încet, deşi cam cheaună după toate cele, căci emoţiile prin care trecuse nu erau tocmai neglijabile, se relaxă, observând lumea din preajmă. Irina mare – înaltă şi astfel departajabilă de cealaltă, nevasta lui Axel, o brunetă drăgălaşă, minionă – o enerva. La fel, Reli. Îi plăcea mama lui Mihai. Cam atât putea zice, pentru început.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat asumarea responsabilitatii, clarvedere, cunoastere prin traire directa, evolutie spirituala | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe august 20, 2010 la 2:23 am | Răspunde Impresii - Ziarul toateBlogurile.ro*

   [...] Impresii Fri Aug 20, 2010 4:50 am În picioare în jurul meselor întinse sub cerul împestriţat cu stele, oaspeţii se mai destinseseră, la fel şi amfitrionii. Se făcură fotografii, se mâncă, se schimbară impresii despre drum şi nu numai. – Am greşit, mi-am asumat responsabilitatea pentru toţi, de-aia s-au întâmplat astea aşa. Există un orgoliu al Cunoaşterii, am zis că eu pot [...] [...]

O noapte albă

septembrie 1, 2010 de calatorprincersistele

- …ei, dacă vrei sa afli mai multe despre ceea ce înseamnă misiunea personală, poţi s-o întrebi pe ea! Şamanul zâmbi Irinei Lupea, arătând spre Corina. Scrie un roman iniţiatic, de fapt povestea trezirii unui om.

- Daaa…Am vrut să mă fofilez şi mi-am furat-o. Acum sunt pe calea de întoarcere la drumul meu, m-aş duce şi de-a dura încolo, dar tre' să am răbdare, confirmă ea, înveselită brusc. Aşadar manuscrisele pe care le expediase prin mail în ultimele luni erau ok. Slavă Domnului! Nu calitatea prozei o interesa, ci acurateţea celuilalt fel de conţinut. Dacă acela nu era contestat… „Bine că i-a plăcut ce-a citit, îşi spuse, sper că, din când în când, s-a şi distrat", gândi.

- Şi cum ziceai c-a fost faza aia cu cartofii prăjiţi?

- Exact cum am relatat-o-n carte, na! Ca să vezi ce băiat bun ai fost! Îi pufni râsul pe amândoi.

„*N-am închis ochii toată noaptea. Un timp, am stat la taifas în trei, cu Floriana şi Nela, în căsuţa cu tavan de bârne. Când am rămas două – Jupâna s-a dus repede la culcare – am descoperit că avem destule să ne spunem. Am prins suficient curaj cât să pomenesc chiar şi experienţa aceea ciudată, de cu două trei luni mai înainte, meditaţia în cursul căreia o văzusem prima oară. Era, faţă de cea pe care o priveam acum, mai masivă, iar sprâncenele îi erau mai negre, în rest totul era la fel: privirea, zâmbetul, coafura… O găsisem pe malul unui lac, stând singură, în picioare, cu spatele lipit de o stâncă şi mă întâmpinase cu câteva cuvinte: Bine c-ai venit, că de când te aştept, şi nu mai am vreme. Când se întâmplase, nu legasem nimic de nimic. Habar n-avusesem nici cine e, nici ce vrea să zică. Visul cu ea şi Miruna fusese după asta, acolo priveliştea era mai limpede, avea sens, de vreme ce mă aflam în casa părintească a lui Mihai, cu el prezent şi tatăl lui de asemenea. Îl ascultasem îndemnându-mă să merg la o curăţire de biserică, iar după plecarea lui mă întreţinusem cu Nela, a cărei identitate, ca mamă a Şamanului, era evidentă. Mai sporovăirăm niţel, iar după ce interlocutoarea dădu stingerea, mă pusei să adorm şi eu dincolo, lungită lângă Coana Mare. Somn…nici pomeneală, aşa c-am ieşit în curte să fumez o ţigară. Ce minunăţie de cer!"* Avea poftă să asculte nişte muzică privind stelele. Îşi puse-n urechi căştile mobilului şi selectă cântecul. „Oferta" era cam firavă. În telefonul încă nou nu apucase să-şi înregistreze decât două piese, una ţigănească, ritmată şi tonică, o alta tristă rău, de care se îndrăgostise subit cu doi ani înainte. O alese pe prima pe considerentul că, lucru verificat, reuşea întotdeauna să-i insufle o doză de optimism şi vitalitate. „…Şi numai bunul Dumnezeu ştie câtă nevoie am acum de aşa

ceva“, îi trecu prin minte. Ridică ochii către ferestrele oarbe ale casei celeilalte, pe urmă din nou în sus. Acolo… Curând, se trezi rătăcind printre constelaţii. Amărăciunea rămăsese departe. O dezbrăcase ca pe-o haină şi-o lăsase să zacă în mijlocul curţii tăcute. Zbura. Când zorii au început să se-arate, nu mai ştia nici pe unde zăbovise, nici cum de, în realitate, trecuseră atâtea ceasuri. Culmea era că nu se simţea obosită. Dimpotrivă. Aşteptă să sune deşteptarea şi pentru ceilalţi, îşi bău cafeaua în tăcere. Era deja Vinerea Mare, ziua în care plănuiau să meargă cu toţii pe deal, la Schitul Feredeu. Mantra AUM – Corina recunoscu repede CD-ul – era acelaşi pe care Şamanul îl pornise în toamnă, în timpul singurei ei vizite în apartamentul lui din Bucureşti – se despletea sonor în curtea nouă, unde o parte dintre trupeţi se adunaseră deja. În liniştea dimineţii, vocea vibrantă, gravă se transforma în lumină, alungând negurile şi consacrând spaţiul. Îşi îngustă tăietura ochilor. Entităţile îşi făceau deja apariţia. După ce veneau, de la casa din capătul străzii, şi ceilalţi patru, se putea deja porni la drum. Întâlnirea fusese stabilită pentru ora unsprezece, dar…

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat mantra AUM, noapte alba, povestea trezirii unui om | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe septembrie 16, 2011 la 6:29 pm* | *Răspunde* *elena*

   trebuie sa fi fost fascinant sa stai toata noaptea sa contempli cerul si sa nu-ti dai seama ca timpul trece, poate ai avut o decorpolarizare, cine stie? oricum multumesc ca ne-ai impoartasit si noua aceasta experienta , ne ajuta sa ne dam seama ca viata este mult mai mult decat iubit , job , etc… frumos , imi place !

   - *pe septembrie 19, 2011 la 3:11 pm* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     A fost un moment cu adevarat unic si…da, am simtit nevoia sa-l impartasesc cu voi, aceia care cautati sa priviti Dincolo ca sa deslusiti marile sensuri. Multumesc din suflet pentru apreciere. Fii binecuvantata!

La schitul Feredeu

septembrie 3, 2010 de calatorprincersistele

- Ca de obicei, voi sunteţi mai cu moţ! Nu vreţi nicicum să învăţaţi ce înseamnă respectul, iar lecţia de ieri nu v-a spus nimic! Dacă nu vreţi să-nţelegeţi, n-am ce să vă fac. Dacă am fixat plecarea la unsprezece, de ce aţi întârziat?!!!!!

Se chirci, luând automat poziţia fetală, cu spinarea îndoită şi capul între umeri. Mihai se răţoia la Irina mică, Riana, Oli şi Axel. E-adevărat, avea dreptate, însă…Se grăbi spre grădină şi se aşeză, tuflită, pe un butuc. Totul era în regulă până la ţipete, nu le putea suporta nici măcar când nu era ea ţinta lor. Oricât se schimbase în ultima vreme, în privinţa asta nu survenise nicio modificare. Iar dacă, totuşi, cu acutele unora dintre cei din preajmă se obişnuise până-ntr-un punct, cu-ale Şamanului nici vorbă. Parcă era mai uşor de înţeles un urlet izbucnit din neputinţă, din durere, din revoltă, din ură chiar, coloratura emoţională, chiar dacă nu justifica reacţia, funcţiona în mintea ei ca un soi de circumstanţă atenuantă, căci, la urmă, totul se putea rezolva cu un „Iartă-mă, am fost nervos/oasă, mi-am pierdut controlul“. Exploziile lui erau altfel, îl simţea stăpân pe situaţie şi rece. Lame de cuţit strălucitoare, bine ascuţite şi deloc pătate de lichidul vâscos al vreunui sentiment din spectrul inferior, imund poate, însă omenesc şi familiar, cuvintele lui tăiau în carne vie. Când lucrurile reintraseră în normal, se îmbarcară în maşini şi luară drumul spre Şiria şi micul aşezământ monahal de la Feredeu.

Fusese repartizată – iar erau alţii care luau decizii în numele ei, fără măcar să-şi pună problema că ar fi fost cazul, măcar, s-o consulte – în Dacia Florianei, împreună cu Nela şi Miruna. Aşezată pe scaunul din dreapta şoferului, urmări un răstimp şoseaua şerpuind înainte, dealurile ce-i fuseseră atât de dragi în pruncie, apoi începu să cânte. Era nerăbdătoare să revadă locul acela de vis unde – să tot fi avut vreo zece ani, nu mai mult –

ajunsese pentru prima oară împreună cu bunica din partea mamei. Sub comunişti, micul schit de pe deal fusese abandonat şi lăsat în ruină, însă lumea urca des într-acolo, deşi panta era abruptă şi marcajele de prin pădure aproape şterse. Bisericuţa era pe-atunci pustie şi părăginită, în schimb izvorul de lângă ea rămăsese la fel şi-şi păstrase şi forţele. Acolo, scăldându-se în apa lui (se pare că la începutul secolului trecut apa curgea într-o cădiţă de piatră) o rudă îndepărtată de-a ei, azi trecută demult la cele veşnice, îşi venise-n fire ca prin minune după doi ani de nebunie. Îşi recăpătase luciditatea brusc, ba chiar spusese apropiaţilor, imediat, că, pentru întâia dată, îşi aminteşte tot ce-a făcut în intervalul în care fusese considerată de nevindecat. Avea să fie perfect sănătoasă la cap pentru tot restul vieţii, curmate până la urmă de un cancer. Corina regăsise Feredeul abia de când cu practica Reiki, o vreme accesul în acel spaţiu binecuvântat îi fusese interzis. Două episoade pe tema asta îi rămăseseră bine întipărite în minte. În studenţie, pornită spre schit cu părinţii, aceştia se certaseră pe drum în aşa hal încât făcuseră cale-ntoarsă. „ A fost singura dată când l-am auzit pe tata înjurând, tocmai el, care era calmul personificat…“ Mai târziu, cu Anda, la Arad, aşteptaseră zadarnic să apară autobuzul ce avea mica mănăstire drept destinaţie: cursa se anulase pe motiv de …defecţiune tehnică. Acum calea îi era deschisă. Primul popas l-au făcut la mănăstirea nouă, cea de la poalele dealului. Aici i-au recuperat pe Daniela Groza şi iubitul ei, Mircea Tănase, Tase pe scurt, veniţi şi ei de-acasă să li se alăture pentru o jumătate de zi. După cuvenitele rugăciuni şi închinatul la icoane, au mai zăbovit un răstimp prin preajmă, admirând chilioarele călugărilor şi straturile de flori bine îngrijite.

Pasărea de Foc

septembrie 6, 2010 de calatorprincersistele

„*Nu simţeam nevoia să schimb impresii cu nimeni din grup, de altminteri toţi se răzleţiseră care-ncotro. Eram în continuare abătută într-un fel cuminte, când un nor de lumină îmi sparse tristeţea în milioane de cioburi ce se depărtau de mine ca risipite de o gigantică forţă centrifugă. Vocea se făcu din nou auzită: ŞI EL CHEMA SOARELE PE NUME ŞI VORBEA CU FIARELE PĂDURII, MÂNGÂIA FLORILE CU INFINITĂ TANDREŢE ŞI LE ŞOPTEA BLÂND DESPRE IUBIREA NESFÂRŞITĂ. STĂTEA ÎN INIMA UNIVERSULUI ŞI PURTA UNIVERSUL ÎN INIMĂ. Şi el chema Soarele după numele său şi mângâia fiarele pădurii, vorbea florilor cu infinită tandreţe şi le iubea nesfârşit printre şoapte blânde. În aceeaşi vineri, dar seara târziu, când ne întorceam cu toţii de la Prohodul Domnului, aveam să-i mărturisesc Irinei mari că arareori mi se întâmplase să fiu atât de copleşită de frumuseţea unei clipe perfecte. Eram fericită şi mulţumeam Cerului pentru darul primit pe neaşteptate, primul dintr-un şir, căci ziua aceea de 17 aprilie 2009, atât de bogată în minuni, nu era nici măcar la jumătate.*

Un miracol fusese momentul acela, şi, mai apoi, ori de câte ori îl retrăiam rămânea egal sieşi, desăvârşit în întregul lui.“

Urcuşul până la schit se făcu „motorizat“, deşi ideea iniţială fusese aceea a unui drum pe jos, prin pădure. Peisajul era mirific, însă aventura ar fi fost mult prea obositoare pentru Mami şi Nela, decanele de vârstă ale găştii. Problema a fost că Dacia Florianei, o „bătrânică“, trăgea greu la deal, cu opriri pe pantele prea abrupte, iar sus trecuseră cu toţii mai departe de Feredeul ascuns întrucâtva vederii. Ajunşi la destinaţie, aveau să calce pragul bisericuţei doar cât să se reculeagă un pic şi să lase pomelnice. Îşi instalară apoi „tabăra“ imediat lângă, iar Mihai îi anunţă că urmează să parcurgă cu toţii o meditaţie aparte. Deocamdată, fiecare se odihnea, se ruga sau cugeta în legea lui, iar tăcerea umplea locul.

„*Când pajiştea fu perfect curată, Entităţile invocate de Şaman se înfăţişară pe rând. Ceea ce mi se păruse la început o flacără mamut s-a dovedit a fi, privită mai atent, o pasăre cu aripi de foc a căror anvergură impresionantă mă făcu să dau capul mult pe spate. Stăteam în picioare, la o oarecare depărtare de ea, când în faţa mea se ivi un prieten pe care l-am recunoscut de îndată, dragul meu Inorog-călăuză. Ceva îmi spunea că trebuie să mă las îndrumată de el, aşa că pornii pe urmele lui prin poiană, până ajunsei în dreptul făpturii învăpăiate ce lumina în scântei roşietice întreg platoul. Dintr-odată, pe încheieturile ambelor mâini mi se încleştară, grele, brăţări fierbinţi ce-şi trimiteau căldura până spre podul palmelor pe care mi le simţeam încinse până la insuportabil. Licorna îmi făcu un semn cu capul. Am înţeles că trebuie să îngenunchez şi să mulţumesc. Nu ştiam încă pentru ce anume, dar mi-am plecat fruntea la pământ într-un gest de recunoştinţă şi-am sărutat covorul de iarbă înrourată ce mi se întindea înainte. De-a lungul coloanei vertebrale mi se târau fâşii de jar, în vreme ce spiritul mi se avânta spre înalturi, spre punctul de unde coborâse fiinţa aceea fabuloasă”.*

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat comuniune cu Universul, entitati, initiere in Ordinul Pasarii Phoenix, lectie de iubire | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe septembrie 6, 2010 la 11:17 am | Răspunde Pasărea de Foc - Ziarul toateBlogurile.ro*

   [...] Pasărea de Foc Mon Sep 06, 2010 13:40 pm „Nu simţeam nevoia să schimb impresii cu nimeni din grup, de altminteri toţi se răzleţiseră care-ncotro. Eram în continuare abătută într-un fel cuminte, când un nor de lumină îmi sparse tristeţea în milioane de cioburi ce se depărtau de mine ca risipite de o gigantică forţă centrifugă. Vocea se făcu din nou auzită: ŞI EL [...] [...]

Meditaţia de reconectare la Matricea Universului

septembrie 10, 2010 de calatorprincersistele

Vocea Lupului Alb mă atrase îndărăt în realitatea unde urma să înceapă exerciţiul spiritual pentru care ajunsesem la Feredeu. Ne spuse să ne alegem câte un loc comod, întinşi pe pleduri, şi să-l ascultăm cu atenţie. Trasă o pentagramă în mijlocul poienii şi aprinse câte o lumânare în cele cinci colţuri ale ei, pentru fiecare dintre Elemente: Aer, Foc, Metal, Lemn, Pământ. Ne aflam înlăuntrul stelei magice, aşteptând.“

Aşezată într-o margine, cu haina cea groasă transformată în saltea (ocolise cu ţâfnă pătura rămasă liberă, undeva intre Relica şi Irina mare), Corina se abandonă întâi liniştii, apoi glasului Maestrului, care rosti Tatăl Nostru, rar, îndemnându-şi discipolii să-l urmeze în rugăciune. O ploaie fină, călduţă, porni să-i acopere într-un văl curat de lumină, scăldându-i uşor şi ajutându-i să se conecteze mai repede la puritatea dintâi. „ Vă imaginaţi acum că vă aflaţi pe un câmp. Suneţi copii, aveţi din nou şapte-zece ani, sunteţi inocenţi, veseli şi uşori. Alergaţi în picioarele goale printre flori, le obsevaţi culorile, le simţiţi mirosul, priviţi fluturii superbi care zburdă în jur. La o anume distanţă, vedeţi cum câţiva nori se-adună, iar o ploaie de vară, suavă şi blândă, începe ca-n joacă….Acum observaţi spectacolul Cerului: seamănă cu Aurora Boreală, are nuanţele curcubeului şi coboară…“ Femeia se lăsă transportată în lumea aceea paradisiacă. De fapt, fusese acolo dintr-un salt. Nu întâmpinase nici o oprelişte, iar spaţiul acela o primise firesc. Ieşise din ea însăşi, prin chakra-coroană, şi se

prezentase la întâlnirea cu Universul. Pe căptuşeala pleoapelor închise îi străluceau, perfect conturate, luminoase, semne în care recunoscu de îndată Steaua lui David. Strânse din ochi, aproape convinsă că soarele, apărut între timp, îi juca o festă. Nu era aşa: triunghiurile de un alb lucitor, unul cu vârful îndreptat în sus, un altul suprapunându-i-se, cu el în direcţia opusă, rămâneau acolo, nemişcate.

„…Aveţi în faţă o fântână…înconjurată de cinci pietre, fiecare dintre ele simbolizând unul dintre Elemente…“ îl auzi, ca de foarte departe, pe Mihai. Se opri lângă o arteziană ce arunca, dintr-o cupă alcătuită dintr-o materie ce nu părea a fi nici rocă, nici altceva cunoscut, salbe lungi de picuri străvezii, unii cât bobul de mei, alţii cât aluna. Şiragurile de perle fluide ţâşneau cu putere în sus, apoi se despărţeau ca petalele unei flori bogate, iar jeturile de apă cădeau cu putere mult înafara ghizdurilor dantelate. În dreptul celor cinci pietre apărură tot atâtea fiinţe din altă lume. Nu era nevoie să se prezinte. Ştia cine erau: entităţile guvernoare ale Elementelor, în preajma cărora se desfăşura alai de supuşi consubstanţiali, rupţi de la misiunile lor obişnuite pentru a fi părtaşi la această incredibilă ceremonie.

„ …TOATĂ IUBIREA, ÎNŢELEPCIUNEA ŞI BINECUVÂNTAREA UNIVERSULUI!…Acum puteţi deschide ochii! Pentru ceea ce tocmai aţi experimentat, în Occident se dau bani serioşi.E Meditaţia Matricei Universale, corespunzătoare carcasei Pământului. Pe alte planete sunt alte elemente, iar înfăţişarea populaţiei e şi ea diferită de a noastră…“ Stăteau turceşte şi-l ascultau. Deşi parţial familiarizaţi cu cele ale esotericului (doar Riana şi Olimpiu erau fără nicio iniţiere la activ), unii erau încă perplecşi. Explicaţiile de-acum, despre listele, trei la număr, pe care se vor înscrie toţi locuitorii de pe Terra, una înşiruind călătorii spre dimensiunile următoare, o a doua – pe cei ce vor dispărea şi vor relua ciclul încarnărilor de la zero, în altă parte, unde focul şi roata trebuiau reinventate, o a treia destinată celor care vor fi şterşi până şi din memoria Universului, pulverizaţi complet, erau greu de asimilat pentru ei. La „pe loc, repaus“, membrii plutonului se adunară…după afinităţi, să-şi împărtăşească trăirile. Corina se aşeză pe un buştean, lângă Jupâna.

- Ai văzut cine-a venit pe pledul albastru, ăla lăsat gol chiar în mijloc? Părintele Arsenie! Coana mare îi zâmbi.

- Nu m-am uitat într-acolo, ştiam doar că trebuie să-l evit. Dar Pasărea de foc…

- Am văzut-o şi eu! Iar când cu meditaţia, am realizat că ies şerpii. Vorba aia, mă uit în zare crezând că e-al meu, propriu şi personal, şi când colo…mulţi. M-am prins că toată lumea-i la plimbare, da’ după puteri. Unii abia-abia ridicau căpşoarele!

- Eh, hai că te las puţin, mă duc mai încolo, la o ţigară. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre o cărăruie ce cobora dealul printre copaci. Se sprijini de trunchiul unuia şi-şi aprinse Camelul.

- Nu cred că ai voie să fumezi acum!, îi strigă Mihai în trecere, fulgerând-o din ochi, apoi porni spre maşină. Ba mai necăjeşti şi săracul arbore…

Corina trase un fum, apoi privi în urma bărbatului. Ţigara avea un gust îngrozitor. Zâmbi amintindu-şi de prima lor întâlnire. „ Chiar, cum ar fi fost dacă i-aş fi spus Florianei pas şi-aş fi stat frumos acăsică, lângă mâncarea mea de mazăre cu…moaşte de pui?“ Ciudat era că nu putea să-şi închipuie, scenariul cu pricina i se refuza cu încăpăţânare, ca şi când altă variantă, dacă va fi existat cumva, fusese demult rasă din spaţiul unde probabilităţile continuă să fiinţeze deşi timpul lor a trecut. Acum era aici, iar viaţa ei luase o întorsătură atât de neobişnuită, atât de neconformă cu …nimic, încât…„Doamne, Ţie-ţi mulţumesc!“ Îşi aminti că, nu mai departe de ieri, Mihai îi spusese la un moment dat că misiunea ei, stabilită înainte de naştere, era aceea de a ajuta la Ascensiune. Ştia şi ea asta, acceptase adevărul, însă fiecare nouă etapă părea mai stranie şi mai acută decât precedenta. „Răspunderile, şi ele, devin din ce în ce mai mari pe măsură ce ieşi de sub incidenţa dispenselor de ignoranţă.“ Plecă de lângă pom şi se alătură grupului. Abia după-amiază, reluaseră tangenţial tema serii de joi. Îi explicase în mare ce a făcut, mărturisindu-i că ştia dinainte că va fi un moment greu pentru toţi.

Atacul

septembrie 13, 2010 de calatorprincersistele

- Mesajul de avertisment a venit cu ceva timp înainte, iar Vocea mi-a spus, între altele: DE CE PUI LA ÎNDOIALĂ CEVA CE SE ŞTIE DEJA ÎN TOT UNIVERSUL?

Nu primi niciun răspuns. Interlocutorul ei se mărgini să-şi ascundă privirea sub cortina genelor negre, iatagane încovoiate, schiţând un surâs. Corinei i se păru că-i ascunde ceva. „Poate scot mai multe în seara asta de la Irina…“ Trebuia să rămână cumva între patru ochi cu adversara ei din alte vieţi, avea o grămadă de curiozităţi pe care nimeni, înafară de ea, n-ar fi putut să i le satisfacă. Greşit! Nu se simţea în stare să abordeze pe altcineva pe nişte teme atât de… fistichii. Trebuia să prindă momentul propice şi să întrebe. Habar n-avea cum să înceapă, stilul hodoronc-tronc n-o prindea. „ Mai bine las totul în plata Domnului, am aşa un talent de a mă consuma aiurea. Dacă mi se oferă prilejul, lansez tema, dacă nu… rămân în neştiinţă şi-am încheiat bâlciul.“ Seara merseră la biserica din sat. Ascultară slujba din Vinerea Mare, aprinseră lumânările, se lăsaseră cuprinşi de atmosfera şi energetica locului, chiar dacă preotul nu le prea plăcu, apoi făcură cale-ntoarsă şi se instalară în curtea lui Mami. *„Ratasem totul, tentativa mea de a purta o discuţie lămuritoare cu Irina mare se dusese de râpă, izbită de muntele ezitărilor mele. Reuşisem totuşi să-i împărtăşesc flashurile mele legate de trecutul nostru comun, în rest… La partea asta asistase şi Mihai, spunându-ne amândurora că, de data asta, s-ar cuveni să ne rezolvăm divergenţele pe cale amiabilă, fără conflicte deschise. Nu prea eram dispusă la concesii. Cu nervii praştie şi umilită la maximum, urându-mă şi detestându-mi neputinţele de tot felul, am adormit greu, uitând că ziua care se-ncheia nu fusese, de la cap la coadă, nasoală. Legea echilibrului se manifesta: partea urâtă o contrabalansa acum pe cealaltă. Dimineaţa următoare mă găsi surprinzător de vioaie, gata s-o iau de la capăt.“*

- Neaţa! Ce făcuşi? Erai cam şifonată aseară! Iar astă noapte te-ai dus pe rând pe la cele două Irine şi le-ai tăiat şarpele în astral.

Cam şifonată… Puţin spus! Fusese turbată de furie. N-avea cum să se exteriorizeze fără să cadă în penibilul cel mai penibil, aşa că…

Vieţi de soldat

septembrie 17, 2010 de calatorprincersistele

- Cee? Era siderată. Nu conştientiza nimic din călătoriile ei nocturne, cât despre valenţe marţiale – şi le ignora cu desăvârşire. Sigur, citise şi ea, ca mulţi alţi reikişti, despre săbii de lumină şi lovituri date SK-ului altor persoane, dar de-aici până la… Certamente, dacă ar fi pus-o cineva să iasă la luptă şi să taie-n stânga şi-n dreapta, ar fi admis spăşită că nu se descurcă. Iar acum, cică, în somn, le atacase pe fete. I se păru suficient de neverosimil ca să scoată ansa şi raportorul: informaţia se verifica. Drept e că şi „victimele“ arătau cam deşelate. Mihai, în schimb, se amuza.

- Asta e, le-ai tras-o!, spuse.

- …Pun pariu că am atacat-o pe Irina mare, cea mică a vrut să se bage, i-am dat şi ei, iar tu supravegheai ostilităţile ca să nu ne chiar omorâm…

- Hahaha! Şamanul nu confirmă, dar nici nu infirmă ipoteza.

În vreme ce trupeţii se agitau în jurul mesei, preocupaţi de micul dejun, Corina se refugie în grădină. Avea nevoie de-o purificare ca la carte. Cu faţa spre soare, înălţă braţele în văzduh. Doar că… În prelungirea lor dansau fastuos vâlvătăi vii, prelungi, al căror capăt nu se zărea, pierdut în azurul cerului. Curând îşi simţi aripile, crescând din poteca de jar ce-i acoperea şira spinării. Le desfăşură larg, atentă la panglicile de foc ce se zbăteau pe marginile lor. Ce erau toate astea? Reveni în curte, vizibil marcată de proaspăta descoperire, exact la timp pentru exerciţiile de Qi -gong conduse de Jupâna. Se aşeză cuviincios lângă ceilalţi şi urmă indicaţiile Florianei. Nu era dificil ce i se cerea, însă mişcările acelea o făcură, de la un moment dat încolo, să se simtă plictisită, deşi era întru totul conştientă de efectele lor benefice. Faptul că, în plus, i se păreau extrem de familiare, deşi nu le mai practicase niciodată, sfida logica obişnuită. Apoi începură să curgă imaginile: se văzu bărbat, samurai, în veşminte de luptă, mânuind cu agilitate sabia, se regăsi antrenându-se, apoi înfruntându-şi adversarii, îşi retrăi moartea de atunci, în numele onoarei. Numai că toate astea păreau trase de păr, niciuna dintre rememorările de până acum n-o purtase spre încarnări de acest gen.

- Încep să reînvie amintirile de soldat, îl informă pe Mihai.

- N-ai înţeles nimic! Ar fi trebuit să ştii că lângă mine se adună numai războinici!, o repezi el.

- …da, că doar nu culegători de panseluţe… încercă ea, fără succes, s-o dea pe glumă.

Se duse în colţul îndepărtat de lângă poartă şi-şi aprinse o ţigară. Nu i se arătă să rămână singură.

- Te-am visat azi noapte, o informă Irina mică, apropiindu-se. Erai îmbrăcată în roşu… - Deah, precum vezi. Făcu o piruetă. Într-adevăr, echipamentul pe care-l alesese de dimineaţă avea, „întâmplător“, nuanţa macului. La mine-i ca la Darian Câmpineanu, când optez pentru culoarea asta n-are legătură cu sexualitatea, ci cu ideea de…conflict armat.

- …se făcea că stăm de vorbă.

- Atunci hai să !

- Ştiu că ne-am întâlnit în alte vieţi, am simţit-o de cum te-am zărit şi tot atunci mi-a picat fisa că o să ne spunem una alteia nişte lucruri, decât că nu pot prinde exact firul…

„Decât în loc de doar, ca la voi la Bucureşti“, nu se putu abţine Corina, dar cu voce tare n-o corectă. Îi studie chipul cu atenţie. Ochii negri, sprâncenele frumos arcuite… Declicul se produsese.

- În Egipt…ai fost preoteasă a lui Ra! Fără grabă, îi descrise apoi ce văzuse: straiele albe cu auriu, bijuteriile încolăcite şerpeşte pe antebraţe, decorul din interiorul piramidei.

- Şi acum am o legătură specială cu Soarele, confirmă Irina mică, mi-e foarte uşor să mă conectez la el, mă curăţă şi mă activează imediat.

- …Iar în Japonia, când eram bărbaţi, ne-am înfruntat pe câmpul de bătaie, continuă femeia, în vreme ce în minte i se derula o secvenţă: un luptător zvâcnea scurt din cap, muşchii cefei i se încordaseră ca nişte odgoane, coada neagră, împletită, se prefăcuse în bici ucigaş.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat flash-uri din vieti anterioare, identitati de razboinic, intalniri karmice | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe septembrie 17, 2010 la 11:44 am* | *Răspunde* *mihaela*

   ingerasul razboinic? hmmm…

Şi el chema Soarele pe nume

septembrie 20, 2010 de calatorprincersistele

Se întoarseră treptat spre trecutul…recent. Schimbară impresii despre pelerinajul la Feredeu, iar Corina îi citi cele câteva rânduri pe care le scrisese după experienţa de la mănăstirea de jos.

- Uite, mi s-a făcut pielea de găină! Irina mică îşi arătă încheieturile mâinilor.

- Hai atunci să-ţi demonstrez cum arată toate astea în realitate. Îi făcu semn s-o urmeze şi se opri în faţa copăcelului de liliac din mijlocul curţii, ale cărui flori se răsfăţau în lumină, răspândind efluvii de parfum gingaş. Mângâie aura uneia dintre ele, deschizându-şi porţile inimii. În gând, transmise pomului Iubire, mărturisindu-şi admiraţia pentru frumuseţea lui şi recunoştinţa pentru mireasma minunată pe care-o dăruia tuturor cu atâta generozitate. Prin palma deschisă, percepu energia curgând înspre plantă, apoi felul în care aceasta o răsplătea plină de dragoste. *„ŞI EL CHEMA SOARELE PE NUME ŞI VORBEA CU FIARELE PĂDURII, MÂNGÂIA FLORILE CU INFINITĂ TANDREŢE…“*

- Uau!, făcu Irina.

Câţiva paşi mai încolo, Mihai se conversa cu Axel.

- Uită-te acum la ea, observă ce face, îl îndemnă Şamanul, apoi privirile celor doi aţintiră liliacul. Între om şi floare are loc un transfer de iubire, continuă el explicaţiile.

Vraja se risipi ca la comandă. Braţul învelit în mâneca roşie îi căzu moale pe lângă trup. Plecă împreună cu cealaltă, dornică să iasă cât mai urgent din raza vizuală a Lupului Alb.

„*Nu ştiu de ce, simplul fapt că am fost surprinsă şi…arătată m-a îmboldit să o iau la sănătoasa, de parc-aş fi făcut ceva anapoda. Nu înţeleg de ce. Nu încă",* notă Corina în caietul cu coperte maro. Până şi scrisul i se părea, cumva, o operaţiune de neîndeplinit în văzul lumii. Oricât de credincios istoriei, textul o trăda. Ştia bine că, dusă la bun sfârşit, cartea n-avea să mai fie a ei. Drumul şi soarta îi vor fi altfel însufleţite, altcineva o să mijlocească între poveste şi destinatarul ei necunoscut, iar numele autorului, cel real sau altul, inventat, n-o să spună prea multe cititorilor „întâmplători". Doar că acum, să stea in mijlocul oamenilor acelora, aplecată asupra foii de hârtie…era impudic. Mihai îi făcuse şi câteva fotografiase în această ipostază, iar faptul în sine o deranjase.

„Sunt aici să învăţ lecţiile non-limitării, să-mi dărâm cam o tonă de prejudecăţi (unde mai stăteau ascunse şi astea?), să-mi accept latura războinică, ignorată pentru atâta amar de vreme. Sunt aici să-i învăţ pe cei ce au nevoie despre avantajele blândeţii, despre atitudinea non-combat, despre smerenia exterioară. Pe cea interioară n-o am. Deocamdată. Altfel n-ar fi fost necesare niciuna dintre loviturile pe care, zilele astea, le-am tot încasat. Pe dinafară mă menţin, cât de cât, între graniţele unei stări de calm aparent, înăuntru sunt vraişte. E-n preajma mea o entitate care-mi tot spune că n-am de ce să mă tulbur. Şi totuşi… La teorie sunt tare, la practică – precum fularul."

- Ei, e cam aşa: ţi se pune în faţă o farfurie de rahat şi o linguriţă. Ştii că trebuie să-l mănânci. Dacă refuzi linguriţa, capeţi polonicul. Dacă pui mâna pe polonic şi papi cuminte tot, când e strachina goală suspini uşurat şi dai să te ridici de la masă. O faci fără să fi spus sărumâna? Apare înc-o farfurie, nouă şi plină, cu linguriţa aferentă. Mulţumeşti din suflet, conştient că tocmai ai avut parte de meniul pe care tu singur ţi l-ai pregătit? Totul se încheie aici…

- E beton exemplul!, râse Ioana mare.

- Oooo…şi am din astea…căcălău! L-am alcătuit cât mai plastic, ca să-l ţii minte. Poţi să-l şi vizualizezi, numai la zona olfactivă să nu umbli!

- Fetelor, gata şedinţa? Hai, echiparea, plecăm la Criş, anunţă Mihai.

Lângă albia Crişului

septembrie 24, 2010 de calatorprincersistele

Corina se duse să-şi ia haina lăsată „la găini“, apoi grăbi s-o ajungă pe Nela, pe uliţa către ieşirea din sat. Avură ceva de mers până podul suspendat peste râu, rupt parcă dintr-o poveste. Mai văzuse aşa ceva prin filme vechi, tatăl ei îi povestise cândva că, în tinereţe, mult înainte de medicină, pe când cutreiera munţii ca tehnician geolog, avea o bucurie copilărească să-şi sperie asistentul, zgâlţâind temeinic puntea şubredă, sub care se căsca hăul. Nenea Iorgu…mic, bondoc şi fricos ca un iepure, îi rămăsese prieten pe viaţă, cel mai bun. Nici la douăzeci de ani nu fusese vreun viteaz. Când podeţul pe frânghii începea baletul, se întindea-n mijloc, pe burtă, îmbrăţişând scândurile şi înjurând olteneşte, colorat şi cu sete. Nu se ridica de-acolo decât când „duşmanul“ de pe mal era hăt departe…Trecură peste Criş, în balans şi râzând. În picioare, la capăt, le aştepta Şamanul, săltând de pe-un picior pe altul cât să facă şandramaua să se legene. Se instalară cu toţii la soare, lângă apă. Irinele şi Relica trecură la costume de baie, Miruna îşi puse pledul la o oarecare distanţă, Riana şi Olimpiu fotografiau de zor. Păcat că Floriana absenta. Era de serviciu, avea să apară în ziua de Înviere. Stătu un timp în iarbă, dar nu se putu relaxa. Dimpotrivă. Hotărî să se retragă undeva la o parte şi să-şi asculte cântecele. Îşi puse căştile-n urechi, se uită la râu, la cer, la oameni. Din unghiul acela, tabloul era vesel. „Vrei să cunoşti lucrurile? Priveşte-le de aproape. Vrei să-ţi placă? Priveşte-le de departe“, îi veni în cap o vorbă de duh. Atenţia îi fu atrasă de o creangă căzută la pământ, veche şi lustruită de parcă ar fi stat în albie. O ridică. Înaltă de vreo doi metri, uşoară, arăta a toiag şi parcă era a ei de-o veşnicie. Porni pe lângă Criş, fără să renunţe la „accesoriul“ proaspăt dobândit. *„Eram bătrân, eram foarte bătrân. Aşa îmi ajutam mersul. Lemnul prindea viaţă în mâna mea, iar tovarăşul meu de drum era purtător de înţelepciune şi vrednic de toată cinstea. Multe văzuse, trecut din mână-n mână. Fusese al moşului meu, al strămoşilor. În curând aveam să-l dau şi eu mai departe…“* Coborî în real.

- Curios, nu arăţi deloc ca un …moş, dar adineaori, de la distanţă, aşa te vedeam. Zici că erai Moise. Dacă n-aş fi ştiut că e încarnat deja, glumi Irina, aş fi crezut că eşti tu!

- Haha, nu ştiu. Moise nu, dar, poate…Altfel, deh, nu pot evolua decât spre babă, asta-i sigur. Din nou îşi simţea tot spatele incins. Se aşeză lângă Irina mare şi Relica, iar Şamanul veni şi el mai aproape. Îşi privea mâinile concentrat, urmărind ceva pe fiecare dos de palmă.

- Bă, cum ai făcut de te-ai bronzat pe spinare în formă de V?

- În formă de V? Mă cam arde, poate că mi se activează iarăşi nişte scuturi, nici eu nu mai ştiu câte sunt, îi răspunse el Relicăi. Hai să mergem acasă, se face seară, pe la unsprezece ne ducem cu toţii la Înviere. Blondo, ia-ţi sceptrul şi umblă, se întoarse spre Corina.

Ajunsă în curte la Bocsig, se aşeză pe-un buştean.

- Hai să-ţi dictez paşii meditaţiei de activare a ADN-ului!, îi propuse bărbatul.

- Ok, dar înainte de asta explică-mi şi mie ce înseamnă aripi de foc, înalte cât cerul. Mi-au apărut în dimineaţa asta, iar la Feredeu vedeam întruna Steaua lui David.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat activarea scuturilor energetice, aripi de foc, esperiente spirituale, steaua lui David | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe septembrie 24, 2010 la 8:17 am | Răspunde Lângă albia Crişului - Ziarul toateBlogurile.ro*

   [...] Lângă albia Crişului Fri Sep 24, 2010 10:55 am Corina se duse să-şi ia haina lăsată „la găini“, apoi grăbi s-o ajungă pe Nela, pe uliţa către ieşirea din sat. Avură ceva de mers până podul suspendat peste râu, rupt parcă dintr-o poveste. Mai văzuse aşa ceva prin filme vechi, tatăl ei îi povestise cândva că, în tinereţe, mult înainte de medicină, pe când [...] [...]

Părăseşte Cerul şi cheamă-mă

septembrie 27, 2010 de calatorprincersistele

- Ei, au fost iniţierile. Prima e a Păsării Phoenix şi e nouă pe Terra, vine de pe altă planetă. Teoretic, entitatea, odată invocată, coboară prin soarele nostru, dar casa ei e un soare diferit. Flăcările ei purifică, cel ce intră în legătură cu ea poate să se autodistrugă şi să reînvie din propria cenuşă! N-am mai chemat-o demult…Cândva am încercat să i-o trimit lui Darian, dar n-a primit-o, mi s-a transmis apoi că fiecare are parte ce i se cuvine, nu de altceva. Cât despre hexagramă, ştii ce e.

- Merkaba.

- Şi asta, dar nu numai. Haide, deseneaz-o sus pe cer. Să nu te sperii. Femeia se execută.

- Na, cum e? Ce vezi?

- S-au deschis dimensiunile, de sus până jos.

- Exact, de-acum poţi să faci asta când vrei să arăţi adevărul cuiva care încă nu are acces acolo. Din acest moment vei vedea multe. Spune, ce am aici? Bărbatul îşi ridică ambele mâini, cu degetele răsfirate şi palmele ascunse.

- Sunt nişte…Corina desenă în văzduh conturul a ceea ce, în astral, se zărea acolo. Şi încă un fel de, cum să le spun, apărătoare, foarte frumoase, care acoperă totul.

- Aşa este. Le-am purtat în multe vieţi. Dar aici? Întinse arătătorul dreptei. Ceva ce semăna cu un inel de o formă bizară, prelungindu-se dincolo de unghie într-o nuanţă întunecată se distingea ca prin ceaţă. „Terifiant“ fu cuvântul care-i veni automat în gând, apoi se întrebă ce era atât de înfricoşător acolo.

- Este inelul materiei şi antimateriei. Pornit, el poate…

- Ştiu.

- Încă odată, vreau să discutăm despre prima seară. Exact de la cine ai luat energia aia negativă, de la grup sau de la mine?

- De la tine, recunoscu ea cu obidă. Şi-ar fi dorit să să-l poată minţi, măcar prin omisiune, însă… Îi istorisi tot, punct cu punct, apoi îl ascultă cu atenţie. Notă în caiet procedura căreia i se supusese la schit, etapă cu etapă, iar când maestrul tăcu, adăugă câteva observaţii pentru mai târziu. Cu asta se ocupa când Irina mare, şi ea înarmată cu o agendă, luă loc în apropiere, pe un alt buştean.

- …În carte, undeva, aminteşti de un tip care negociază cu Cei de Sus pentru salvarea unor suflete. De unde ai informaţia?

- Mi s-a revelat „filmul“.

- Bine, dar…

- Eu eram unul dintre cei astfel ajutaţi.

- Te simţi datoare?

- Nu.

- Te simţi prost pe tema asta?

- Nu. Se strâmbă. „ Parc-am fi la interogatoriu! Ce vrei să scoţi de la mine? Nu, nu mă munceşte sentimentul datoriei, recunoştinţa nu mă-ndeamnă să-mi pierd somnul, iar dacă trec printr-o stare de spirit mizerabilă asta nu are nicio legătură cu evenimente petrecute în străvechime. Şi încă odată nu, în caz că ancheta asta urmăreşte să descopere… Ştii ce? Ia mai lasă-mă-n durerea mea! Dacă eşti natarau şi nu pricepi…“ Opri „motorul“, oricum n-avea de gând să se lanseze cu glas tare într-un şir de justificări superflue.

- Legat de Phoenix, am constatat că pot direcţiona flăcări energetice, mai mici sau mai mari, în jur, spre oameni sau obiecte. Ce rol au? Înţelege că, iarăşi, totul e nou-nouţ pentru mine, dacă nu te-ntreb pot să comit vreo greşeală.

- Hm…Acelea ard karma, grijă mare cu ele. Poate nu e rolul tău să faci asta.

- Ştii ce e chiar interesant? În maşină cu Floriana, pe drum încoace, mă obseda un cântec. Sunt, poate zece ani de când nu l-am mai auzit. Refrenul spune *„Părăseşte Cerul şi cheamă – mă/ Întoarce-te, Pasăre de foc“*. Acum pricep de ce revenea cu atâta insistenţă!

Mihai zâmbi.

Fântâna inimii

octombrie 1, 2010 de calatorprincersistele

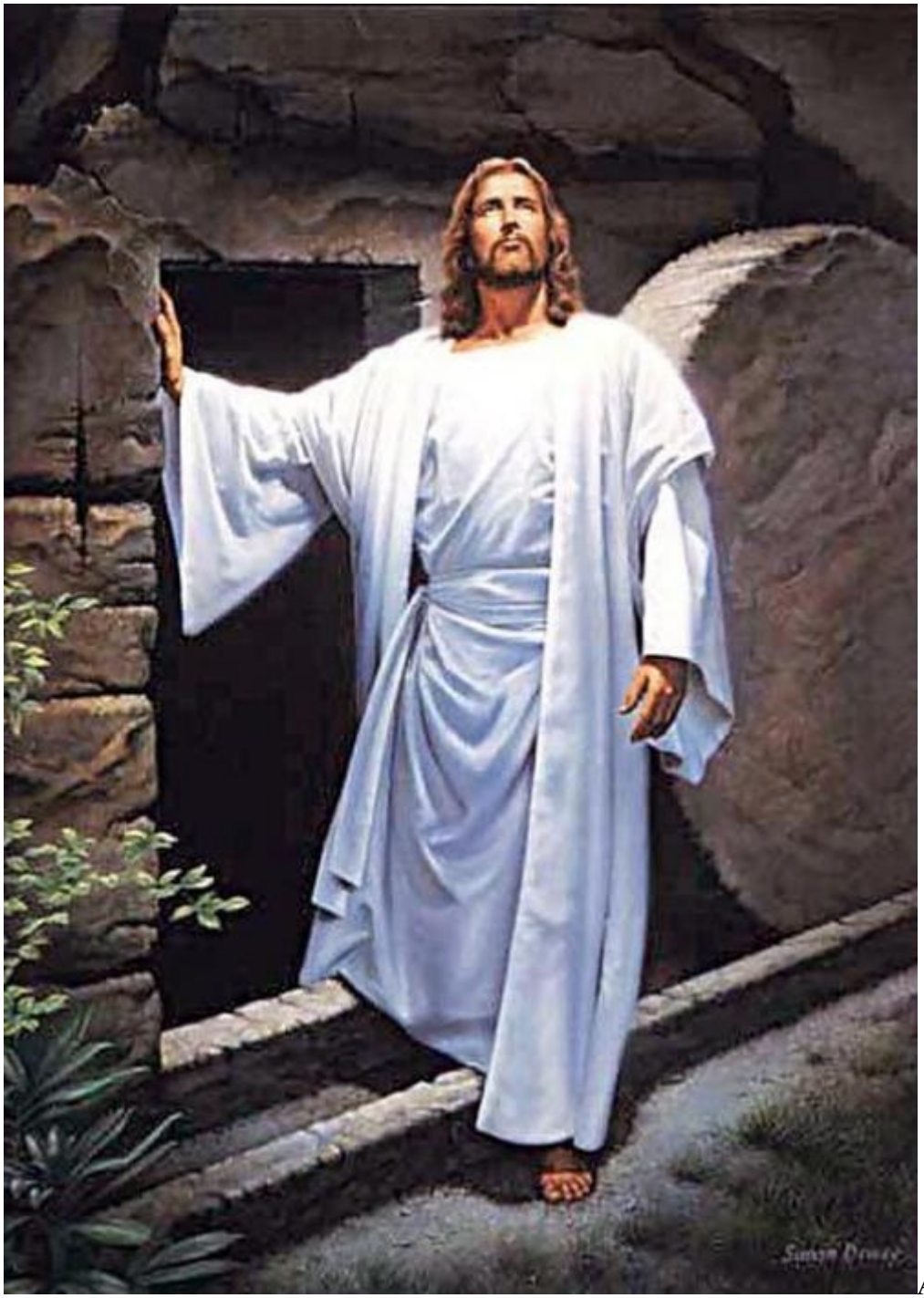

Aruncă apoi o privire peste caietul deschis pe genunchii Corinei.

- Desenează o fântână. Acum! Uite-aici, ai o pagină liberă.

- Ok. Netezi foaia şi ezită un pic înainte de a începe. Alese varianta cea mai lesne de reprezentat şi rasoli la repezeală un puţ banal, cu cumpănă şi găleata goală atârnând în aer. - Bine măcar nu i-ai pus acoperiş, altfel ar fi însemnat că nici măcar nu primeşti Lumină şi Iubire de Sus. Şi, în plus…ia stai puţin, asta e fântâna pe care-ai văzut-o în meditaţia de la Feredeu?

- Nu, da' de unde, asta e aia pe care mi-e mai uşor s-o „pictez". Aceea de-atunci era cu mult mai complicată, foarte împodobită şi era altceva, o arteziană!

- Arteziană? A, e în regulă, la ea mă refeream, este imaginea inimii şi arată câtă Iubire există într-un om. Când apa ţâşneşte liberă, e semn c-o răspândeşti în jur, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Voiam să-ţi arăt meditaţia fântânii, pur şi simplu îl rogi pe cel din faţa ta să intre în inima lui şi să deseneze fântâna pe hârtie. Dacă e prea mică, sau cu acoperiş, îngustă, cu cumpănă sau roată, trebuie refăcută. A mea am construit-o diferit. Acum e închis izvorul Iubirii, l-am zăgăzuit cu un scop anume, dar…Îi luă creionul din mână şi trasă o spirală pe foaia dictando. Apa se înalţă răsucit şi, din loc în loc, sunt ulcioare rotitoare care o aruncă pline de forţă în jeturi compacte. Atuncea loveşte. Este ceea ce se întâmplă când mă vezi tu că izbucnesc, când tonul mi se schimbă.

- Aha.

Câteva ceasuri mai târziu erau cu toţii la biserica din sat, la Sfânta Înviere. Femeia urmări ceremonialul, conştientă că iarăşi îi creşteau platoşe în astral, apoi se duse la Sărbătoarea de Sus. În plan terestru, chiar nu se întâmpla mare lucru. Observară cu toţii – aveau să discute pe tema asta mai încolo – că preotul rostea Tatăl Nostru de parc-ar fi participat la un concurs de rugăciuni – viteză şi că, în schimb, în loc de acel „Hristos a înviat “ arhicunoscut la care se aşteptau ei, aici se cânta varianta mai lentă, chiar tristă. În mulţime, cu lumânările aprinse în mâini, făcură un ultim efort să mai asculte odată melopeea aceea leşinată, în nădejdea că, poate, o vor auzi şi pe cealaltă, cu mult mai potrivită ideii de praznic al bucuriei. N-a fost aşa şi nici n-au luat Paştele. Şi asta era altfel, în Bocsig se dădeau abia dimineaţa, pe la patru.

- Copii, eu zic că-i cazul să plecăm, că ăştia pe-aici prohodesc, nu-L sărbătoresc pe Iisus! - Da chiar, hai acasă. „Hristos a înviat din morţi/ Cu moartea pre moarte călcând/ Iar celor din mormânturi/Viaţă dăruindu-le…Răsuna curtea. Acesta – şi nu cel de la biserică – era imnul adevărat al biruinţei Luminii. Cât despre scena aceea din bucătărioara unde ne-am adunat cu toţii în jurul mesei, iar Mihai a sfinţit pâinea şi vinul…” *Fusese fără seamăn, Rai întreg pogorât în loc strâmt şi umil, unde o mână de suflete trăiau Învierea în rostul ei dintâi. N-am gustat niciodată licoare mai bună decât vinul acela peste care, preot al Ordinului Melchisedec, maestrul chemase Duh Dumnezeiesc. Roşu-rubiniu, lichidul din pahare era sângele Mântuitorului, cu mireasmă de busuioc şi de sacru, iar raza din Cer scălda colţul în care ne aflam într-o lumină dincolo de fire.“* Femeia încheie fraza şi parcurse cele câteva rânduri cu ochi nemulţumiţi. Oricât s-ar fi muncit, n-ar fi reuşit să redea nici măcar umbra umbrei întâmplării la care fusese martoră, ori felul în care-i cutremurase pe toţi până-n adâncul fiinţei. Mai ştia că, imediat după aceea, reintrară cu greu în pieile de muritori de pe Pământ, puşi pe sărbătorit Paştele cu ciocnit de ouă roşii, drob de miel şi veselie românească. Ieşiră sub cerul înstelat şi întinseră masă lungă. Spre dimineaţă, numai Corina şi Irina mare mai erau pe baricade, greu de convins că e cazul să lase poveştile şi să se ducă la culcare. Cel mai mirat a fost tatăl Jupânei, venit după slujbă cu Paşte de la biserică. Îi spuseră doar că ele deja le luaseră, fără să dea detalii. Cum să-i explice bătrânului că Duhul Sfânt nu coboară numai în altar?

Sfârşit de septembrie

octombrie 4, 2010 de calatorprincersistele

Septembrie era pe sfârşite. Citi pentru a suta oară ultimele file din caiet, înăbuşindu-şi un oftat. Privite de la distanţa jumătăţii de an care trecuse, întâmplările acelea nici măcar nu mai păreau adevărate. Se rupsese de ele cumva, erau doar o felie de trecut, un „atunci-şi-nici-atunci“. Se opri cu gândul la ziua de Înviere, dar avu mare grijă să evite pasajul care-i displăcea cel mai mult. Aproape i se făcuse rău, îi fusese greaţă, oglinda pe lângă care trecuse în drum spre baie îi restituise propriul chip îngrozitor de palid. Amintirile Luciei nu erau vesele, iar Luisa…„Mda, de ce ţi-e frică nu scapi, va trebui cumva să rezolv şi partea aceea“, îşi spuse. Plină, iniţial, de zel, îşi scosese „programatic“ pe suport clasic exact fotografiile care imortalizau momentul, apoi dăduse totul deoparte fără să mai facă nimic. Pozele făceau praf pe undeva prin casă, între timp alte probe, mai recente, se vădiseră incomparabil mai dure decât ceea ce în primăvară încasase drept „sarcina maximă“. Senin, până la urmă, mai fusese doar finalul sejurului la Bocsig, cu pelerinajul la mănăstirea Maria Radna, ultima seară petrecută sub cerul liber, în curtea înflorită, poveştile nocturne cu Nela urmate de un somn – culmea! – liniştit. Înainte de a adormi, Corina observase că nu-i mai pasă dacă… - Am întrebat care a fost darul meu de Paşte, iar răspunsul a fost minunat, i se confesase în dimineaţa următoare, la cafea, mama lui Mihai şi-a Mirunei. Am primit bucuria! Eu de douăzeci de ani n-am mai râs cu poftă şi nu mi-am mai îmbrăţişat copiii! Şi ştii ceva? Eu de obicei nu văd aurele oamenilor, dar pe a ta, acum, o văd. E numai lumină! Zâmbise în tăcere. „Nu ştiu câtă lumină pot să am acum, ţie în schimb îţi strălucesc ochii şi asta e bine…Ce răspândeşti, spre aceea priveşti, aşa că totul în jur pare sclipitor…“ După plecarea bucureştenilor, mai rămăsese o noapte la părinţii Florianei. Se amuzase pe cinste la cină, când, cum-necum, ajunsese ea însăşi „responsabilă cu grătarul“. Cineva îi pasase…misiunea pulpe de pui şi, în loc să se eschiveze cum i s-ar fi părut normal, se trezise efectiv făcând focul. Fără nicio ezitare copiase gesturile pe care le văzuse la Mihai, iar rezultatul fusese o frumuseţe de pălălaie sub carnea care se prăjea risipind miresme ispititoare. „Hahaha. Şamanul mi-a trecut mie ştafeta asta şi uite că funcţionează.“ Suportase, binedispusă şi indulgentă, mişto-ul tandru al mamei Jupânei, sincer surprinsă să constate că bătrânica era pe fază. Dimineaţa următoare, în drum spre casă, încercase să-şi facă ordine-n idei.

Popas la Maria-Radna

octombrie 8, 2010 de calatorprincersistele

„Că veni vorba, tare-s curioasă de povestirea Lupului Alb…că nu ne-a citit-o! A promis că mi-o trimite prin mail, sper că…“ Mustăci. Nu-şi imagina nici subiect nici nimic, în schimb simţea clar savuroşi cârlionţi de ortografie, ortoepie şi punctuaţie, numai buni să-i ia ea la pieptănat. „Eh, asta n-o să-l supere, ştie şi el că dă drumu’ la text fără să se uite-ndărăt…“

„Şi totuşi, despre popasul la Bazilica Sfânta Maria Radna merită spuse câteva cuvinte. Din nou ne-am întâlnit cu Daniela Groza şi Mircea – Tase al ei, dar de data asta lucrurile au evoluat altfel. Direcţia inedită, ca de obicei, a fixat-o tot Mihai, asta după ce observase că Tase avea o vârstă astrală mare şi o misiune pe care, ca mulţi dintre trimişii primului contingent, cei născuţi undeva în jurul anilor 60, o ratase cu dezinvoltură. Statura impozantă, figura stranie, cu ochi croiţi oblic, forţa pe care o degaja chiar şi când tăcea, toate veneau de demult şi de departe. Îl ştiam de vreo douăzeci de ani, era şi el, la fel ca fratele doctorului Câmpineanu, un personaj destul de cunoscut în campusul universitar. Chiar avusese la un moment dat o iubită, pe Doiniţa, din anturajul meu de pe-atunci: o fată frumoasă, inteligentă, cu talent literar. L-am revăzut mai apoi la cursurile Reiki, venit mai mult ca să-l vadă pe Darian, apoi, în câteva rânduri, în casa Groza, dar niciodată nu-mi-a atras atenţia ca la Radna. O simplă discuţie cu Şamanul, discuţie la care, de altminteri, asistam cu toţii, aşezaţi spontan în semicerc, l-a determinat să se lanseze într – un speach destul de avântat. Îl priveam din profil,

destul de detaşată, când s-au activat oglinzile, chipurile lui de altădată: preot al lui Zamolxe, samurai, om de stat, ostean de rând. Nu eram foarte sigură că văzusem bine, dar când l-am întrebat mai apoi pe Mihai dacă nu cumva făcuse o manevră ca să-i reînvie memoria karmică n-a tăgăduit. A fost chiar mulţumit că mă prinsesem, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Cu el nu puteai şti niciodată. Cert e că, încă odată, jucase rolul de catalizator, accelerând conştientizarea încarnărilor trecute, aşa cum făcuse şi cu mine".

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat amintiri din vieti anterioare, Maria-Radna, varsta astrala | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe octombrie 23, 2011 la 9:37 am* | *Răspunde* *mike*

   as vrea sa scriu dar mi-e teama, am atatea dileme si i-mi este rusine de ceilalti cititori, nu vreau sa par ridicol dar ma simt ciudat cand citesc, acum am emotii, parca ma regasesc in unele personaje,am citit mai multe articole,Lupul Alb era si inca mai este un sinbol al grupului meu de prieteni din copilarie, si Samanul mi se pare cunoscut, poate sant coincidente dar nu prea cred demult in intamplator, ma simt ciudat parca intru in alta lume dar ceva imi scapa…
   Oricum multumesc pentru sansa de a calatori pe acest blog si pentru raspunsul anterior.
   O duminica linistita si insorita ca doar e ziua Soarelui

   - *pe octombrie 24, 2011 la 2:05 pm* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     Nu trebuie sa-ti fie teama de intrebarile tale. Ceilalti cititori fac parte din aceeasi lume, de vreme ce au rezonat cu acest blog. Sigur, nu vorbiesc de oamenii care ajung aici din intamplare, ci de aceia care urmaresc povestea. Daca te regasest in personaje, daca apar si emotiile, poti fi sigur ca nu e vorba de …coincidente. Cand am intrat in aceasta aventura a scrisului mi-am ingaduit si eu sa ma ingrijorez. Daca blogul va fi prea ciudat, daca voi cadea in ridicol, daca…daca… Apoi am alungat frica si am pornit la drum, iar cartea, intr-un fel, a ajuns sa ma scrie ea pe mine. Daca ai intrebari la care crezi ca-ti pot raspunde, pot sa mi le adresezi fara nicio problema. Altminteri, fii binevenit oricand in acest colt al Calatorului care, de o vreme buna, odihneste. Va trebui sa ma reintorc in curand la poveste, cu postari noi.

Lasă frica să treacă prin tine

octombrie 11, 2010 de calatorprincersistele

Deschise laptopul şi intră în inboxul de yahoo. Era acolo. „Deci n-a uitat de promisiune, io-te şi povestirea lui Mihai!“ Intră în attach şi citi. Mai întâi pe fugă, apoi încă odată şi încă odată. Începu să tremure necontrolat. În toamna lui 2010, când revăzu textul, hotărî să lase întregul conţinut al mailului aşa cum se afla, fără să modifice o virgulă sau măcar ceva din categoria typing error – codul energetic trebuia să rămână intact, al lui, i se părea că orice intervenţie, fie ea şi strict gramaticală, ar fi impurificat mesajul – şi să-l introducă, fără acordul autorului de drept, în cartea ei. Chiar dacă gestul nu era cinstit, câtă vreme Şamanul era personajul ei, se considera întrucâtva stăpână şi pe toate cuvintele pe care acesta, indirect sau direct, i le adresase. În plus, demult nu-i mai păsa de reacţiile lui. Vechea spaimă trecuse.

„Salut sunt aici ptr tine ca si cand nimik nu sa schimbat pe acest pamant Cantam in baie si dusul mergea, iar muzica stropilor ma imbaia. Sunt un nebun caci lumea asa ma vede acum. nu ma mai sperie nimik caci am cel mai puternic prieten Universul, Seful cum imi place sa ii spun. Cu el am descoperit in aceea dimineata in baie sub dus un alt prieten de fapt o prietena caci energia ei este mai mult feminina Daca s-ar putea intrupa ar fi ceea mai minunata femeie si totodata ceea mai mortala Multi se indragostesc de ea fara sa stie apoi cad

deznadejdii si urmeaza clipele cele mai cumplite ale unei vieti amare Ma gandeam la Luni de Fiere ale lui Pascal Bruckner in care tipul traieste si transforma agonia si extazul lui dostoievski in viata lui. Nu sunt un cititor de elita sunt un spirit care isi cauta identitatea pierduta in tenebrele trecutului. ma reintorc astfel la aceea zi, sub dus, si daca este obsesiv deja ptr voi, lasati cartea nu se merita sa mergeti mai departe si nu fac psihologie inversa, nu nu fac avertismente ci va spun faceam dus dar dusul nu era obisnuit era ceva la care am visat demult. sub presiunea clipelor interioare am cautat apa sa ma curat de ganduri, am cautat apa sa ma spele de energiile pe care le adunasem cati oare stiu ca apa este una din energiile noastre primordiale si chiar inaintea focului? de ce acest corp este format din ..% apa, va las sa cautati sa aflati de ce sa mai scriu e scris in cartea de anatomie sau in wikpeddia ma intorc la dus ca spirit cugetator caut forma de a ma intelege iar sub picaturile de viata am incercat sa ma regasesc atat cat pot si imi este dat voie cati stiu ca daca sub dus spui un tatl nostru te cureti energetic aproape 100%, caci in acel moment dusul se transform aintr-un patrafir ce stropeste apa sfintita. Stiu ca nu stiti, nici eu nu stiam dar am aflat si o fac zilnic, acum o facem impreuna caci deaceea m-am intors la dus. o mana a lovit peretele iar buzele-mi au murmurat doamne da-mi mila ta si fa ca aceasta apa sa se transforme in lacrimile tale sa ma spele de pacatele pe care le-am Tata, in fata ta asa cum mai creat, gol eu unul am sa apar sa cer un suflet care sa stea langa mine sa nu imi petrec eternitatea pe aceasta planeta singur Atunci am vazut-o, aparand si luandu-ma de mana sa imi spuna, eu sunt aici, tu mai chemat eu am cerut o femeie, tu esti un spirit ca si restul Universului, cu tine nu pot trai pe pamant Asa este a raspuns suav ea si antinzand mana mi-a atins inima si am tresarit. Dupa ce am mai crescut in cunoastere putine entitati au avut acest curaj sa o faca sa indrazneasca sa imi atinga inima, stiau ca ar fi fost ultima lor miscare Un copil nebun ca mine ar fi taiat mana sau orice altceva ar fi fost, dar ea a intrat ca si cand nu puteam sa fac nimik si nu asa fi ripostat ea stia ce va urma am ramas cu inima in mana ei si pe un zambet mi-a raspuns. te cunosc mai bine decat te cunosti tu caci eu am asistat la nasterea ta ca si la ceilalti eu am suflat cu voia sefului din darurile mele, iar tu ca un copil cuminte le-ai accepat cu bratele deschise ca si ceilalti tu nu esti mai special doar ca in ultimul timp mai invitat mai des in casa sufletului tau iar acum ceri sa ma vezi…am venit eu am cerut un spirit incarnat da, dar inainte trebuie sa ma infrunti sa ma iubesti pe mine si apoi sa ma accepti asa cum il accepti pe seful cum sa pot face eu asta cand tu ma faci sa imi doresc sa fug la arme si sa lupt ptr ce mi-a mai ramas hmmmm, daca vrei fa-o dar mi se pare ca nu esti in pozitia ceea mai avantajoasa. cata dreptate avea nu ca eram gol in dus cum ar zice unii ci ca inima mea era in mana ei, o miscare neinteleapta si puteam pierde tot atunci am inteles, trebuia sa pierd tot ca sa o infrunt si nu ca un luptator ci ca un negociator vreau sa stam acolo unde tu mai astepta mereu inteleapta miscare vrei o discutie ca miza inima ta. da, a fost cuvintul care mi-a izbugnit din piept durerea sura din inima a incetat si o masa a aparut aevea in fata mea eu te-am astepta mereu aici acuma stii unde sunt am timp sa mai astept picaturile-mi cadeau pe pielea dezgolita. eram curat afara dar inauntru abia acum vedeam mizeria stransa apa buna mea prietena tacauta isi facuse treba, stransese in picioare toate reziduurile si astepta ultima mea comanda sa deschid o dimensiune in care sa trimit acele energii negative am suflat semnele le-am dat sensul de rotire si dimensiunea sa deschis cu un poc sec si a inceput sa absoarba. am oprit apa, am tras draperia si m-am uitat nimik nu mai era ca la inceput, ceva se schimbase poate eu , poate Universul, dar ceva era schimbat am calcat afara din cada si ma gandeam la Frank Herbert si Paul Atreide cand primea lectia de lupta Daca vrei sa invingi trebuie sa infrangi frica ma gandeam la intrebarea neinitiatica a tanarului ce trebuia initiat…Cum?! iar generalul ii spuse ferm: lasa frica sa treaca prin tine si dupa ce te va fi devorat, vei vedea ca nimik nu s-a intamplat calcam prin casa gol si imi alegeam un prosop din sifonier celalat prietn focul deja lucra pe mine nu imi era frig desi afara era innorat si gata de ploaie eu nu mai simteam ma activasem in prezenta focului ce ma purifica de restul energiilor Tot universul ma privea si susoteau prin ochii icoanelor de pe perete Astazi el va discuta cu ea astzi isi va invinge oare….. energiile treceau ca si gandurile noastre ochii din icoanele pictate tresareau si ma incurajeau mergi pana la capat noi suntem de partea ta si totusi ce frumoasa era faptura care ma astepta la aceea masa rotunda desi aevea, o indrageam incercam sa lupt impotriva ei dar mrejele frumusetii ei ma robeau, trebuia sa merg cuvantul meu era lege ptr mine oare cati stiu ce inseamna cuvantul? puterea lui, energia din spatele lui. eu trebuia sa imi respect cuvantul nu ca unul care a luptat si a murit in codul onoarei ci ca unul care isi respecta Creatorul in fata caruia statea mereu si nu vroia sa il faca de rusine cineva sa ii spuna lui Sefu, lai creat pe asta din nimik si uite-l este un nimik caci nu si-a respectat cuvantul pe care tu i l-ai dat oare cata drepatate avea batarnul Will: Lumea intreaga e o scena si toti oamenii sunt actori. Toti imbracam ceva pe noi, haine, costume, robe, sutane, sarafane, togi si… nu suntem diferiti decat prin cuvantul rostit si implinit. eu rostisem cuvantul acum trebuia sa imi implinesc visul. m-am sters si in noianul de ganduri si energii am tras o bluza pe mine si am inceput sa aprind lumnarile si m-am asezat in pat relaxandu-ma asa ne-am reintalnit la masa tratativelor desi mi se parea o masa cunoscuta ceva din trecutul meu, normal eram in inima mea, in locuri stiute doar de mine in case din vietile mele trecute in ceva ce inca pamantul nu vazuse si

eu stiam ca va urma, dar acum acum eram in camera teenbrelor cum imi placea sa spun pe la inceputuri acolo unde gaseam problemele mele ce ma speriau de moarte si unde lumina intra destul de greu acum o lumina suava intra acolo dintr-o fereasra indepartata o lumanare pe masa si doamne acel chip angelic ma privea ca pe un copil sfios cum intra-n in clasa intai si se apropie de bancuta ce il asteapta. ea era acolo intr-o rochie lunga de seara am spus buna seara instantaneu un gest al respectului ea a zambitsi sa ridicat i-am luat mana pe care o intinsese si instinctiva am sarutat-o dorind astfel sa nu ii dau voie sa intre iar in inima mea. ea a zambit de gandul avut iar eu m-am inrosit caci am stiut ca citea energia gandurilor mele, logic. ochii mei taiosi s-au inchis si in aceea minuta plina de eternitate o mana mi-a atins obrazul si mi-a sters lacrima ce cadea hai sa dansam o fost soapta ei ce ma inlantuit apoi de mijloc si ca la un semn numai de ea stiut un vals a pornit sa se auda dansam si ma linisteam si fiecare pas ma facea sa imi dorescs a nu se mai termine. ea chiar ma cunostea stia ca imi place valsul acolo unde pe vremuri cand eram un bobocel in ale dansului am concurat si eu si am gresit exact la vals la intoarcerea din coltul diagonalei mari acel pas de schimb unul mic ca sa incepi pe cel mare iar. de data asta il facusem cu naturalete si nu cu frica din trecut care ma blocase si imi calcasem partenera si fusesem depunctati umilitor ptr mine, asa lasasem dansul, de atunci nu am mai concurat, desi la vremea respectiva scuza puteau fi pantofii care ii alesesem prost alunecam cu ei. nu a mai contat ce au spus ceilalti ca sa ma incurajeje, eu gresisem si nu ma iertam. Ciudat acum dansam cu ea cu aceasta minunata entitate cu FRICA insasi si ma ajuta sa imi depasesc sentimentele umane de friica ciudat nu?! Un sfat al samurailor spunea: atunci cand esti in lupta aminteste-ti ca oricum vei muri si astfel energia va fi libera sa traiesti clipa trecatoare Amintiri trecute au revenit, inima se reconstruit instantaneu si am inceput sa revad lumina din care am fost creat, Da stiu ca sau caznit ceva sa ma creeze, m-au sters mau recreat, m-au sters, m-au recreat si asta nu ptr puritate sau perfectiune, nu, eram doar o joaca a unei entitai ce abia invata sa creeze. intr-un final sa saturat si ma lasat in forma actuala, atunci a suflat asupra mea Duh Sfant si creatia sa implinit, devenisem EU Eram gol si nu de haine ci de experiente, de cunoastere, eram boboc abia de acum incolo incepea munca sa invat.. Aceasta vizualizare a nasterii mele ma ajutat sa ma eliberez si sa lupt cu Frica de fapt cu MINE si am inteles ca la baza tuturor energiilor pe care le spunem frica este un principiu primordial dorinta de a arata Universului ca suntem puternici Increderea ca murind ne nastem la o alta viata, un alt nivel dar noi nu vrem sa credem ptr ca nu traim aceasta idee. Ne este frica sa murim sa esuam in fata Sefului ptr ca noi credem ca suntem puternici Ahhhhhhh smerenia Daca am stii cu adevarat aceasta Mi-am invins frica din inima caci stiu: AM FOST CREAT DE UNIVERS SI DOAR UNIVERSUL MA POATE STERGE RESPECT UNIVERSUL SI CA ATARE STIU CA NU POT FI STERS CACI VREAU CA EL SA FIE IN MINE SI EU IN EL SI ASTFEL CUM SA SE STEARGA SINGUR? prin faptul ca nu acceptam univesrul in inima noastra in noi lasam locul fricii ca sa ne invete nu sa ne distruga. EA ceea mai minunata entitate pe care am avut-o ca professor.“

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat cum sa-ti invingi frica, evolutie spirituala, incursiune in propria inima, maestru spiritual | 2 comentarii

2 Răspunsuri

1. *pe octombrie 17, 2010 la 8:32 am* | *Răspunde* *ileana*

   … deosebit, sublim! Cred ca sansa asta se intampla f rar si DD ingaduie pt niste alesi ai Lui!

   Sunt quite new pe acest blog, insa am citit cu mare drag articolele …

   Referitor la acest last articol, nu mai este si o continuare? Sau will follow?

   … Cred ca personajul tau este un Suflet extraordinar din toate punctele de vedere, cum spuneai un Negociator si va depinde numai de el in the end ce va negocia cu Sefu …!

   Best wishes:)

P.S. Atunci cand nu mai ai nimic de pierdut nu-ti pasa care e deznodamantul, conteaza doar ceea ce faci acum aici. Nu mai conteaza cat risti. Nu mai conteaza ca oamenii se uita ciudat la tine cand te manifesti altfel…

2. *pe octombrie 17, 2010 la 10:12 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

Draga Ileana, bine ai venit in poveste. Ma bucur din toata inima ca esti aici si ca te numeri printre cei care inteleg…Da, ai dreptate, Negociatorul chiar este un suflet extraordinar, iar acest capitol, ca de altfel intreaga carte a Calatorului, continua…Vei vedea! Chiar daca esit quite new prin zona, sper sa te simti at home pe-aici si, cand simti tu, sa revii cu cate un comment. Si ele vor face parte din romanul meu, atunci cand acesta va fi tiparit.
Stare-ai in Lumina!

Vis veneţian

octombrie 17, 2010 de calatorprincersistele

Corina luă telefonul mobil şi căută numărul lui Mihai. “Valsul! Şi el vorbeşte despre un vals…!” Intr-una din ultimele seri de la Bocsig, o melodie de pe CD-urile Relicăi o purtase într-un decor pe care nu-l mai revăzuse din studenţie, de când cu visul acela, primul care trimitea explicit la ideea de vieţi anterioare. Era pe vremea lui Ceauşescu, aşa că influenţa vreunei lecturi ori informaţii de gen şi ipoteza retranspunerii în spaţiul oniric era absolutamente exclusă. Nu se vorbea atunci despre reîncarnare, cărţi nu se publicau, iar unica excepţie era Adam şi Eva de Rebreanu. Citise romanul, îi plăcuse, dar atât, nu se gândise la el altfel decât la o operă literară surprinzătoare şi atipică pentru autorul lui Ion şi al Ciulendrei. Pe când visul…Un bal mascat care avea loc odată la o sută de ani, într-o sală mare, cu imense oglinzi pe pereţi, toate în rame aurite. Un vals – acelaşi, obsesiv şi superb – şi ea, Corina, dansând: întâi femeie, dar cu alt chip decât cel de acum, apoi bărbat – un tânăr blond, înalt, subţire, cu plete ca de paj, apoi din nou femeie. Perechea era aceeaşi, bărbat, femeie, bărbat, fiecare veac trecut le mai dădea o şansă. O rataseră de fiecare dată şi numai valsul, muzica aceea incredibilă, hipnotică, mai aduna din când în când personajele cu chipurile ascunse sub măşti. Încă nu puseseră punct, încă mai aveau câte ceva de împărţit. În curte, sub stele, Floriana şi Irina Mare îi apăruseră aşa cum le întâlnise demult, la Veneţia, iar Reli îi mărturisise că, pentru un sfârâiac de clipă, o văzuse pe ea, pe Corina, înveşmântată într-o rochie lungă, albă, dansând. Ea una nu ţinea minte dacă o mai cunoscuse pe Relica, şi totuşi în gând îi veneau nişte nume: Lucia,

Luisa, Giacomo…Cine erau şi ce legătură aveau cu ea cea de azi? Şi Veneţia…Un loc pe care, în ciuda tuturor laudelor ce i se aduc, nu dorise niciodată să-l vadă. Până şi numele oraşului reverbera înlăuntrul ei a piază rea, a dezolare. De ce? Îl sună pe Şaman.

- Hei, ţi-am citit povestirea… tremur ca frunza-n vânt, m-a lovit bâţul!

- Hehe, te-ai conectat acolo!

Femeia continuă, precipitat, conversaţia, grăbindu-se să "toarne" tot ce-i venea, aproape fără pauze de respiraţie. Era pentru ea un exerciţiu de curaj şi…da, de sinceritate, ea, cea atât de închisă şi retractilă se forţa să se confeseze "la cald", înainte ca valul de adrenalină să se domolească, iar obişnuita incapacitate de reacţie să se reînstăpânească, înfăşurată în ştiutele ezitări şi îndoieli. Închise telefonul şi porni laptopul. Trebuia să-i scrie un mail lui Mihai.

"…Ramane valabil ce ti-am spus la telefon. In parte am apelat la comunicarea prin viu grai (si) ca sa scap de propria frica, inca mai am probleme in a spune pe sleau ceea ce simt (in scris mi-e mai usor) Au trecut zece minute de la lectura si inca mai tremur. Starea nu e rea, insa intensa si stranie. Totul in povestirea ta mi-a fost atat de familiar inca de la prima fraza, de parca lucrurile acelea le-as fi stiut de cand lumea. Nu pot deocamdata anticipa felul in care vor reactiona cititorii tai la acest text, vad insa ce s-a intamplat cu mine. Nu ma cred vreo speciala, sa nu-ti imaginezi asa ceva, Treaba cu Tatal Nostru spus la dus am primit-o si eu cand am redescoperit apa ca punte intre lumi. Si a mai fost o coincidenta: chestia cu valsul. Stii ca eu n-am cu dansul nici in clin nici in maneca, dar sunt valsuri care…in fine…ma trimit in trecut. Vad cum cei doi se inclina unul in fata altuia. Ridica apoi mana dreapta pana in dreptul ochilor, iar pe dosul palmei e ceva. Se recunosc dupa asta si dupa privire. Timpul se opreste in loc. Valsul inlocuieste timpul. Ceilalti s-au oprit din dans di privesc. In mijloc e un izvor de lumina atat de mare, incat stralucirea unui milion de policandre pare palida. In jur sunt oglinzi uriase, iar imaginea celor doi se multiplica la infinit. Hai ca ma opresc, ca altminteri nu ma mai ridic de la masa pana nu imi voi fi amintit totul."

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat karma, reincarnare, vals, Venetia, vieti anterioare, vise ciudate | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe octombrie 17, 2010 la 6:01 pm | Răspunde* *ileana*

   Multumesc pentru primire si reply 😀!
   … nu prea exista coincidente si uneori totul e de sincronizare,iar Universul are un mod fantastic de minunat de a lucra!

   Ajungi unde iti este ingaduit sa ajungi si/sau rezonezi atunci cand trebuie si stim ca esti acolo unde iti este ingaduit sa fii de Sus conform planului Divin, in the end…

   Ma simt ca si acasa, Aici la "Calator prin cer si stele"! … am constatat cu mare surprindere ca s-ar putea sa fac, mai mult decat imi puteam imagina vreodata in viata asta, parte din povestea ta! Timpul va confirma sau nu!

   Stiam ca va veni si acest moment in viata Negociatorului, pentru ca nu scapam de ultima si poate cea mai grea dintre ispite "iubirea"! Si de ce nu poate si cea mai magica experienta … practicile fara hrana iubirii devin doar tehnici si nu vor da rezultatul CERUT sau DORIT, NICIODATA! (asta nu prea inteleg barbatii in knowadays …! Ei tot ce isi doresc e Femeia, si cand le-o trimite DD tot nu le este de ajuns, inca ramane un paradox ce isi doresc barbatii … Poate il rogi pe Negociator sa ne spuna mai multe la acest capitol…!).

“Adevarul este ca Osiris nu poate sa se ridice fara Isis si nici Isis fara Osiris. Marele Zeu Horus este nascut din energiile magnetice ale unirii lor.

Barbatul Initiat, fiind electric prin natura sa, crede ca el poate sa faca acest lucru prin el insusi, dar el nu poate.

Isis il asteapta sa recunoasca acest lucru, dar el nu o face.

De secole ea a asteptat, iar acum suntem la inceputul sfarsitului timpului si presiunea este puternica.

Soarele si Luna trebuie sa fie in balanta si, apoi, Iluminarea, ceea ce numim Horus, se realizeaza.

Dar in unirea dintre Soare si Luna, unirea principiilor masculin si feminin, in echilibru, in balanta energetica, acea adevarata Iluminare se obtine.

Fie ca, calea dintre Soare si Luna sa fie revelata.”

O saptamana minunata! Lumina “neinformata” si Iubire “neconditionata”!

P.S. Nu cumva e sala de oglinzi de la Versailles?

pe octombrie 19, 2010 la 1:32 pm | *Răspunde* *calatorprincersistele*

Ehei… Lumina neinformata si Iubire neconditionata!… Imi place mult urarea ta…Si da, si mie-mi pare ca faci parte din poveste, ca ea, undeva, te astepta. Sala Oglinzilor de la Versailles, asa cum perfect ai intuit, e si ea un loc pe unde stau ascunse niste amintiri, dar Marele Bal a fost la Venetia. Ramane de cercetat cand, cum si mai cu seama de ce, atunci (si numai daca) va fi timpul. In rest, despre ce isi doresc barbatii, eu nu stiu mare lucru, iar daca eu nu stiu e limpede ca nu stie nici Corina, personajul meu povestitor, decat daca se incumeta sa calatoreasca spre propriile ei vieti de barbat. Negociatorul ar putea veni cu lamuriri, dar el vorbeste numai cand vrea si exclusiv atunci cand primeste ordin expres de la DD. E un spirit liber, caruia merita sa-i respectam si tacerile, unless…incercam si noi sa urcam in Univers spre locul de unde el isi aduna informatiile si intelepciunea. Cat despre Soare-n valtoare si Luna nebuna…ei exista in fiecare fiinta si, daca invatam sa-i impacam inlauntrul nostru, reusim sa mai descoperim ceva despre iubire. Cea dintre un El si o Ea, oricat de frumoasa, tot karma se cheama! Stai pe-aproape, urmatoarea postare va fi o scrisoare in care Corina exact despre asta vorbeste. Pana atunci, flori sa-ti rasara ‘nainte si spini sa-ti ramana in urma, copil de stea!

2. *pe octombrie 24, 2010 la 1:56 am* | *Răspunde* *ileana*

Hey Ce mai e nou sub stele? Doresc sa te rog, ca asa trimite DD in gand sa-mi dai o adresa de mail si/sau daca tu vezi adresa mea de mail sa-mi scrii. Astept cu mare drag noi postari si poate o sa ai daca nu ai deja si un The End, nu de alta da sa iasa si cartea pe piata … sa aflam Adevarul si sa vedem cum e printre cer si stele! Si eu am inceput sa calatoresc si e minunat!

… e musai Lumina neinformata si Iubire neconditionata ca de intuneric eu una is satula, mi-a ajuns cat am stat in intuneric in viata asta! Se poate trai si in Iad insa totusi in Cer e mult mai misto ca poti sa design si wish ORICE! ‘da este Lumina si Iubire neconditionata in Cer si cu astea 2 la bord poti trece si accepta ORICE, bine ca oricum nu ai de ales ! Daca nu iti place in Iad esti welcome oricand, ‘da sa urci iara in Cer, Cararea Imparatiei eee … de la caz la caz, depinde cu cate vine pe SN si cate culege pana se trezeste si in ce condtitii cade iar …! Cum toti suntem unici si niste entitati divine, uitam una alta cand revenim prin zona si un leac este: sa ne aducem aminte, adica, sa vrem asta … si sa vrem sa fim bine! Daca am avea Vointa ar fi lipsa de Suflete pe Pamant … sau ar fi exces de armonie! Ca de

lipsit, constat ca lipseste cu desavarsire, ba e pe cale de disparitie de la o generatie la alta, asa ca Om-ul se cam pierde pe drum … si potential avem toti si a suflat DH in toti cand ne-a trimis la Scoala Vietii!

… multumesc de urare! Sa stii ca lucrez si perseverez si vad ca is si rezultate, deci El nu minte legat de prima si cea mai de baza porunca si ca daca urmarim sa o desavarsim pe asta putem creste si urca in Sus! Eu una asta am constatat in viata asta minunata a mea pe Pamant!

pe octombrie 25, 2010 la 2:15 pm | *Răspunde* *calatorprincersistele*

> Hey, drago! Deocamdata am coborat putin din cer si stele pentru ca si aici, pe Pamant, se intampla lucrurile intr-o maniera atat de surprinzatoare si de rapida incat e nevoie de adaptabilitate maxima. Suntem uneori, chiar si in plan material, nevoiti sa urcam in tren din mers, iar acesta nu e altceva decat un antrenament pentru ceea ce ne asteapta din punct de vedere spiritual. Experimentam, in micro, ceea ce vom trai decidem ca vrem sa urcam …cu Planeta, din mers. Te astept cu inima deschisa si pe adresa de mail viviordan@hotmail.com

A fost să nu fie

noiembrie 3, 2010 de calatorprincersistele

Îşi aprinse o ţigară şi sorbi din cafeaua tare, aromată. Îi veniră în minte planurile eşuate din primăvara lui 2009. Ar fi trebuit să participe, împreună cu Jupâna, la o petrecere surpriză, aniversarea Nelei.Totul pornise de la Mihai şi, până la urmă, la el se şi oprise. Omul ăsta era o bombă cu ceas. Ba nu, alea arata clar, la secundă, când explodează, pe când el… Primul mail era scurt şi zglobiu: " *Pe 17 mai e ziua Nelei, deci haideti pe 16 sa ii aranjam o petrecere surpriza la curte sau in alta parte"* Corina răspunse prima, ca de obicei. Regăsi texul în inbox*: "Duetul din provincie va fi acolo. Vom ajunge, Floriana si cu mine, vineri seara (15 mai, ora 11 pm) sau, in cel mai rau caz, in 16 dimineata. In seara aceleiasi zile va trebui sa plecam , fiindca Floriana intra de serviciu in 17 mai, in zori. Sper sa ne iasa ca lumea surpriza, ceea ce presupune o doza de conspirativitate. Daca aceea va exista, ii facem Nelei o bucurie de ziua ei si nici noua nu ne va fi rau. Dati de stire ce si cum, vad ca sunteti cam tacuti. Cu drag, Corina.*"Replica Şamanului fu chiar haioasă:*"Pai Nela va veni in Bucuresti de la casa de vara pe joi, ea face pregatiri pentru duminica dar…..Ne strangem toti si dam buzna peste femeie!Adica eu merg inainte si… La un semn deschisa-i poarta si se apropie prin glod/ Cata frunza, cata iarba, o multime de norod*
Ea din pinteni o sa toace/Noi… din gura, o vom face,/Cu urari si cele daruri o vom pune ca pe ace. Masa mare vom intinde… ce sa mai …o nebunie…Versurile si acompaniamentul sunt din din resurse proprii si-as mai sta sa va urez, dar sunt putoare. Nu mi-am baut galbenusul de dimineata si s-a stricat vocea. Pana la o noua cantare, va astept sambata la Miruna la o meditatie. Dati de stire si discutam atunci mai multe"
Tonul mesajului următor, trimis, asta se putea doar deduce, după nişte posibile alte comunicări telefonice între membrii trupei bucureştene, era radical diferit. *"Stiti ce e suparator la voi? Ca nu vreti sa ganditi si tineti capetele alea ca sa nu va ploua-n gat!*
Fiecare sa spuna o ora si vedem, astept propuneri de la voi,
adica sa ganditi, nu sa fiti idioti cum va vrea societatea.
Daca propun ora dimineata puteti fi prezenti?Deci vedeti…limitarea voastra.Astept sa spuneti fiecare cand poate si pe ce perioada,
ca sa facem un colaj, o linie, altfel decid eu si cine este – bine cine nu, iarasi bine. inchidem portile si dam drumul la caini si stati pe-afara, ca pe-afara sunteti sic and e vorba de cunoastere!
VREAU SA GANDITI SI SA VORBITI. VIATA ESTE O LECTIE CONTINUA, IAR FIECARE LECTIE IN PARTE TINE O VIATA,
CAND O SA GANDITI CUGETATI VETI INTELEGE VORBELE MELE." "La ce Doamne iartă-mă se referă, cine şi cu ce l-a călcat pe coadă? Că repede se mai aprinde.!" Scrisoarea Irinei Mari venise înainte, deci când

încă era pace şi linişte. O parcurse şi pe aceea.*“ Eu sambata asta nu pot sa vin la meditatie, dar pe 16 da. Dam buzna dupa-amiaza sau spre seara….?*
La cadou aveti propuneri…? Eu o sa fac cateva saptamana viitoare, daca nu apare pana atunci vreo idee buna… 🙂
Apropos…bea si tu oua pentru pe 16, ca imi place cum urezi…si noi facem corul 😀*”* Continuarea suna deja a teatru absurd. Deci… Enter Miruna: “

Salut. Propun ca petrecerea s-o facem la mine, conform informaţiilor mama va veni in Bucuresti miercuri sau joi şi va pleca la ţară luni dimineaţa pe 18,

iar festivitatile sa inceapa la ora 10:30 (unul dintre cadourile propuse este o initiere) Masa este asigurată de gazdă (obligatoriu beţişoare chinezesti - atenţie la antrenament).Miruna” Intervenea Relica: “ *Eu nu am niciun program pentru sambata asta. Pot sa ajung la Miruna de la ora 10 sambata dimineata si pot sta pana seara tarziu. In legatura cu data de 16, vin si eu. Pentru cadou nu am deocamdata propuneri, dar ma gandesc si voi spune daca apare ceva.”* Irina Mare, nedumerită rău, către Corina *:”Buna…din ciclul..”nu stiu ce am facut dar mi-a picat parul in cap”, uite ce am primit de la Mihai si nu inteleg unde am gresit….ultima fraza a vrut sa fie o gluma din partea mea…. te rog eu mult spune mi ce fac prost…* 😕*“*

—– Forwarded Message —-
From: mihai <mihaim1971@yahoo.com>
To: Irina Lupea <lupea_irina@yahoo.co.uk>
Cc: adiledanceur@yahoo.com; riana <rianari_ri2005@yahoo.com>; miaunelmia, orheianu <relica.orheianu@gmail.com>
Sent: Thursday, 7 May, 2009 14:46:12
Subject: Re: Onomastica

Multumesc ca ma bagati mereu la inaintare O încercare de aplanare a conflictului, venită din partea Irinei Mari, puse paie pe foc. Fata scrisese: “*Imi cer iertare daca ceva din ce am spus te-a deranjat. Ultima fraza am vrut sa fie o gluma-raspuns la ce ai spus cu ouale (poate e mai proasta gluma). Apoi, de cadou inca nu m-am gandit pentru ca mai am o onomastica duminica asta si sunt focusata sa ma gandesc la ala. De asta am spus ca ma gandesc de luni. Miruna a propus ca la 10.30 sa ne facem aparitia cu mic cu mare. Ma gandeam ca detaliile de strangere a celorlalti le discutam saptamana viitoare mai proaspete. Unul din cadourile propuse am inteles ca e o initiere. Mi s-a parut foarte faina ideea, daca e totul masurat.Detaliile si propunerile care mi-au venit pana acum in cap le-am spus. daca mai apar altele, le comunic.*
pupici tuturor” “*Irina, ai calcat pe bec rau de tot acum, si tu si Miruna. Eu am discutat cu Miruna ca EU … II FAC INITIERE MAMEI, NU VOI.*
SI ERA O DISCUTIE AVUTA IERI SEARA INTRE MINE SI MIRUNA UNDE APARE IN SCRIS ACEASTA IDEE.?????!!!!!!!!!!!!!!!CAND AM SPUS EU ASTA.??????!!!!!!!!!!!!!!!ATI REUSIT SI TU SI MIRUNA SA MA SCOATETI DIN PEPENI ASTEPTATI-VA LA NASOALE, CA SA INVATATI RESPECTUL
VOI SA II FACETI MAMEI INITIRI CAND VETI FI VOI IN STARE SA FACETI UNA CA EA ARE INITIERI MAI MARI DECAT ALE VOASTRE SI LUCREAZA ZILNIC CAT FACETI VOI INTR-O SAPTAMANA.
MIRUNA, SA MA CAUTI PERSONAL. TU, IRINA, NU MA MAI CAUTA”. O întristase teribil toată tărăşenia, se bucurase ca un copil la ideea petrecerii pentru Nela, trepidase de nerăbdare să… Şi-apoi, zdrang, iar începea scandalul. A fost să nu fie, era clar.

cerdeti ca mereu eu trebuie sa vin cu propuneri si indicatii?
daca nu stiti eu nu am nevoie de voi, eu am invatat sa ma descurc mereu singur
ma chinui sa va invat, dar……..Ok.Atunci facem asa: cand o sa vreti sa invatati ceva ma cautati, eu nu trebuie sa va destept. Universul are nevoie si de gunoieri, ca oricum ii sterge repede ei sunt experiente ratate, esuate, si ca atare sunt destinate reciclarii.succes.

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat controverse, lectii ale Universului, planuri esuate, tristete | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe noiembrie 5, 2010 la 11:49 am* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

   …Sa fii calm, intelept si in acelasi timp ancorat intr-unprezent ale carui energii telurice te confisca vrand nevrand… E greu, dar nu imposibil

Ultimul mesaj

noiembrie 12, 2010 de calatorprincersistele

“Buna seara,

acesta este un ultimul e-mail pe care cei din lista il primesc de la mine.
Dupa ce veti citi acest e-mail veti sterge adresa mea, nr de telefon si veti uita. faptul ca m-ati intalnit in aceasta viata

Anulez TOATE ideiile cu care EU am venit si anunt ca nu mai tin cursuri pentru voi sau alte activitati

Anulez toate legaturile de ajutor din partea mea, protectiile din partea mea si va las sa va descurcati singuri.

Am luat aceasta decizie ptr ca in ultimul timp sunt confruntat cu o mare lipsa de respect din partea acestui grup, plecand dinainte de iesirea la Bocsig si culminand astazi.

Conform teoriei care spune ca exteriorul este copia fidela a interiorului, daca voi nu ma respectati si nu ati invatat ceva insemana ca eu sunt cauza, deci eu sunt cel care nu va respect si nu am invatat si nici nu pot sa va invat

Prin urmare imi cer iertare ca am fost un asa zis maestru, un fariseu si un prefacut mincinos. Ce v-am vorbit pe la spate sau in somn habar nu am, dar stiti voi mai bine ce ati gandit despre mine si ca atare si eu despre voi?!?

Imi cer iertare ca nu vreau sa va mai caut si nici nu-mi mai face placere sa va vad sau aud.

Imi caut un alt drum, alti oameni, si poate voi mai invata pe cineva, desi in situatia data nu mai am cum. Minutele se scurg si eu predau cunosterea inapoi Universului, pana dimineata voi fi un handicapat mental fara vreo putere.

Daca veti suna nu voi sti cu cine vorbesc caci sterg amintirea voastra din mentalul meu, inclusiv faptul ca am luat acest corp in aceasta familie de handicapati.

Vreau sa nu ma mai cautati niciodata!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Am aprins lumanarile si am rugat Universul ca, pana ca procesul sa devina definitive, sa puna o entitate sa ma ajute sa nu imi mai amintesc de voi.

Daca nu am reusit sa va invat respectul inseamna ca nu sunt maestru si ca atare nu merit sa mai detin cunoastere

Am decis sa ma trec pe ultima lista si sa fiu sters definitiv din toate analele ca un experiment esuat.

Cautati – i pe cei pe care puteti sa ii respectati, invatati de la ei ce nu am fost eu in stare sa va invat.

Dumnezeu sa va lumineze drumul si mintea
Amin”

Pulsul Corinei o luă razna. “Nu se poate, nu e adevărat…Cum să hotărască aşa ceva? Auzi, până dimineaţa a cerut Universului…Din vina noastră! Ok, acceptând ideea că noi am fost cu toţii nişte cretini, de ce să plătească el în felul ăsta?” Se duse Sus, la fel ca la Bocsig. Nu ştia altfel. La întoarcere, surâse liniştită. Lui Mihai nu i se aprobase cererea. Bine, vestea asta nu-i dădea ei dreptul sa mai spere că, vreodată, cei din grup vor obţine iertarea. Oricum, nu asta conta…

Postat in Calator prin cer si stele | Etichetat lectii spirituale, mesajul Maestrului, piedici in calea ascensiunii, ultimatum | Un comentariu

Un răspuns

1. *pe noiembrie 13, 2010 la 10:35 am | Răspunde* *Isis*

   … Lumina si Iubire, cu fiecare pas spre Cer si DD sa culegem trandafiri si cand ne intoarcem pe Pamant sa lasam spinii (pacatele din viata asta sau alte vieti sau altadata)! Am auzit ca este un Inger care culege in spatele nostru trandafiri pe cand plecam Acasa…
   … sincer, m-a intristat acest ultim pasaj si/sau capitol 😟! Povestea este de o Inspiratie Divina fantastica si ma bucur ca DD a ingaduit sa rezonez cu una alta… stie El de ce si mi suficient, cand si daca va fi ingaduit de Sus mi se vor revela mai multe!

   … insa in cazul meu, asta pt ca primul lucru pe care l-am constat si simtit in jurul meu cand am ajuns pe la seminarii si/sau cursuri … a fost lipsa de respect fata de Maestru! M-a intristat si mahnit putin in suflet, insa am gandit ca totul e ingaduit de Sus si ca totul este asa cum trebuie sa fie conform planului divin. Pe Calea mea invat din orice! Insa eu inclin sa constat ca buba e in mine daca nu imi respect Maestru. Recunosc ca am condamnat mental, ca dee nu aveam cunoastere si nu intelegeam si nu puteam vedea … insa dupa, mi-am cerut iertare mental, m-am rugat si am ales Voia Lui!

   Am constatat ca e o mare binecuvantare in Viata asta sa ai acces la sisteme de evolutie spirituala si ca DD sa te trimita la un Maestru bun si daca mai e si un Initiat deja nu stii cum sa-i multumesti Lui si Maestrului in viata asta! Si astea is niste daruri divine, insa parerea mea proprie si personala e ca ni se da acces si ne ajuta tot Ceru daca vrem sa urcam, sa crestem, insa nu o sa faca nimeni nimik in locul nostru, m-a durut rau lectia asta de constientizare si atacurile ingaduite de DD ca sa ma trezesc …
   … sa nu uitam ca oile cel mai greu de pastorit is Oamenii!
   Iar pe Calea cunoasterii de Sine, pe langa ca pierzi tot … am zis ca nu a fi chiar asa, insa a fost si este extrem de greu in unele momente pe marea acestei Vieti pt ca iti este testata smerenia staruitoare la fiecare pas si cand crezi ca este liniste pe mare, buf iti vine cate un val sau o furtuna de nici macar nu mai apuci sa te adapostesti, de cum sa te mai protejezi … poate scapi mai usor ca intensitate, ca de lectii

nu scapi, daca iti trimite in gand DD ca sa iei masuri preventive!
In plus am auzit recent ca si Respectu de Sine se invata!
Sufletu e singur si calator prin Viata si fiecare are Calea lui si lectiile lui … numai ca in the end tati vaslim in acelasi ocean! Si cert e ca pe langa tine se mantuie si multi altii, insa sa nu uitam ca Mantuirea in sine e singurul lucru din lume al fiecaruia si fiecare pe pozitia lui si/sau calea lui e responsabil de ceea ce face Aici si Acum!

Ne place – nu ne place, acceptam – nu acceptam, credem – sau nu credem … tati o sa dam socoteala si daca nu facem in viata asta tat nu scapam … Si, si daca nu ar fi asa, cum zic unii sceptici, totusi e ceva dincolo de planul material in care suntem atat de ancorati si am uitat de esenta noastra spirituala si divina, ca de fapt suntem fiinte spirituale care traim experiente umane si ca suntem la scoala cat ne aflam pe aceasta minunata Planeta Pamant pe care putem experimenta orice, daca e Voia Lui, ca daca nu oricum ne ingduie sa constientizam ca nu ne este bun si ne cerem iertare ca am cerut si ne vedem mai departe de drum …
E adevarat ca pentru asta e nevoie sa incepem sa invatam una alta: sa gandim, sa intrebam, sa ne intrebam, sa avem putin habar de psihicu uman si sa si primim raspunsurile!!! Si la un moment dat sa nu mai gandesti, sa te detasezi, ca sa intri in Alfa, daca mai ai acces si la alte daruri divine …

TOTUL se invata, si totul e inscris in sufletele noastre, doar ca numai noi putem sa deschidem zavoarele si sa-L lasam sa intre in suflet si cu Voia Lui sa cautam si/sau invatam sa ne unim Minte, Suflet, Sine.

P.S. …am inteles, cu greu cei drept si cu durere si cu sufletu facut zdrente … ca numai El poate sti fiecare ce avem nevoie in Viata asta, ca numai El poate stii gandul pt fiecare si ca pt ceea ce mi-a fost ingaduit sa simt intr-un anumit moment a meritat viata asta traita si merita traita cu desavarsirea Voii Lui, ca Dragostea este mai mare decat dorinta de a fii impreuna! … si am mai inteles ca daca nu am inca ceea ce imi doresc pe toate planurile e pt ca eu gresesc undeva in gandire si/sau am gresit in viata asta si/sau in alte vieti si/sau altadata!

Doamne ajuta!

Cu mare drag o meditatie pe “Paza Sufletului” …

Singurul lucru meu din lume
Este MANTUIREA mea,
Daca EU nu vad de dansa,
Cine altul va vedea?

Trup si suflet dimpreuna
De la Domnul mi s-au dat,
Deci, EU singur voi da seama
Pentru cele ce-am lucrat.

Lucrul mantuirii mele
Este pentru vesnicie,
Si nu este dat a-l face
Decar numai singur mie.

Hotararea este data;
“Trebuieste ca sa MOR !”
Nu stiu cand, poate chiar maine
Sau in ceasul viitor.

Dupa asta nu stiu locul:
Poate unde dorm acum,
Poate unde stau, afara,
S-au in casa, ori pe drum.

Nu cunosc apoi nici chipul
Intru care voi muri:
Pocait, ori inca sluga
La pacat ma voi gasi?

Daca nu mor fara veste
Boala ma va anunta
Dar cu greutatea boalei
Voi putea a ma-ndrepta?

Mintea mea, de mai lucraza,
Si cutremurul de munci
Ii mai da ragaz sa cerce
Viata mea de pan-atunci?

Poate inima atuncea
Sa se moaie de cainta,
Dar la cuget ma incurca
Cate am pe constiiinta.

Imprejurul meu atuncea
Fratii mei vor sta plangand;

Altii vor sa iscodeasca
Despre banii de comand!

De voi fi cumva cu stare,
Ei vor folosi momentul,
Sa ma-ntrebe mai cu seama
Daca-i gata “Testamentul”!

Poate ei cu grija asta
Vor uita sa dea de stire
La parintele Duhovnic,
Pentru Sfanta Spovedire!

Va veni si el la urma
Sa ma-ntrebe de pacate,
Dar se leaga poate limba
Si nici mintea nu mai poate.

Caci mai mult pe alta lume
Cugetarea mea va fi
Si cainta mea atuncea
Nu stiu cum se va primi!

Aratari ingrozitoare,
Ochii mei atunci vazand,
Nici nu stiu ce iau in gura
Sfintele ce mi-or fi dand!

Ca sa-mi fie moartea buna
Eu sa pregatesc acum
A virtutilor merinde
Sa le am atunci de drum!

Sa-mi adun acum din vreme
Cele ce voi socoti,
Ca la ziua de pe urma
Nu le pot agonisi.

Spovedirea cea curata
Si cu duhul umilit,
Cum si paza despre toate
Care dau de poticnit.

Daca Sfanta Spovedire
Nu-i intreaga si curata,
Vremea despartirii noastre
Ne va fi infricosata!

Caci atunci amar ne vine
Cand vedem a noastra stare
Si de vamile cumplite
Nu avem nici o scapare!

Frica mare ne cuprinde
Ca nu stim, in vesnicie,
Munca vesnica ne asteapta?
Ori nespusa veselie?

Deci, sa am mereu in minte
Ca la urma am sa mor
Si de trup se va desparte
Sufletul nemuritor!

Daca clipa cea de-acuma
Ar fi clipa cea din urma,
Am nadejde de scapare
Daca viata mi se curma?

Ma gandesc ca dupa moarte
Trupul meu va fi slutit,
Nemiscat, fara simtire
Cu miros nesuferit.

La Biserica ducandu-l
Preotii cu rugaciune,
Pogori-se-va in groapa
Sa devina putrejune!

Pomenirea lui cu sunet
Va sa piara de pe lume
Si cu vremea, pamantenii
Vor uita de al meu nume.

Iata cum se trece slava
Trupului de pe pamant,
De a caruia placere
Toata viata ma framant.

Deci, mereu sa iau aminte
La tot pasul meu din viata,
Caci atarna MANTUIREA
Chiar din clipa cea de fata!

O, Prea Milostive Doamne,
Sa nu lasi pana-n sfarsit
Sa aman eu pocainta
Cel prea mult ticalosit!

Pomenirea despre moarte,
Glasul trambitei de-apoi,
Ne-ncetat sa ma trezeasca
Ca alarma la razboi!

Eu in lume las o dara
Pe o carte tainuita,
Care-mi face dupa moarte
Toata viata mea vadita.

Frica-mi este ca la urma
Scrise nu se vor afla

Faptele care in viata
A le face se cadea!

Iara relele de care
Se cadea a ma feri,
Poate toata, vai de mine,
Cartea aceea vor manji!

Azi cand cuget vremea mortii,
Inainte mi se-arata
Cum atunci se va deschide
Pentru mine judecata!

Un arap, ranjind la stanga,
Imi citeste-o carte groasa
Intru care este toata
Fapta mea cea ticaloasa!

Iar la dreapta, stand de fata,
Ingerul cu chip scarbit
Dintr-o mica carte spune
Binele ce-am savarsit!

Daca iese hotarare
Ca sa merg la fericire,
Ingerii cu bucurie
Vor veni spre insotire.

Iar de nu se afla scrise
Fapte vrednice de mila,
Demonii la intuneric
Ma vor stapani cu sila!

Vai de ticalosul suflet
Care-n iad se osandeste,
Chin mai mare este gandul
Ca “in veci nu se sfarseste”!

Cand va fi aproape vremea
Judecarii viitoare
Vor fi semne mari in luna
Si in stele si in soare.

Judecata va sa vina
Ca un fur fara de veste
Si fiind noi in pacate
Pocainta nu mai este!

Rau de foc va arde totul;
Oamenii si imparatii,
Dobitoace, pesti si pasari,
Cu tot felu de stihii!

Glasul ingerestii trambiti
Va suna din patru parti
Si pe trupul meu acesta
Il va ridica din morti!

Va chema din nou pe suflet
Din porunca lui Hristos
Ca sa se impreuneze
Cu trupul cel luminos.

Sufletul atunci cu trupul
Nemurire va lua,
Dar nu stiu: pentru pierzare,
Sau spre fericirea mea.

Dumnezeu cu Sfanta Cruce
Va veni atunci pe nor
Intru toata Slava Sfanta
Ca un Drept Judecator …

Încă mai ştia cum…

noiembrie 19, 2010 de calatorprincersistele

Încă mai ştia cum să intre pe Porţile Visului.

Fusese lăsat singur, să înveţe ce trebuie să-şi amintească şi ce se cuvenea să uite, cum să lupte cu sine şi să se deschidă în faţa lumii. Acum întrebările lui rămăseseră fără răspuns. Oricât de răspicate erau, oricât de aprinse şi de revendicative, Îngerul tăcea. Până şi Maestrul plecase, sau doar îl privea de undeva în linişte şi neştiut, fără să mai intervină, lăsându-l să înţeleagă în sfârşit cine e şi care e sensul întâmplărilor ce-i desfăcuseră viaţa în mii de bucăţi. E LECŢIA TA, îi spusese, înainte de a-i întoarce spatele şi a se îndepărta.

Numai că Lecţia era compusă din multe lecţii mărunte. De unele trecuse cu bine, la altele renunţase voit. Făcuse alegeri bune şi făcuse greşeli, iar acum le putea privi netulburat în faţă. Când îl lăsau puterile se ducea din nou la Porţile Visului. Ştia bine că asta e o încălcare a Legii, dar era dispus să plătească. De obicei, moneda de schimb era tristeţea de mai apoi, cea din clipa reîntoarcerii. Dincolo era însă pe deplin fericit, dincolo încă i se îngăduia să înveţe, să pună întrebări şi să primească răspunsuri. Dar nici Visul nu era o cale uşoară. Ultima dată, Sfătuitorul îi sfâşiase mantia dintr-o singură lovitură de spadă, îndemnându-l să se arate Luminii fără veştminte, fără ascunzişuri şi fără minciuni. Cu inima zbătându-se în pieptul neted, dezgolit, rostise Adevărul. Era adevărul lui, cel în numele căruia câteva războaie. Îl iubea şi ştia că merită să lupţi pentru ceea ce iubeşti. Că merită să înfrunţi primejdia şi că, din când în când, e bine să rişti să rămâi fără mantie doar ca să treci de Porţile Visului.

Postat in Uncategorized | Etichetat cautarea Adevarului, Portile Visului, relatia maestru-discipol | 4 comentarii

4 Răspunsuri

1. *pe septembrie 12, 2011 la 4:57 pm* | *Răspunde* *Admin DeseneCopii.net*

   Felicitari pentru site. Ati castigat un cititor.

   - *pe septembrie 13, 2011 la 12:26 pm* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

     Multumesc mult. Povestea isi va urma cursul cat de curand….

- *pe septembrie 13, 2011 la 12:27 pm* | *Răspunde* *calatorprincersistele*

  Multumesc mult. Firul povestii va reincepe sa se depene cat de curand….

  pe septembrie 14, 2011 la 8:14 pm | *Răspunde* *S.*

asteptam firul, cu drag !
Multumiri !